

M I C H A E L
M O O R C O C K

Ş A F A K K İ L İ C İ

ELRIC DESTANI ÜÇÜNCÜ KİTAP

www.cizgiliforum.com

A L T I K İ R K B E Ş

Michael Moorcock

1939 yılında Mitcham, Surrey'de doğdu. Orta sınıfın biraz altında, sıradan bir ailenin çocuğuydu. Okulla arası pek iyi sayılmazdı ama gazeteci olmak istiyordu ve on yaşından itibaren fanzinler çıkarmaya başladı. On beş yaşma geldiğinde ise ilk öykülerini ve yazılarım satıyor, Soho karelerinde gezinerek dönemin etkisiyle blues gitaristi olma yolunda ilerliyordu. Sonradan ünlü gitarist Peter Green'e (Fleetwood Mac grubundan) ilk akorlan kendisinin öğrettiğini söyleyecekti. Çeşitli yerel blues gruplarında yarı profesyonel olarak çaldı. On yedi yaşma geldiğinde Edgar Rice Burroughs fan-zini Tarzan Adventures'de editör konumuna yükselmişti. Kovulmasından sonra bir süre serbest gazetecilik ve Soho'da blues gitaristli-ği yaptı, ardından gitarını alarak Paris'e gitti. Science Fantasy Magazine için Elric hikâyeleri yazmaya başladı. Avrupa'da otostop yaparak gezindi, bir süre isveç'te takıldı, sonra yeniden otostopla Paris'e döndü. Beş parasız olarak İngiltere'ye döndüğünde Beatles fırtınası başlamıştı. İsimlerini en az 82 kere değiştiren bir grupla asla yayınlanmayan bir demo albüm kaydetti. 1964 yılında New Worlds'un editörü oluyordu ve BK ortamında çok önemli işler yapmaya başladı. 1967 yılında Behold The Man ile Nebula ödülü kazandı. Şiirleri, eleştirileri ve kısa öyküleri yayınlandı. BK'dan fantaziye, tarih ve mizaha kadar çok geniş bir yelpazede yazan Moorcock, en yaygın olarak "Melnibone'lu Elric" dizisi ile tanınacaktı.

Pek başarılı olmasa da müzik ortamından bir türlü kopamıyordu. 70'lerin başlarında Hawkwind adlı rock grubuyla işbirliği yapmaya başladı. İsmi Moorcock'ın "Hawkmoon" adlı bir karakterinden alan grup müziğinde BK temalarına yer verecekti. Bu grupla birlikte yaptığı çalışmaların yanında, bir süre Amerikalı grup Blue Oyster Cult'la söz ve kayıt çalışmaları da yaptı. 1981'de [1975'de

kaydettiği] kendi solo albümü New World's Fair'i çıkardı. Seksenden fazla kitabı yayınlanmış olan Moorcock, World Fantasy Ödülü, Nebula Ödülü, August Derleth Ödülü, Guardian Fiction Ödülü ve British Fantasy Ödülü gibi çeşitli ödüller kazandı. Tek-sas'ta yaşıyor ve yazmayı sürdürüyor.

Kişisel Toplantı Notları...

I . / "İlk karganın tüyünü sakla, susuz bölgeye geldiğinde kusurlu bir yaratık olarak paradoksu anlayacaksın." bekleme sanatı üzerine... kişisel fikir

çölün kıyısına gelmişti, sıcağın parçaladığı taş parçacıklarının ufalanıp kum örtüsünün altına gizlendiği yere. tek bir yaşamı olduğu biliyordu, ama içindeki acele etme güdülerini tamamen yitirmişti, zamanın farklı algılandığı ve insanları pek fazla incitmeden, sanki hiç akmamış gibi geçtiği küçük kentlerin birinde geçirdiği çocukluğunun yarattığı farklılaşmalardan biriydi bu. sanki omurilik soğanının iç zarına yerleştirilen bir "chip" in vakti geldiğinde devreye girmesi gibi, "güneye, güneye" çağrısını algılamaya başlamasının ardından içtiği su miktarını her geçen gün biraz daha azaltmıştı, artık daha yavaş hareket ediyordu, sahip olduğu yaşam sistemi kendini yeni şartlara hazırlıyor gibiydi.

"geceleri soğuk bira şişeleri ve sarılışını sevdiğin bir kadınla nereye kadar?" sorusunu duyduğunda eskisi gibi davranmıyor, hiçbir tepki vermeden önüne bakıyordu, neden sorular, insanlann yaşamında futbolun yarattığı enerjiyi alıp götürüyordu? çalıştığı iş yerinde pek fazla dik saçlı arkadaşı kalmamıştı, vapurda tostuna domates dilimi koyduramamarun yarattığı sıkıntıyı düşünürken gece olmuştu ve artık gitmeliydi, bir çöle girmeye hazırlanırken kendisine söylendiği gibi davranmalı, çantasını açıp çocukluğundan

kalan emaneti çıkarmalıydı, vurduğu ilk kargadan alınıp saklanan tüyü, dolunayı göremeyeceği şekilde kaldırıp rüzgâra bıraktı.

üzerinde düşünülecek son şeyini de yitirmenin verdiği rahatlıkla kumun üzerinde yürümeye başlamıştı, tek bir yaşamı vardı ve hâlâ hiç acelesi yoktu.

Ç-

kentte yaşıyor ve sıkılıyorum

II. / Bir profesyonel kaleyi gördüğünde vurur, kendi kalesi bile olsa.

. Kalbi kan ağlasa bile. Unutmayın, futbol gol oyunudur.

Cenk Taner -Karga ve Bira, Diyaloglar ciltli /s. 84, kadıköy 2000 Karganın tüyü yere düşmeden, cansız bedeni çölün damar damar çatlamış sert yüzeyine küçük bir toz bulutu oluşturarak çarptı. Havada nazlı nazlı sallanarak düşmekte olan tüye yönelmiş bakışlarıyla öylece, haraketsiz bakmaya devam ettiler. Tüy yere yaklaştıkça başları aşağı doğru eğilmeye devam etti. Sonunda, tüy yere ulaştığında beklenildiği gibi "bir tüy kadar" hafifçe kondu. Gerçi hava da çok sıcaktı, tıpkı bir çölde olması gerektiği gibi. Yani beklenilmedik hiçbir şey olmadı. İki kişiydiler; nedense, uzunca bir süre tüyün hafif esintiyle mi yoksa sığağın yarattığı yanılısamayla mı olduğu belirsiz titreşmesini aynı kıpırtısızlıkla seyrettiler. Sonra beklenildiği gibi hiç beklenmedik bir anda dönerek, hiç konuşmadan yürüdüler, güneşin ve toprağın aynı renkte birleştiği yere doğru gittikçe küçülerek.

Hepsi bu. Yeni bir şey yok, beklenildiği gibi. Kadınlar düzenli olarak terk etmeye devam ediyor, bir taraftan da sürekli olarak terk etmediklerini söylemeye. Belki de sırf bu yüzden aynı yakıcı soru dönüp duruyor etrafımda, tıpkı çölün üstündeki kavurucu güneş gibi: terk eden giden midir yoksa kalan mı? Olsun Rock'n Roll iyidir, her zaman. Tıpkı çıtırdayan kömür bir diskin

üzerinden yansıyan ışık gibi. Belki son bir şey;
güzel sayılmazdı ama gözlerinde yaşlı bir ruhun
aydınlığı vardı, giderken, gerçekten.
beklenildiği gibi

K. adına

ya da güneşin altında yeni bir şey yok

michael moorcock

•

beyaz kurt'un kaderi

(elric destanı üçüncü kitap)

türkçesi: kozan demircan

altıkırkbeş yayın kadıköy, 2000

Bütün erken dönem Elric öykülerini yayınlayan
ve bu diziyi yazmaya başlamamı öneren kişiye,
New Worlds ve Science Fantasy'nin editörü
Ted Carnell'in anısına.
Gençlik yıllarımda beni cesaretlendiren,
kibar ve cömert bir adama;
eğer o olmasaydı, bu öyküler
asla yazılamazdı.

GİRİŞ KONT AUBEC'İN DÖNÜŞÜ

Maladoi'lu Kont Aubec

TAŞ KULENİN CAMSIZ penceresinden, asıl ormana
doğru yoğunlaşarak uzanan yemyeşil ağaç
kümelerinin bulunduğu alanın içinde, yumuşak,
kahverengi toprak kıyıların arasında, kıvrım
kıvrım bükülerek akan geniş ırmağı görebilmek
mümkündü. Ormanın dışında, bir kayalık
yükseliyordu, gri ve açık yeşil renkte,
yukarılara, daha da yukarılara doğru, likenlerle

kaplanmış kayaların rengi koyulaşılıyor ve sonunda şatonun taşlarıyla iç içe geçerek birbirlerine karışıyorlardı. Çevresindeki kırsal alana üç yönde hakim olan bir şatoymdu, ırmak, kayalar ve orman oradan izlenebiliyordu. Surları yüksekti, kalın granitten örülmüştü ve kuleleri vardı; kuleler, öylesine sık aralıklarla dikilmişti ki birbirlerini gölgede bırakacak şekilde kümelenmişlerdi.

MaladorTu Aubec, şaşkıındı ve insan yapı ustalarının, büyüye başvurmaksızın böylesi bir şeyi nasıl inşa ettiklerini merak ediyordu. Kasvetli ve gizemli şatonun üzerinde küstahça bir hava varmış gibi görünüyordu, çünkü dünyanın en ucunda yükseliyordu.

Bu arada, kararan gökyüzü, kulelerin batı kanadına koyu san bir ışık düşürerek, dokunmadığı karanlığı kesifleştiriyordu. Yukarıdaki baskın griliği dalga dalga kabaran mavi gökyüzü yarıp parçalıyor ve yavaşça sızarak içlerine kansan kırmızı bulut kümeleri, çok sayıda anlaşılması güç renkler üretiyordu. Gökyüzü böylesine etkileyici olmasa rağmen, bakışlan insan yapımı kasvetli bir kayahğm, yani Kaneloon Şatosu'nun üzerinden alıp 11

kendisine yönlendiremiyordu.

Maladoflu Kont Aubec, dışarısı tamamen kararıncaaya dek pencerenin önünden ayrılmadı; artık orman, şato ve kayalık, her tarafı kuşatan karanlığın içinde birtakım gölgeli tonlara dönüşmüştü. İri, boğum boğum elini neredeyse kelleşmiş kafasının üzerinden geçirdi ve düşünceli bir şekilde, yatak niyetine kullandığı saman yığınınına doğru yürüdü.

Samanlar, bir payanda konularak oluşturulmuş bölmenin içine yığılmıştı ve Matadorun feneri, duvarlar da dahil olmak üzere odayı iyice aydınlatıyordu. Ama, adam çift elle kullanılan, devasa boyutlu enli kılıcını elinin yakınlarında

bulundurarak samanların üzerine uzanırken hava soğumuştur. Bu, adamın tek silahıydı. Geniş koruma çubuğuyla ağır ve mücevher kakmalı kabzası ve beş ayak uzunluğunda gövdesiyle pürüzsüz, enli kılıç sanki bir devin kullanması için dövülmüştü - gerçi Malador da dev sayılırdı.1 Kılıcın yanında Malador'un eski, ağır zırhı duruyordu, miğferinin tepesine dengeli bir şekilde yerleştirilmiş ve biraz yıpranmış siyah tüyler, pencereden giren hava akımı sayesinde hafif hafif dalgalanıyordu. Malador, uykuya daldı.

Adamın düşleri, her zaman olduğu gibi, karmakarışıktı: alev alev yanan toprakların üzerinden dalga dalga akan kudretli ordular, yüz ulusun armalarını taşıyarak dalgalanan sancaklar, parıldayan mızrakların oluşturduğu ormanlar, dalgalanan miğfer denizleri, cesur savaş borularının vahşice gümbür-deyen sesleri, nalların şakırtıları, askerlerin sarkılan, çığlıkları ve haykırışları. Bunlar, eski zamanların, Klant'lı Kraliçe Eloarde adına bütün güney uluslarını - neredeyse dünyanın kıyısına

1.- Aubec'in Kılıcı : Beş ayak uzunluğundaki bu enli kılıcı, Fırtınayaratan adlı rün kılıcım ele geçirmeden önce Elric'in kullandığını, dizinin ilk kitabından hatırladığınızı umuyoruz. Ve yine Melnibonâ'lu Elric adlı, o kitabın sonlarında anlatıldığına göre, Elric'in, Fırtınayaratan'ı ele geçirmesinin ardından bu efsanevi kılıç ortadan yok olacaktır, yhn.

12

kadar - fethettiği gençlik günlerinin düşleriydi. Sadece en uçta yükselen Kaneloon'u fethedememişti, çünkü hiçbir ordu onun arkasından oraya kadar gitmemiştir.

Böylesine cesur görünen biri olarak, bu düşleri hoş karşılamaması şaşırtıcıydı ve Malador o gece defalarca uykusundan uyanarak, kendisini onlardan kurtarmak istercesine başını sallayacaktı.

Adam, huzursuzluğunun kaynağı olmasına rağmen, düşlerinde Eloarde'yi görmeyi yeğlerdi, ama uykusu boyunca ona ait hiçbir şey görmeyecekti; ne solgun yüzünün etrafında dalga dalga kabaran, yumuşak, siyah saçlarını ne de yeşil gözleri, kırmızı dudakları ve mağrur, kibirli duruşuna ilişkin hiçbir şey yoktu. Eloarde tarafından bu araştırmaya gönderilmişti ve buna hiç de istekli olmamasına rağmen başka bir seçeneği yoktu, çünkü o, sevgilisi olmasının yanında adamın kraliçesiydi. Gelenekler uyarınca, Şampiyon onun âşığı olurdu ve Kont Aubec için başka bir konumda olmak düşünülemezdi bile. Klant Şampiyonu olarak bu onun konumuydu, Kaneloon Şatosu'nu tek başına arayıp fethetmek ve kraliçenin İmparatorluğu'nun bir parçası olarak ilan etmek için emirlere itaat ederek sarayından ayrılmak da onun sorumluluğuydu; ki böylece, Kraliçe Eloarde'nin topraklarının Ejder Denizi'nden Dünya'nın Ucu'na dek uzandığı söylenilebilsindi.

Dünya'nın Ucu'nun ötesinde hiçbir şey yoktu - Kaneloon Kayalıkları'ndan sonsuzluğa doğru yayılan, öfkeyle kaynaşarak çalkalanan, çok renkli, yarı biçimlenmiş canavarlarla dolu, girdaplanarak dönüp duran biçimlenmemiş Kaos maddesi dışında hiçbir şey yoktu - çünkü sadece düzenlenmiş maddeden oluşan Dünya'nın Yasaları vardır; ve Dünya, sayısız çağlar boyunca olduğu gibi, Kaos maddesi denizinin içinde sürüklenip durmaktadır.

Sabah olduğunda, Maladorlu Kont Aubec, açık bıraktığı fenerini söndürdü, baldır zırhlarını ve zırh yeleğini kuşandı, siyah tüylü miğferini başına yerleştirdi, enli kılıcını omzuna astı

13

ve kadim bir binadan geriye kalan tek sağlam şey olan taş kuleden dışarıya hızla çıktı.

Deri çizmeli ayaklarıyla, sanki bir zamanlar Kaos, yücelere doğru yükselen Kaneloon

Kayahkları'na değil de buraya çarpmış gibi yer yer aşınıp dağılmış taşların üzerinden sendeleyerek yürüdü. Bu, elbette ki kesinlikle olanaksızdı, çünkü Dün-ya'nın sınırlarınının değişmez olduğu bilinirdi.

Kaneloon Şatosu, geçen gece olduğundan daha yakın görünüyordu ve artık anlamıştı ki bunun nedeni şatonun böylesine devasa boyutlarda olmasıydı. Irmağı izleyerek ilerledi, ayakları yumuşak toprağın içine gömülüyordu, kayalıklara doğru yol alırken, ağaçların büyük dallarının gölgeleri onu giderek ısman güneşten koruyorlardı. Artık çok yukarısında kalan Kaneloon, görüş alanınının dışına çıkmıştı. Bitkilerin oldukça yoğunlaştığı yerlerden geçerken, kılıcını yolunu açmak için sık sık balta olarak kullanıyordu.

Birkaç kez dinlendi, ırmağın soğuk suyundan içti ve ferahlamak için yüzüne çarptı. Acelesi yoktu, Kaneloon'a konuk olmayı istemiyordu ve hak ettiğini düşündüğü Eloarde'yle geçirdiği hayatına ara verdiği için kızgındı. Üstelik o da gizemli şatonun batıl korkularından etkileniyordu, söylenenlere göre orada tek bir insan yaşıyordu - Karanlık Hanım, iblislerden ve diğer Kaos yaratıklarından oluşan bir birliğe kumanda eden acımasız bir büyücü.

Gün ortasına geldiğinde kayalığın üzerine doğru dikkatle baktı, yukarıya uzanan patikayı, rahatlamamanın ve temkinli olmanın karışımı bir duyguyla seyretti. Tırmanmak zorunda kalacağını biliyordu. Ama bununla birlikte, eğer daha kolay yolu bulabilirse zoru seçen biri değildi; ve böylece yanında taşınamayacak kadar uzun ve ağır olan kılıcınının etrafına bir ip sararak onu sırtına astı. Sonrasında, hâlâ sinirli bir ruh hali içinde, kıvrılarak yükselen patika boyunca yukarılara tırmanmaya başladı.

Liken kaplı kayaların, Kaneloon'un niçin ilk kez sadece

birkaç kuşaktır duyulduğunu sorgulayan birtakım filozofların varsayımlarının tersine, çok kadim zamanlara ait olduğu apaçık ortadaydı. Malador, bu soruya verilen genel yanıtı inanıyordu - yani kâşiflerin bu kadar uzaklara gitmeyi, yakın bir zamana dek göze alamadıklarına. Dönüp patikadan aşağıya doğru baktığında altındaki ağaçların tepelerini gördü, yaprakları meltemin içinde yavaşça kımıldııyorlardı. Geceyi geçirdiği kuleyi uzaklarda belli belirsiz seçebiliyordu ve onun ötesinde hiçbir uygarlığın olmadığını ve Kuzey'e, Doğu'ya ya da Batı'ya doğru günler boyunca sürecek bir yolculuk yapılmaksızın İnsanoğluna ait hiçbir sınır karakoluna ulaşamayacağını biliyordu - Güney'e doğruysa Kaos uzanıyor olabilir miydi? Daha önce, dünyanın ucuna doğru asla bu kadar yakınlaşmamıştı ve biçimlenmemiş maddenin görüntüsünün beynini nasıl etkileyeceğini merak ediyordu.

Sonunda, tepenin doruğuna ulaşmıştı ve orada elleri böğründe, bir mil ileride yükseklerle doğru süzülen Kaneloon Şato-su'nu seyrederek dikildi, en yüksek kuleleri bulutların içine saklanmıştı, azametli duvarları kayaların üzerine kök salmıştı ve sadece kayalığın uçları tarafından sınırlanarak iki yana doğru uzanıyordu. Malador, kayalığın diğer tarafında, fokurdaya fokurdaya çalkalanan, kaynaşan Kaos maddesini seyretti, şu an için daha çok gri, mavi, kahverengi ve sarıydı, ama bununla birlikte renkleri sürekli olarak değişiyor ve şatonun birkaç ayak uzağına kadar denizin serpintisi gibi kusmuğu andıran püs-kürtüler yayıyordu.

Öylesine tanımlanamaz bir duyguyla dolmuştu ki kendi önemsizliğinin farkına vararak, uzun bir süre boyunca aynı po-ziyonda kalakalmanın dışında hiçbir şey yapamadı. Sonunda anladı ki, eğer birileri Kaneloon Şatosu'nda yaşıyorsa, ya çok sağlam bir zihin yapısına sahip olmalıydılar ya da

tamamen deliydiler, ardından içini çekerek amacma doğru uzun adımlarla yürüdü, zeminin kusursuz bir şekilde dümdüz olduğunu fark etti, lekesiz, yeşil, obsidyen ve elinden geldiğince gözlerini

15

kaçırmasına rağmen, Kaos maddesinin dans edişini eksiksiz bir şekilde yansıtıyordu.

Kaneloon'un birçok girişi vardı, hepsi de karanlık ve uğursuz görünüşlüydü, eğer aynı büyüklük ve biçimlere sahip olmasalardı, onların sayısız mağara girişleri oldukları düşünülebilirdi.

Malador, hangisini seçeceğine karar vermeden önce bir süre duraksadı ve ardından açık bir kararlılıkla birisine doğru yürüdü. Sonsuzluğa doğru yayılıyormuş gibi görünen kararlığın içine girdi. Karanlık soğuktu; karanlık boştu ve adam da yapayalnızdı.

Kısa bir süre içinde kaybolmuştu. Ayak sesleri, beklenmedik bir şekilde, yankılanmıyordu; ardından karanlığın içinde bir dizi köşeli hatlar belirmeye başlamıştı, tıpkı döne döne ilerleyen bir koridorun duvarları gibiydi ve bu duvarlar, varlığını hissedilemeyen bir çatıya ulaşmıyor, başının birkaç yarda yukarısında kesiliyorlardı. Burası karmakarışık bir yer, bir labirentti. Durakladı ve arkasını dönüp baktığında, içinde yürüdüğü labirentin birçok yöne doğru kıvrır kıvrır dallandığını dehşete kapılarak gördü, ama bununla birlikte, dışarıdan içeriye doğru dümdüz bir şekilde uzanan bir yolu izleyerek ilerlediğine emindi.

Bir an için, düşünceleri karmakarışık olmuştu ve delilik tarafından kuşatılmaya başladığını hissetti; ama, duygularını bastırmayı başaracaktı, kılıcını askısından sıyırdı, titriyordu. Hangi yol? Yürümeye devam etti, ama artık ileriye mi yoksa geriye doğru mu gittiğini söyleyemiyordu.

Beyninin derinliklerinde gezinen delilik dışarıya sızdı, korkuya dönüştü ve korku duygusunun hemen ardından şekiller geldi. Büyük bir hızla devinen, farklı yönlerden öne doğru fırlayıveren, anlaşılmaz sesler mırıldanan, şeytani ve uç noktada dehşete düşürücü şekiller. Bu yaratıklardan biri peşine takılmıştı ve adam kılıcıyla

16

saldırdı. Yaratık kaçtı, ama yaralanmamış gibi görünüyordu. Bir başkası geldi, ardından bir tane daha ve adam kapıldığı paniği atlatarak çevresine darbe üstüne darbe indirdi, hepsi de kaçıp gidene kadar saldırmaya devam etti. Durdu ve nefes nefese kılıcının üstüne eğildi. Sonra, etrafına bakmırken korku yeniden adamın içine doğru akmaya başladı, şimdi daha çok yaratık belirmişti - alev alev yanan gözleri ve kavrayıcı pençeleri olan büyük yaratıklar, kötü niyetli yüzleriyle onunla alay eden yaratıklar, kısmen tanıdık gelen yüzleri olan, bazıları eski dostlarını, akrabalarını andıran ama buna rağmen yüzleri dehşet verici bir taklitçilikle çarpılmış olanlar. Haykırarak onlara doğru koştu, devasa kılıcını savuruyor, kesip biçiyor, labirentte bir başka kıvrıma girmek üzere fırlayıp bir grubu hızla aşılıyor ve bir diğeriyle karşılaşıyordu.

Kin ve hainlik dolu kahkaha, dolambaçlı koridorlar boyunca ilerledi, adamı takip ediyor ve ne kadar hızlı koşarsa koşsun önünden izliyordu. Tökezledi ve bir duvara çarptı. Başlangıçta duvar sert bir taştan yapılmış gibiydi, ama ardından yavaşça yumuşamaya başladı ve adam duvarın içine doğru gömüldü, bedeninin yansı bir koridorun öbür yarısı da diğer koridorun içinde yatıyordu. Zorlukla doğrulmaya çalıştı, hâlâ elleri ve dizlerinin üzerindeydi, başını kaldırıp yukarıya baktığında Elo-arde'yi gördü, ama bu, baktıkça yüzü giderek yaşlanan bir Elo-arde'ydi.

"Delirdim," diye düşündü. "Bu, gerçeklik mi yoksa hayal mi -yoksa ikisi birden mi?" Bir elini ileriye doğru uzattı, "Eloardel"

Kadın yitip giderken yerini giderek kalabalıklaşan bir iblis sürüsü dolduruyordu. Ayağa kalktı ve çevresini kılıcıyla dövdü, ama iblisler menzilinın dışına çekilerek adam ilerlemeyi sürdürürken onlara doğru kükredi. Mücadelesini sürdürürken, bir an için korku adamı terk etti ve korkunun yok oluşuyla birlikte görüntüler de eriyip kayboldu. Bütün bu olanlardan önce korkunun geldiğini kavrayarak korkusunu kontrol altına

17

almaya çalıştı.

Bu işte neredeyse başarılı olmuştu ve kendisini rahatlamaya zorladı, ama, korku tekrar fışkırdı ve yaratıklar duvarlardan köpürerek ortaya çıktılar, keskin çığlıkları uğursuz bir neşeyle doluydu.

Bu kez, onlara kılıcıyla saldırmadı, olabildiğince sakin durarak, olduğu yerde dikildi ve zihinsel konumu üzerine yoğunlaşmaya çalıştı. Böyle yapmayı sürdürdükçe yaratıklar solup yitmeye başladılar ve ardından labirentin duvarları çözüldü, adam kendisini dingin, sevimli ve huzur dolu bir vadinin içinde dikiliyormuş gibi hissetti. Ama yine de, soluk dış hatlarıyla labirentin ve onun sayısız geçitinin içinde sağa sola hareket eden iğrenç şekillerinin, sanki bilincinin yakınlarında bir yerlerde asılı olduğunu görüyordu.

Bu vadi görüntüsünün de labirent gibi bir yanılsama olduğunu kavradı, bu sonuca varmasıyla birlikte hem vadi, hem de labirent solarak yok oldu ve adam kendini sadece Kaneloon olabilecek bir şatonun devasa salonunun içinde dikilirken buldu.

Salon, oldukça iyi döşenmiş olmasına karşın boştu, parıldayan ve her yanı aydınlatan ışığın kaynağını göremiyordu. Üzerinde öbek öbek rulolar olan bir masaya doğru büyük adımlarla yürüdü ve ayakları kulağına hoş gelen yankılar yaratıyordu. Salona açılan birkaç tane büyük, metal perçinli kapı vardı ama şu an için onları araştırmayacaktı, ruloları inceleyerek Kaneloon'un gizemini çözmesine yardım edecek bir şeyler bulabilmeyi istiyordu. Kılıcını masanın yanına dayadı ve ilk ruloyu eline aldı.

Kırmızı parşömen yapılmış güzel bir nesneydi, ama üzerindeki siyah harfler adama hiçbir şey ifade etmiyordu ve bu yüzden şaşırıp kalmıştı, çünkü lehçelerin bölgeden bölgeye değişmesine rağmen Dünya'nın bütün diyarlarında sadece tek bir dil kullanılırdı. Başka bir rulo daha farklı simgelerle kaplıydı ve sarılmamış durumdaki bir üçüncüsünün üzerindeyse sık sık

18

tekrarlanan oldukça inceltilmiş şekiller bulunuyordu, öyle ki bu şekillerin bir tür alfabe oluşturduklarını tahmin etti. Öğrenerek, ruloyu fırlattı, uzamp kılıcını kaldırdı, derin bir nefes alarak haykırdı:

"Burada kimler yaşıyor? Onlar bilsin ki Klant Şampiyonu ve Güneyin Fatihi Malador Kontu Aubec, bütün Güneyille-ri'nin İmparatoriçesi Kraliçe Eloarde adına bu şatoya sahip çıkıyor!"

Bu bilindik sözleri haykırışının ardından kendisini biraz rahatlamış hissetti, ama sözlerine verilen bir yanıt yoktu. Miğferini hafifçe yukarı kaldırıp boynunu kaşdı. Sonrasında kılıcını kaldırıp omuzlarını dengeleyerek en büyük kapıya doğru ilerledi.

Henüz ona ulaşamamıştı ki kapı ardına kadar açıldı ve kendisine doğru sırtan, demir mengene

gibi elleriyle kocaman, insan benzeri bir şey belirdi.

Bir adım geriledi ve ardından bir adım daha, ta ki o şeyin, ilerlemeden, bulunduğu yerde dikilerek kendisini izlemekte olduğunu görene dek.

Adamdan yaklaşık bir ayak daha uzundu, oval, çok yüzeyli gözleri, sanki doğaları buymuşçasma herhangi bir anlamdan yoksundu. Yüzü köşeliydi, gri ve metalik bir parlaklığı vardı. Bedeninin büyük bölümü, zırh şeklinde eklenip parlatılmış metalden oluşuyordu. Başına çok iyi oturan, pirinç perçinli bir başlığı vardı. Yerinden kımıldamasa da çevresine insafsız ve ezici bir güç havası yayıyordu.

"Bir golem!"1 Şaşkınlık içinde bağırdı, bunun gibi insan

1.- Golem : Yahudi folklorunda canlı heykel ya da tasvir. Tevrat'ta ve Talmud metinlerinde cenin ya da kusurlu varlık anlamında kullanılan sözcük, bugünkü anlamını Ortaçağ'da kazandı. Bu dönemde, kutsal bir sözcüğü ya da Tann'nın sıfatlarından birini oluşturan harfleri yeniden dizerek ya da muska yazarak heykel ya da tasvirleri canlandıran bilgilerle ilgili çok sayıda efsane doğmuştu. inanışa göre, harflerin yazılı olduğu kâğıt ya da muska golem'in ağızına yerleştirilir ya da basma iliştirilirdi; muska kaldırılınca golem de cansız duruma gelirdi. Golem, genelde kusursuz bir hizmetkar veya koruyucu olarak kullanılırdı.yhn. 19

yapımı yaratıkları efsanelerden anımsıyordu.

"Nasıl bir büyü yarattı senü"

Golem yanıtlamadı, ama elleri - her biri çiviye andırır dört sivri metalden oluşan- yavaşça kendi kendilerine kasılmaya başlamıştı; ve hâlâ sırtmaya devam ediyordu.

Malador biliyordu ki, bu şey daha önce gördüğü şekilsiz yaratıkların bir benzeri değildi. Bu bedenleşmişti, güçlü ve gerçekti ve üstelik

Maladofun insani gücü, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, böylesi bir yaratığı yenemezdi. Hatta dönüp kaçamazdı bile...

Golem, metal eklemleri gıcırdaya gıcırdaya salonun içine girdi ve parlatılmış ellerini konta doğru uzattı.

Malador saldırabilir ya da kaçabilirdi, ama kaçıışı anlamsız olacaktı. Saldırdı.

İki eliyle kavradığı koca kılıcını, golem bedenin en zayıf noktası gibi görünen göğsünün yanına doğru savurdu. Golem bir kolunu aşağıya doğru indirince, kılıç çok büyük bir çınlama sesi çıkararak metale çarptı ve adamın bütün vücudunu zangır zangır titretti. Dengesi bozulan kont geriledi. Acımasız bir şekilde golem, onu izledi.

Malador dönerek arkasına doğru baktı ve kılıcından daha güçlü bir silah bulma umuduyla gözleriyle salonu taradı, ama bütün görebildiği sadece sağ tarafındaki duvarın üzerine süsleme amacıyla asılmış olan kalkanlardı. Dönüp duvara doğru koştu, kalkanlardan birini takılı olduğu yerden çevirerek çıkardı ve koluna taktı. Dikdörtgen şekilli hafif bir şeydi ve damar yönünün tersine kesilmiş birkaç kat tahtadan yapılmıştı. Yetersizdi, ama, golemle yüzleşmek için dönerken, kendini birazcık daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Golem ilerledi ve Malador, onun üzerinde kendisine tamdik gelen bir şeylerin olduğunu fark etti, tıpkı labirenteki iblislerinin tanıdık gelmesi gibi, ama bu belli belirsiz bir izlenimdi. Kaneloon'un tuhaf büyüünün düşüncelerini etkilediğine karar verdi.

20

Yaratık, Malador'un kafasına çivi benzeri parmaklarıyla hızlı bir darbe indirmek üzere sağ kolunu kaldırdı. Adam darbeden kaçarak korunmak için kılıcını kaldırdı. Çiviler kılıçla çarpıştı ve ardından sol kol, Malador'un karnına doğru bir

piston gibi hamle etti. Kalkan, darbeyi önledi, ama çiviler onu delik deşik etmişti. Kalkam çivilerden zorlayarak çekerken, gole-min bacak eklemlerine doğru bir kesme indirdi.

Kont dönüp, ruloları etrafa dağıtarak masanın üzerine atlarken, hâlâ ortalama bir uzaklıktan adama doğru dik dik bakan ve onunla gerçekten ilgilenmiyormuş gibi görünen golem, kör bir adam gibi ilerledi. Ardından, Malador devasa kılıcını kaldırarak golemın kafasına doğru indirdi, pirinç perçinler kıvılcımlar saçarken miğfer ve kafanın üzerinde çentikler oluştu. Sendeleleyen golem masayı tuttuğu gibi zeminden öylesine hızlı kaldırdı ki, Malador yere atlamak zorunda kalacaktı. Adam bu kez, kapıya doğru koştu ve mandalına asıldı, ama kapı açılmadı.

Kılıcı çentiklenip körelmişti. Golem ona yetişirken sırtını kapıya dayamıştı ve metal elini kalkanın üst kenarına indirdi. Kalkanın parçalanmasıyla birlikte korkunç bir acı Malador'un koluna saplandı. Büyük kılıcının ucuyla goleme saldırdı ama kılıcını bu şekilde kullanmaya alışık değildi ve bu yüzden hantalca bir darbe indirmiş oldu.

Malador, sonunun geldiğini biliyordu. Güç ve savaş yeteneği, golemın merhametsiz kuvveti karşısında yetersiz kalıyordu. Golemın yeni atağını karşılamak için yana doğru kaçtı, ama, çivi parmaklardan birine yakalanmıştı ve o an için bir acı hissetmese de zırhı yarılıp kanı akacaktı.

Kalkanından kopan tahta parçalarını silkeleyip pençeyi uzaklaştırarak ayakta kalmaya uğraştı, kılıcını sıkı sıkıya kavramıştı.

"Bu ruhsuz iblisin zayıf noktası yok," diye düşündü, "ve gerçek bir zekaya sahip olmadığına göre, yalvarıp yakarmanın da bir anlamı yok. Bir golem neden korkar ki?"

Yanıt basitti. Golem ancak kendisi kadar ya da kendisinden güçlü bir şeyden korkardı. Kurnaz davranmalıydı.

Peşinden gelen golemle birlikte, ters dönmüş masaya doğru fırladı, masanın üzerinden sıçradı ve golem adımını attığı anda masayı hızla ters çevirdi, ama umduğu gibi canavarı düşürmeyi başaramamıştı. Yine de bu hareketi golemi yavaşlamıştı ve Aubec bunun avantajından yararlanarak golemın girdiği kapıya doğru fırladı. Kapı açıldı. Karanlık gölgelerin bürü-düğü dolambaçlı bir koridordaydı, ama Kaneloon'da ilk karşılaştığı şey olan labirente pek benzemiyordu. Kapı kapandı, ama adam onu kilitleyecek herhangi bir sürgü bulamadı. Golem kapıyı parçalarcasma açar ve hızla peşinden gelirken koridor boyunca koştu.

Koridor neredeyse her yöne doğru kıvrılıyor, golemi her zaman göremese de duyuyor ve saptığı koridorlardan birinde onunla yüz yüze kalmak düşüncesinden kaynaklanan hasta edici bir korkuya kapılıyordu. Bu gerçekleşmedi - ama bir kapıyla karşı karşıya gelmişti ve kapıyı açar açmaz içeri daldığında kendini yeniden Kaneloon Şatosu'nun bir salonunda bulacaktı.

Gıcırdayan metal parçalarıyla birlikte golemın peşinden gelmeyi sürdürdüğünü işitirken bu bildik manzarayla karşılaşmasına neredeyse sevinmişti. Başka bir kalkana ihtiyacı olmasına rağmen, şimdi kendisinin içinde bulunduğu odanın duvarlarında asılı kalkanlar yoktu - yalnızca, iyice parlatılmış metalden, kocaman yuvarlak bir ayna vardı. Kalkan şeklinde kullanılamayacak kadar ağırdı, ama adam onu yakaladığı gibi kancasından çekip çıkardı. Tangır tungur yere düşen aynayı kaldırdı ve yeniden odanın içinde behren goleme doğru sendeleye sendeleye sürükledi.

Asıldığı zincirleri kullanarak aynayı önüne aldı ve golem iyice hızlanarak üzerine doğru saldırırken uyduruk kalkanını havaya kaldırdı.

Golem bir çılgınlık attı.

Malador şaşkınlık içinde kalmıştı. Canavar zınk diye durdu ve aynadan korkarak gerilemeye başladı. Malador, aynayı goleme doğru itti ve kapı arkasından kapanırken yaratık metalik bir ulumayla sırtını dönüp kaçmaya başladı.

Rahatlamış ve akıllı karışmış Malador, zemine oturup aynayı inceledi. Kalitesi oldukça iyi olmasına rağmen, üzerinde kesinlikle herhangi bir büyü izi yoktu. Sırıttı ve yüksek sesle mırıldandı:

"Yaratığın da koktuğu bir şeyler varmış. Kendisinden kor-kuyormuş!"

Kafasını geriye doğru attı ve ferahlamasıyla birlikte gürültülü kahkahalar attı. Ardından kaşlarını çattı. "Şimdi, onu yaratan büyücüleri bulmalı ve onlardan öğ almalı!" Kendisini ayağa kalkmaya zorladı, aynanın zincirlerini koluna daha sıkı bir şekilde sararak başka bir kapıya doğru yöneldi. Golemin gittiğine emin olmak için, labirenti yeniden dolaştı ve bir kapıya ulaşarak geri döndü. Kapı yerinden kıvıldamayacaktı ve bu yüzden açılana dek kapının mandalına kılıcıyla birkaç kez vurmaya zorunda kaldı. Diğer ucunda - ve kapısı açık olan başka bir oda varmış gibi görünen, iyi aydınlatılmış bir geçitin içinde uzun adımlarla yürüdü.

Geçit boyunca ilerlerken, burnuna misk benzeri bir koku ulaşmıştı - adama Klant'm rahatlıklarını ve Eloarde'yi anımsatan bir kokuydu.

Daire şeklindeki odaya ulaştığında, orasının bir yatak odası olduğunu görecekti - geçitte kokladığı parfüm kokusuyla dolu bir kadın yatak odası. Düşüncelerinin kaydığı yöne dikkat etti, sadakatini ve Klant'ı düşündü, odadan açılan başka bir kapıya doğru yürüdü. Kapıyı kulpundan tutarak açtığında karşısına, döne döne yükselen taş bir merdiven çıkacaktı. Pırlanta ya da yakut gibi

ışıldayan pencereleri ve pencerelerin arkasında belirip kaybolan gölgeli şekillerin önünden geçerek yukarıya

23

doğru ilerledi, şatonun Kaos'a bakan tarafında olduğunu anlamıştı.

Merdiven bir kulenin içine doğru yükseliyor gibiydi, en sonunda ucundaki küçük kapıya ulaştığı zaman soluk soluğa kaldığını hissetmişti ve içeriye girmeden önce biraz durakladı. Ardından kapıyı iterek açtı ve içeriye girdi.

Duvarlardan birine kocaman bir pencere yerleştirilmişti, sıçrayıp duran uğursuz Kaos maddesinin görülebileceği duru camlı bir pencereydi. Pencerenin yanında, onu bekliyormuş gibi gözükten bir kadın duruyordu.

"Siz gerçekten bir şampiyonsunuz Kont Aubec," dedi kadın, alaycı denilebilecek bir gülümsemeyle. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Hayır, bunu büyü yardımıyla öğrenmedim, Malador Kontu - salonu gerçek biçimiyle ilk defa gördüğünüz zaman bunu kendiniz haykırmıştınız."

"Peki, o zaman, ama şu," diye nezaketsiz bir tavırla konuştu adam, "labirent, iblisler - hatta vadi, büyü eseri değil miydi? Golem de büyüyle yaratılmadı mı? Bu lanetli şatonun tamamı büyülü değil mi?"

Kadın omuzlarını silkti. "Doğruyu bilmek istemiyorsanız, öyle denilebilir. Büyücülük, en azından sizin anlayabilmeniz için, evrende var olan gerçek güçlere ilişkin birtakım ipuçları içeren kaba bir şeydir, sadece bu."

Adam, böylesi bir üslupta birtakım açıklamalara karşı sabırsız olduğu için herhangi bir yanıt vermedi. Klant filozoflarını gözlemleyerek, bu tarz gizemli sözcüklerin genellikle sıradan şeyleri ve düşünceleri gizlediğini öğrenmişti. Yanıt vermek yerine, güven duymayan bir ifade ve asık suratıyla kadına doğru baktı.

Yeşil-mavi gözleri ve açık teniyle çekici bir kadındı. Uzun elbisesi gözleriyle aynı renkteydi. Bir tür gizemli havasının içinde çok güzel bir kadındı ve tıpkı karşılaştığı bütün Kanelo-on sakinleri gibi biraz tanıdık geliyordu.

24

"Kaneloon'u biliyor musunuz?" diye sordu kadın.

Adam, kendisine yöneltilen bu soruya aldırmadı. "Bu kadarı yeter - beni hemen bu yerin efendilerine götürün!"

"Burada benden başka, Karanlık Hamm Myshella'dan başka efendi yok - ve burasının hanımı benim."

Adam düşkünlüğüne uğramıştı. "Yani sadece sizinle karşılaşmak için mi onca tehlikeye göğüs gerdim?"

"Öyle - üstelik sizin düşündüğünüzden daha büyük tehlikelere, Kont Aubec. Onlar sadece sizin kendi düş gücünüzün canavarlarıydı!"

"Benimle alay etmeyin, hanım."

Kadın güldü. "Büyük bir iyi niyet içinde konuşuyorum. Şato, kendi savunmasını sadece sizin zihninizi kullanarak yaratıyor. Kendi düş gücüyle yüzleşip, onu yenen bir adam nadir bulunur. İki yüz yıl boyunca böyle bir adam burada bana ulaşamadı. Diğerlerinin hepsi korkudan ölüp gitmişti - şu ana dek."

Adama gülümsedi. Sıcak bir gülümsemeydi.

"Peki, böylesine büyük bir başarının ödülü nedir?" diye ters ters sordu adam.

Kadın yeniden güldü ve dünyanın ucunun ötesindeki Ka-os'a bakan pencereyi işaret etti. "Orada, dışarıda, şu ana dek hiçbir şey var olmadı. Eğer onun içlerine doğru ilerlemeye cesaret ederseniz, orada sizin gizli hayallerinizin yaratıklarıyla yeniden karşılaşacaksınız, çünkü orada görülecek başka hiçbir şey yoktur."

Kadm hayranlık içinde ona doğru baktığında adam öksü-rerek utanmasını gizlemeye çalışacaktı. "Arada sırada" diye devam etti kadm, "böylesi bir sınava dayanacak bir adam Ka-neloon'a gelir. İşte o zaman dünyanın sınırları genişleyebilir, çünkü, bir adam Kaos'a karşı durarak onu geriletebilir ve yeni diyarlar varlık bulur!"

"Yani, kafanızın içinde benim için yazdığınız yazgı bu mu, büyücü!"

25

Kadın, adama neredeyse bir alçakgönüllülükle bakıyordu. Kadmı seyretmeyi sürdürdükçe kadının güzelliği büyüyor gibiydi. Kadın büyük bir zerafetle ona doğru yaklaşır ve sanki kazaen ona dokunurken adam kılıcının kabzasını kavrayarak sımsıkı tuttu. "Cesaretinizin bir ödülü olacak." Adamın gözlerinin içine baktı ve ödül hakkında başka hiçbir şey söylemedi, çünkü kadının sunduğu şey açıktı. "Ve sonrasında - emrimi yerine getir ve Kaos'un karşısına çık."

"Hanım, geleneklerin, Klant Şampiyonu'nun aynı zamanda kraliçenin sadık eşi olmasını buyurduğunu bilmiyor musunuz? Sözüme ve güvenilirliğime ihanet etmem!" Adam yapmacık bir kahkaha attı. "Buraya, kraliçemin krallığına yönelik bir tehditi ortadan kaldırmaya geldim - sizin âşığınız ve hizmetkârınız olmaya değil!"

"Burada bir tehdit yok ki."

"Orası belli..."

Kadın, adamı yeniden değerlendiriyormuşçasına bir adım geriledi. Çünkü bu onun için görülmemiş bir şeydi - daha önce sunduğu asla geri reddedilmemişti. Karakterinin içinde cesareti ve hayal gücünü birleştiren bu katı adamdan oldukça hoşlan-mıştı. Bu inanılmaz, diye düşündü, şu birkaç yüzyıl içinde nasıl da böylesi gelenekler ortaya çıkıvermişti - bir erkeği belki de hiç sevmediği bir kadına bağlayabilen gelenekler.

Orada karşısında dikilen adama doğru baktı, bedeni kaskatıydı ve tavırları sinirliydi.

"Klant'ı unut," dedi kadm, "sahip olabileceğin gücü düşün - gerçek yaratmanın gücünü!"

"Hanım, Klant adına bu şatoya el koyuyorum. Buraya bunu yapmak için geldim ve yapacağım şey de budur. Eğer buradan canlı olarak ayrılırsam, bir fatih olarak hatırlanacağım ve siz de buna razı olacaksınız."

Kadın, onun söylediklerini zar zor işitti. Kendi davasının onunkinden daha üstün olduğuna adamı ikna edebilmenin yollarını düşünüyordu. Belki hâlâ adamı baştan çıkarabilirdi. Ya
26

da onu büyüleyici birtakım ilaçlar? Hayır, adam tüm bunlar için fazla güçlüydü, başka bir yöntem düşünmeliydi.

Adama bakmayı sürdürdükçe, göğüslerinin istemsiz olarak hassaslaştığını duyumsadı. Doğrusu, onu baştan çıkarmayı yeğlerdi. Kaneloon'un tehlikelerinin üstesinden gelen eski kahramanlar, her defasında ödülleri almıştı. Ve ardından, adama ne önereceğini bildiğini fark etti.

"Düşün, Kont Aubec," diye fısıldadı kadm. "Kraliçenin İmparatorluğu için yeni diyarları düşün!"

Adamın kaşları çatıldı.

"Niçin imparatorluğun sınırlarım daha ilerilere genişlet-meyesin?" diye konuşmasını sürdürdü kadm. "Niye yeni bölgeler yapmayasın?"

Başlığını çıkarıp kocaman kel kafasını kaşıyan adamı heyecan içinde izledi. "Sonunda doğru bir noktaya değindin" dedi adam kuşkulu bir tavırla.

"Yalnızca Kaneloon'u değil - onun da ötesinde uzananı ele geçirdiğin zaman nasıl onurlandırılacağım bir düşün!"

Adam Şimdi çenesini kaŐıyordu. "Evet," dedi, "Evet . . ." Kocaman kaşları derin dŐŐünceler içinde çatılmıştı.

"Yeni ovalar, yeni dağlar, yeni denizler - hatta yeni halklar - yeni var olmuş ama yine de kuŐaklarca öncesinde yaşamış atalarının belleğine sahip halklarla dolu bütün o kentler! Sen Malador Kontu, bunların hepsini yapabilirsin - Kraliçe Eloarde ve Lormyr için!"

Adam, belli belirsiz gülümsedi, sonunda dŐŐ gücü ateŐlen-miŐti. "Evet! Eğer buradaki böylesi tehlikelerle başa çıkabilmiŐ-sem - aynıŐını orada da yapabilirim! Bu, tarihteki en büyük macera olacak! Adım bir efsane haline gelecek - Kaos Efendisi Malador!"

Bir parça aldatmasına rağmen kadm, adama Őevkatle bir bakış attı.

Adam kılıcım kaldırıp omzuna yerleştirdi. "Bunu deneyeceğim, hanım."

27

Kadm ve adam, birlikte pencerenin önünde durdular, önlerinde uzanan, ezelden beri fıŐıldayıp fokurdayan Kaos maddesini seyrediyorlardı. Sürekli olarak deđiŐtiđi için kadına bile tanıdık gelmiyordu. Çalkalanan renkler, artık kırmızı ve siyah renklerin ağırlılığına bürünmüştü. Mor ve portakal renkli kollar, sarmallar çizerek aralarından çıkıyor ve kıvrıla kıvrıla uzaklaŐı-yordu.

Dış hatları hiçbir zaman belirli ve tanıdık olmayan tuhaf Şekiller, oradan oraya dolaŐıyordu.

Adam, kadına dedi ki: "Bu bölgeye Kaos Lordlan hükmediyor. Bu duruma onlar ne diyecekler?"

"Hiçbir Şey söyleyemez ve çok az Şey yapabilirler. Onlar bile Kozmik Denge Yasası'na uymak zorundalar, yasaya göre, eğer bir adam, Kaos'un karşısında durmayı başarabilirse ona emredebilir ve Düzeni oluŐturabilir. işte Dünya, bu Şekilde, yavaş yavaş geniŐliyor."

"Oraya nasıl girerim?"

Adamın güçlü adeleli kolunu tutmak için bu fırsattan yararlanan kadın pencerenin içerisinden bir noktayı gösterdi. "Bak - orada - kuleden kayalığın aşağılarına inen bir yol var." Adama sert bir şekilde baktı. "Görüyor musun?"

"Ah - evet - görmemiştim, ama şimdi gördüm. Evet, bir yol var."

Adamın arkasında dikilen kadın, kendi kendine hafifçe gülümsedi. "Engeli kaldıracağım," dedi.

Adam, miğferini başına yerleştirdi. "Klant ve Eloarde adına, sadece ve sadece onlar için bu maceraya atılıyorum."

Kadın duvara yürüdü ve pencereyi kaldırdı. Adam rengârenk sisin içinden yola doğru uzun uzun adımlarla inerken arkasına dönüp kadına bakmadı.

Adamın gözden kayboluşunu izlerken kendi kendine gülümsedi kadın. En güçlü adamı bile, kendi yoluna gittiğine inandırarak kandırmak nasıl da kolaydı! İmparatorluğuna yeni diyarlar ekleyebilirdi, ama o topraklara yerleşmiş olan halkları,

28

Eloarde'yi İmparatoriçeleri olarak kabul etmekte isteksiz bulacaktı. Aslında, Aubec eğer işini iyi yaparsa, Klant için, Kanelo-on'un yarattığından çok daha büyük bir tehditin oluşmasına yol açacaktı.

Yine de adama hayranlık duyuyordu ve ondan hoşlanıyordu, belki de kolayca elde edilemez oluşu yüzündendi, sadece iki yüz yıl önce, Aubec'in anayurdunu Kaos'tan kazanan bir önceki kahramandan birazcık daha zorluydu. Oh, o ne adamdı ama! Oysa o, öncekilerin çoğu gibi, onun için de bedenini sunmak dışında başka bir vaade gereksinim duymamıştı.

Kont Aubec'in zayıflığı gücünde yatıyor, diye düşündü kadın. Adam daha şimdiden, kabaran sisin içinde kaybolup gitmişti.

Bu kez, Yasa Lordları tarafından verilen görevin yerine getirilmesi, kendisine her zamanki zevki vermediği için, birazcık kederliydi.

Evet, belki de, diye düşündü, adamın inatçılığı ve onu ikna etmek için başvurduğu yollar, daha incelikli bir zevk duymasını sağlamıştı.

Yasa Lordları, Kaneloon'u ve sırlarını ona emanet edeli yüzyıllar geçmişti. Ama sürecin ilerleyişi yavaştı, çünkü, Kane-loon'un tehlikeleriyle karşılaşıp hayatta kalan kahraman sayısı çok azdı - çok az sayıda insan, kendi yarattığı tehlikeleri yenebilirdi.

Yine de, görevinin bazı ödülleri olduğunu kabul etti kadın, dudaklardaki belli belirsiz bir gülümsemeye. Şatonun dünyanın yeni ucuna aktarılması işlemine hazırlanmak için başka bir odaya geçti.

İşte böylece atıldı, Genç Krallıklar Çağı'nm, Melnibone'un çöküşüne yol açacak olan İnsanların Çağı'nın tohumları.

29

Karanlık Hanım Myshella

BİRİMCİ KİTAP

ÖÜŞLeR şel^Rİ

BURXOİ elRİC'İN ICDRRYR'G G6Rİ

ÖÖNÜŞÜ, ORAÖA. KjeLeR Y^PTİĞİ ve

6M SOMUNÖA. KAÖSRVNVN ÜZCRİne NASIL

ÇÖKTÜĞÜ İNİLATILİYOR.

1,

"SAAT KAÇ?" Siyah sakallı adam, parıltılı miğferini sertçe başından çıkararak nereye düştüğüne aldırmaksızın fırlatıp attı. Deri zırh eldivenlerini de çıkardı ve çatırdayarak yanan

ateşe doğru iyice yaklaşarak sıcaklığın donmuş kemiklerine işlemesine izin verdi.

"Gece yarısını çoktan geçti" diye homurdandı, ateşin çevresine toplanmış grubun içindeki başka bir zırhlı adam. "Onun geleceğine emin misin?"

"Eğer bu seni rahatlatırsa, onun sözünün eri bir adam olduğu söylenir."

Son konuşan uzun boylu, soluk yüzlü bir gençti. İnce dudakları sözcükleri biçimlendiriyor ve uğursuz bir biçimde dışarıya tükürüyordu. Bir kurt gibi sırt ve gözlerinde alaycı bir ifadeyle yeni gelene baktı.

Yeni gelen adam, omuzlarını silkerek arkasını döndü. "Bu kadar alaycılık yeter Yaris. O gelecek." Sanki kendi kendisini ikna etmek isteyen birisiymiş gibi konuşmuştu.

Şimdi, ateşin çevresinde toplanmış altı adam vardı. Altıncısı Smiorgan'dı - Mor Şehirler'den Kont Kelkafa Smiorgan. Yaralı yüzünün bir bölümü siyah, sık sakallarla kaplanmış, kısa boylu, ellili yaşlarda tıknaz bir adamdı. Gözleri huysuz bir şekilde yanıyor ve yumru yumru parmakları, uzun kılıcının kakmalı kabzasının üzerine sinirli bir şekilde dokunuyordu. Saçsız

33

kafası, lakabını nasıl aldığını açıklıyordu ve aşırı süslemeli parıltılı zırhının üzerine, gevşek bir şekilde mor renkli yünlü kumaştan bir pelerin asmıştı.

Smiorgan, kalın sesiyle dedi ki, "Kuzenini pek sevmezdi. Artık daha da körü bir duruma geldi. Yyrkoon, onun yerinde, Yakut Taht'in üzerinde oturuyor ve üstelik onu bir yasadışı, bir hain olarak ilan etti. Eğer tahtını ve sevgilisini geri alacaksa, El-ric'in bize ihtiyacı var. Ona güvenebiliriz."

"Bu gece güven dolusunuz, Kont," diyerek ince dudaklarıyla gülümsedi Yaris, "böyle zor zamanlarda bulunması zor bir şeydir bu.

Diyebilirim ki-" Durakladı ve derin bir soluk aldı, yoldaşlarına bakarak, onların bütün dikkatlerini üzerinde topladı. Bakışları, ince yüzlü Jharkorlu Dharmit'ten, dolgun dudaklarını büzerek ateşe bakan LormyrTi Fadan'a kaydı.

"Haydi konuş, Yaris," diye söylendi huysuz bir şekilde, asilzade görünümü Vilmir Naclon.

"Haydi, neler söyleyeceğini duyalım bakalım, ahbab, eğer dinlemeye değer bir şeyler-se."

Yaris, nezaketsiz bir şekilde esneyerek uzun burnunu kaşıyan züppe Jiku'ya doğru baktı.

"Evet!" Smiorgan sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Ne diyeceksin Yaris?"

"Dediğim şu ki, Elric'in keyfinin gelmesi bekleyerek daha fazla zaman harcamadan, hemen şimdi başlayalım! Buradan yüzlerce mil uzaktaki bir meyhanede halimize gülüyor - ya da bizi tuzağa düşürmek için Ejder Prensleri'yle birlikte kumpas kuruyordur. Çünkü yıllardır bu akına hazırlanıyoruz. Saldırmak için az zamanımız var - filomuz çok büyük ve sonuçta göze batıyor. Hatta Elric bize ihanet etmemiş olsa bile, casuslar kısa bir süre içinde, onlara karşı bir filo toplandığı hakkında Ejderleri uyarmak üzere doğuya doğru koşturuyor olacaklar. Fantastik bir hazine kazanmak için - dünyadaki en büyük ticaret şehrini ortadan kaldırmak için - ölçülemez zenginliklerin mahsûlünü almak için - ya da daha fazla beklersek, Ejder

34

Prensleri'nin ellerinde korkunç bir ölüme ulaşmak için. Gelin artık uygun zamanı daha fazla beklemekten vazgeçelim ve ödülümüz planımızdan haberdar olarak takviye güçler getirmeden önce yelken açalım!"

"Sen zaten bir insana güvenmemeye fazlasıyla hazırsın Ya-ris." Vilmir Kralı Naclon, yavaşça ve dikkatli bir şekilde konuştu - yüz hatları gerilmiş delikanlıya ters ters bakıyordu.

"Elric'in, bizi gizli limanlarına götüren labirent kanallar hakkındaki bilgisi olmadan Imrryr'e ulaşamayız. Eğer Elric, bize katılmazsa - ki bu durumda girişimimiz sonuçsuz olacaktır - hiçbir umudumuz kalmaz. Ona ihtiyacımız var. Onu beklemek zorundayız - ya da tam tersine tasarılarımıza boş vererek anayurtlarımıza dönelim."

"En azından ben riske girmeye hazırım," diye haykırdı, devrik gözlerinden öfke okları saçan Yaris. "Sizler yaşlanıyorsunuz - sizin hepiniz. Hazine tedbirli davranılarak ve öngörülerle kazanılmaz, anı bir saldırıyla düşmanı kılıçtan geçirerek kazanılır."

"Aptal!" Dharmit'in sesi ateşin aydınlattığı salonda gürlüdü. Yorgun bir şekilde güldü. "Ben de gençliğimde böyle konuşmuştum - ve hemen ardından güzel bir filoyu kaybettim. Imrryr'i bize kurnazlık ve Elric'in bilgileri kazandıracak - ve bir de Melnibone sancaklarının Dünya'nın bütün ülkelerinin üzerinde dalgalandığı günlerden bu yana, İç Çeken Deniz'e yelken açan en kudretli filo. İşte buradayız - dünyadaki en güçlü Deniz Beyleriyiz, Efendileriyiz, bizim her birimiz, yüzden fazla süratli tekemiz var. İsimlerimizi herkes biliyor ve korkuyor - filolarımız, bir düzine küçük ulusun kıyılarını kasıp kavuruyor. Gücü elimizde tutuyoruz!" Kocaman yumruğunu sıkarak Yaris'in yüzüne doğru kaldırdı. Sesi daha dengeli bir hal aldı ve ateş saçan gözleriyle genç adama bakarak, kötü kötü gülümsedi, sözcüklerini dikkatli bir şekilde seçiyordu.

"Ama, Elric'in sahip olduğu güç olmaksızın bütün bunların tümü değersizdir - anlamsızdır. Onun sahip olduğu şey

35

bilginin gücüdür - eğer mutlaka o lanetlenmiş sözcüğü kullanmak zorundaysam, büyü'nün gücüdür. Onun ataları, Imrryr'i deniz saldırılarından koruyan labirentin sırlarını biliyorlardı. Ve bu

sırlan ona aktardılar. Imrryr, Düşler Şehri, huzur içinde düş görüyor - ve bizi limanlarına ulaşan tehlikeli su yollarının arasında dümen kırmamıza yardım edecek bir rehber olmadığı sürece de düş kurmaya devam edecek. Elric'e ihtiyacımız var - bunu biliyoruz ve o da bunu biliyor. İşte gerçek bu!"

"Böylesi bir güven, beyler, yüreğimi ısıtıyor." Salonun girişinden gelen ciddi sesin içinde bir alay vardı. Deniz Beyleri'nin altısının da başı kapıya doğru döndü.

Bakışları Melnibone'lu Elric'in gözleriyle karşılaşan Ya-ris'in küstahlığı uçup gitmişti. Bunlar, düzgün hatlı, gencecik bir yüzdeki yaşlanmış gözlerdi. Sonsuzluğun içine bakan kızıl gözler. Tüyleri ürperen Yaris, Elric'e arkasını döndü, ateşin göz alıcı parlaklığına bakmayı yeğlemişti.

Elric, Kont Smiorgan elini omzuna koyduğunda samimi bir şekilde gülümsedi. İkisinin arasında belirgin bir dostluk olduğu kesindi. Diğer dört kişiye başıyla bir selam lütfeden Elric, zarif ve kıvrak adımlarla ateşin başına yürüdü. Yaris, bir kenara çekilerek onun geçmesine izin verdi. Elric uzun boylu, geniş omuzlu ve dar kalçalıydı. Uzun saçlarını ensesinde toplamış, belirsiz bir neden yüzünden Güneyli barbarlar gibi giyinmişti. Yumuşak geyik derisinden diz boyuna çıkan uzun çizmeleri vardı, alışılmadık bir şekilde dövülmüş gümüş bir göğüs zırhı takıyordu, beyaz ketenden mavi kareli bir yeleği, kızıl yün pantolonu ve yeşil kadifeden hışırtılı bir pelerini vardı. Kalçasının üzerinden aşağıya doğru siyah demirden rün kılıcı sarkıyordu - kadim ve yabancı büyülerle dövülmüş korku verici Fırtmaya-ratan.

Zevksiz ve aşın süslü garip giysisi, duyarlı yüzüne ve uzun parmaklı, neredeyse kırılğan ellerine hiç uymuyordu, ama yine de hiçbir gruba ait olmadığını vurgulamak için böyle giymiyordu -

o dışlanmış birisiydi, yalnızlığa terk edilmiş biri.

36

Ama, gerçekte, böyle acayip bir kıyafet giymesine hiç gerek yoktu - çünkü gözleri ve teni yeterince dikkat çekiyordu.

Melnibone'nun Son Efendisi Elric, gücünü gizli ve dehşet verici bir kaynaktan alan tam bir albinoydu.

Smiorgan içini çekti. "Evet, Elric, Imrryr'i akını ne zaman yapıyoruz?"

Elric, omuzlarını silkti. "Ne zaman isterseniz; benim için önemi yok. Sadece belirli birtakım şeyleri yapmam için biraz zaman verin."

"Yarın? Yarın yelken açalım mı?" dedi çekinerek Yaris, ihanetle suçladığı adamın üzerinde şimdilik uykuya dalmış olan tuhaf gücün bilincindeydi.

Elric gülümseyerek, yeni yetmenin önerisini geçiştirdi. "Üç günlük bir zaman," dedi. "Üç - ya da daha fazla."

"Üç gün! Ama o zamana kadar Imrryr, varlığımızdan haberdar olur!" diye konuştu şişman, temkinli Fadan.

"Filonuzun fark edilmemesini sağlayacağım" diye söz verdi Elric. "Ama önce Imrryr'e gitmeli - ve geri dönmeliyim."

"Ama bu yolculuğu üç günde yapamazsın - en hızlı gemi bile bunu başaramaz." Smiorgan'un ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı.

"Yaklaşık olarak bir gün içinde Düşler Şehri'nde olurum," diye soruyu yumuşakça ve büyük bir kesinlik içinde yanıtladı Elric.

Smiorgan omuzlarını silkti. "Eğer sen öyle diyorsan, buna inanırım - ama akınımızdan önce şehri ziyaret etme gerekliliği de nereden çıktı?"

"Vicdani sebeplerden kaynaklanan bazı tereddütlerim var Kont Smiorgan. Ama endişelenmeyin - size ihanet etmeyeceğim. Akını

bizzat ben yöneteceğim, buna emin olabilirsin." Ateş, ölü beyazı yüzünü ürktücü bir şekilde aydınlatıyor, kızıl gözleri için için yanıyordu. İnce ellerinden biri rün kılıcının kabzasını sıkı sıkıya kavramıştı, sanki daha hızlı nefes alıyor gibiydi. "Imrryr çöktü, ruhsal olarak, beş yüz yıl önce - çok

37

yakında tamamen çökecek - sonsuza dek! Ödemem gereken küçük bir borcum var. Size yardım edişimin tek nedeni bu. Sizin de bildiğiniz gibi, çok küçük bazı şartlar öne sürdüm - kenti yerle bir edeceksiniz, ama belirli bir kadın ve adama zarar gelmeyecek. Kuzenim Yyrkoon'u ve onun kız kardeşi Cymo-ril'i kastediyorum..."

Yaris, ince dudaklarının rahatsızlık verecek şekilde kurduğunu hissetti. Kavgacı tavırlarının çoğu babasının erken ölümü yüzündendi. Yaşlı deniz kralı ölmüştü - topraklarının ve filolarının yeni hükümdarı olarak genç Yaris'i bırakarak. Yaris, böylesine engin bir krallığı yönetme konusunda kendine pek güvenmiyordu - ve hissettiğinin aksine kendisine aşırı güveni-yormuş gibi görünmeyi denemişti. "Filoyu nasıl saklayacağız Lord Elric?" diye konuştu.

Melnibone'lu, sorunun haklılığını kabul etti. "Sizin için ben gizleyeceğim," diye söz verdi. "Şimdi bunu yapmaya gidiyorum - ama, önce bütün adamlarınızın gemilerden inmesini sağlamalısınız - siz bu konuyla ilgilenir misiniz, Kont Smior-gan?" "Peki," diye gürlledi tıknaz kont.

O ve Elric, diğer beş kişiyi ateşin başında bırakarak salondan birlikte ayrıldılar; ve orada kalan beş adam da aşın derecede ısınmış salonun üzerinde asılı duran buz gibi felaket havasını hissediyorlardı.

"Bu fiyortu herkesten daha iyi bilen bizler bile hiçbir yer bulamamışken, kim, böylesine geniş

bir filoyu gizleyebilecek bir nasıl bulabilir?" diye sordu, şaşkınlık içindeki TharkorTu Dharmit. Kimse onu yanıtlamadı.

Ateş beslenmediği için titreşerek sönerken, gergin ve sinirli bir şekilde bekleştiler. En sonunda Smiorgan, tahta döşeli zemine ayaklarını vura vura yürüyerek geri döndü. Korkunun o tamdık varlığı adeta gözle görülür bir hale biçiminde adamı kuşatmıştı; dehşete düşmüş bir halde tir tir titriyordu. Bedeni,

38

korkunç ve azap verici dalgalar halinde, baştan ayağa seyirme-ler içindeydi ve soluk soluğa kalmıştı.

"Evet? Elric filoyu gizledi mi - tamamını? Neler yaptı?" Smiorgan'm pek hayra alamet görünmeyen tavırlarına aldırma-mayı seçen Dharmit, sabırsızlıkla konuşmuştu.

"Gizledi." Smiorgan'm bütün söylediği bu kadardı ve sesi tıpkı ateşten bitkin düşmüş hasta bir adamınki kadar zayıflamıştı.

Yaris, girişe doğru ilerledi ve dışarıya uzanıp üzerinde birçok kamp ateşinin yandığı fiyort eteklerinin ötesine bakmaya çalışarak gemi direkleri ve donanımların dış hatlarını seçmeye uğraştı, ama hiçbir şey göremedi.

"Gecenin sisi çok kalın," diye mırıldandı, "gemilerimizin fiyortta demirli olup olmadıklarını söyleyemiyorum." Ardından insanın üstüne yapışan sisin içinde beliriveren beyaz bir yüzü gördüğünde istemsiz bir şekilde soluğu tıkanıverdi.

"Selamlar, Lord Elric," diye kekeledi, Melnibone'lunun gergin yüz hatlarındaki terleri fark ederek.

Elric sendeleyerek adamın yanından geçip salona girdi. "Şarap," diye mırıldandı, "yapılması gerekenleri yaptım ve bu bana pahalıya patladı."

Dharmit kalkıp harekete geçerek bir testi güçlü Cadsandria şarabı getirdi ve titreyen elleriyle

oymalı tahta kupaya döktü. Tek bir kelime dahi etmeksizin kupayı Elric'e uzattı ve o da hızla, son yudumuna değin içti. "Şimdi uyuyacağım," diyerek bir sandalyenin üzerine kıvrıldı ve yeşil pelerininini üzerine örttü. Huzursuz edici kızıl gözlerini kapatarak aşırı yorgunluktan kaynaklanan derin bir uykuya daldı.

Fadan, kapıya doğru koşturarak kapattı ve ağır demir sürgüsünü indirdi.

O gece altısı da pek iyi uyuyamayacaktı, sabah olduğunda kapının sürgüsünü kaldırılmış olarak buldular ve Elric sandalyesinin üzerinde yoktu. Adamlar dışarıya çıktıklarında öylesine yoğun bir sisle karşılaştılar ki aralarında sadece iki ayaklık

39

bir mesafe olmasına rağmen, kısa süre içinde birbirlerini gözden kaybedeceklerdi.

Elric, dar sahilin çakıllarının üzerinde bacakları gergin ve iki yana açık olarak dikiliyordu. Arkasına dönüp fiyortun girişine doğru baktığı, memnuniyet içinde gördüğü şey, sadece fiyortun üzerine yayılan ve koca filoyu gözlerden uzak tutan sisin kalınlaşmaya devam ettiğiydi. Geri kalan her yerde hava açıktı ve soğuk kış güneşi, bütün kıyıya hakim olan engebeli kayalıkların siyah taşlarının üzerinde keskin bir şekilde parlıyordu. Adamın önündeki deniz tekdüze bir ritim içinde yükselip alçahyordu, tıpkı soğuk bir güneş ışığının altında pırıldayan, temiz, gri renkli uyuyan bir su devinin göğsü gibiydi. Elric, siyah enli kılıcının kabzasının üzerindeki rün kabartmaların üstünde parmaklarını gezdirirken hiç kesilmeden esen kuzey rüzgârı, koyu yeşil pelerininin içini doldurarak kabartıyor, uzun ve ince yapılı bedeninin çevresinde pelerini girdaplar oluşturarak savuruyordu.

Albino, sisi çağırarak için bütün gücünü harcadığı önceki geceye göre kendisini çok daha

zinde hissediyordu. Doğa büyüleri sanatında oldukça hünerliydi, ama Melnibone'un Büyücü İmparatorlan'nm bütün dünyaya hükmettikleri zamanlarda sahip oldukları güç birikimlerine kendisi sahip değildi. Ataları, bilgilerini ona aktarmışlardı - ama gizemli enerjilerini aktarmamışlardı, onların sahip oldukları nice büyüden ve sırdan yarar-lanamıyordu, çünkü onları kullanabilecek ne ruhsal ne de bedensel gücü vardı. Bütün bunlara rağmen, Melnibone'lu Elric, bilgisiyle aşık atabilecek tek bir kişi tanıyordu - kuzeni Yyyrko-on. Güvenine iki kez ihanet eden kuzenini düşünürken, kabzayı daha sıkı sıkıya kavramıştı ve bütün dikkatini şimdiki işinde yoğunlaştırmaya çalıştı - Ejder Efendileri'nin Adası'na, Deniz Beyleri'nin yıgıdığı askerlerin tek hedefi olan adanın yegâne kenti Güzel Imrryr'e gitmesine yardım edecek büyülu sözleri söylemeye.

40

Kumsalın üzerinde, kıyıya çekilmiş küçük bir yelkenli tekne duruyordu - görüldüğünden de eski, sağlam ve dayanıklı olan, Elric'in kendi küçük gemisi. Kabaran deniz, gelgit dalgaları geriye çekildikçe teknenin direklerine köpüklü serpintiler savuruyordu ve Elric, işine yarayacak büyüü oluşturmak için zamanın azalmakta olduğunu anladı.

Bedeni gerildi, zihninin bilinçli kısmını boşalttı ve ruhunun karanlık derinliklerinden birtakım gizleri çağırdı. Gözleri görmezcesine bakarken, kolları ileriye doğru uzanıp ileri geri sallanarak havada korkunç işaretler çizdi ve ıslık gibi bir sesle, tekdüze bir tonda konuşmaya başladı. Sesinin perdesi yavaşça yükselerek uzaktan yaklaşan bir fırtınanın zor işitilen feryadına dönüştü ve birdenbire daha da yükseldi. Ta ki göklerde yabanıl bir şekilde yankılanmaya ve havada ürperti verecek şekilde titreşmeye başlayana dek. Yavaş yavaş birtakım gölgeli

şekiller bedenleşmeye başlamıştı ve kaskatı bacaklarıyla teknesine doğru yürüyen Elric'in bedenine doğru hiç duraklamaksızın atıldılar.

Ulurcasma yükselen insanlık dışı sesi, belli belirsiz ve bi-çimsiz rüzgâr elementlerini çağırıyordu - Meltemin sylph'lerini,1 boraları yaratan sharnah'ları, girdapların yaratıcısı h'Haars-hann'lan - hizmet etmelerini sağlamak için, uzun çağlar önce akla hayale gelmez anlaşmalar yapan atalarının kulağa yabancı gelen sözleriyle onları yardıma çağırırken, çevresinde anaforlar gibi döndüler.

Hâlâ bacakları kaskatı olan Elric tekneye çıktı, gayri ihtiyari bir şekilde hareket ediyordu ve parmaklarının bir hareketiyle yelkeni açtı. Ardından durgun denizin ortasında kocaman bir dalga doğdu ve teknenin karşısında bir dağ gibi yükseldikçe yükseldi. Gürleyerek kabaran sular parçalarcasına çarptığı tekneyi havaya kaldırarak denize sürükledi. Kıç tarafta, hâlâ boş gözlerle oturan Elric, korku verici büyü ezgisini mırıldanmayı

1.- Sylph : Havanın içine yerleşmiş olduğu varsayılan ölümlü, ruhsuz ve genellikle dışı olarak tarif edilen varlıklar, yhn.

41

sürdürürken hava ruhları, yelkenleri koparırcasına şişirdiler ve tekneyi ölümlü gemilerinin erişebileceğinden çok daha yüksek bir hızla, dalgaların üzerinden uçarcasına götürdüler. Bütün bunlar olurken serbest bırakılan güçlerin korkunç çığlıkları tekneyi kuşatan havayı doldurdu. Kıyı gözden kaybolmuştu ve artık sadece açık deniz görülebiliyordu.

42

u.

YANINA GEMİ ARKADAŞI olarak rüzgâr iblislerini alan, Melnibone Kraliyet Soyu'nun son prensi Elric, ırkı tarafından hâlâ yönetilmekte olan son şehre - son şehre ve Melnibone mimarisinin son kalıntılarına - işte böyle dönüyordu. Elric'in fiyorttan ayrılışının birkaç saat sonrasında görüş menziline giren şehrin en yakın kuleleri, koyu pembe ve açık sarı renklerdeydi, Ejder Efendileri Adası'nın kıyılarına ulaşmalarının hemen öncesinde tekneyi terk eden güçler dünyanın en yüce dağlarının doruklarında bulunan gizli yuvalarına kaçacaklardı. İşte o zaman Elric girdiği trans halinden çıktı ve şehrinin böylesine uzaklardan bile görülebilen narin kulelerinin güzelliğini, yeniden hayran olarak dikkatle seyretti. Şehri hâlâ büyük bir kapısı olan muazzam bir deniz suru, beş girişli labirenti ve sadece bir tanesi Imrryr'in iç limanına ulaşan kıvrım kıvrım yüksek duvarlı kanallarıyla korunuyordu.

Elric, yolu gayet iyi bilmesine rağmen limana labirenti kullanarak girme riskini göze alamayacağını farkındaydı. Bunun yerine teknesini biraz daha uzakta, bildiği küçük bir koyda kıyıya çıkarmaya karar verdi. Küçük tekneyi, kendinden emin ve becerikli elleriyle, insanoğulları için son derece zehirli bir tür soluk mavi yemişlerle dolu bodur çalılırların gözden sakladığı gizli koycuğa götürdü. Bu yemişlerin suyu insanları önce kör

43

eder ve ardından yavaş yavaş delirtirdi. Nodoil isimli bu yabancı çalı yemişi de diğer az bulunur ve ölümcül bitkiler gibi yalnızca Imrryr'de yetişirdi.

Hafif ve alçak bulut demetleri, güneşin boyadığı gökyüzü boyunca, tıpkı ani bir esintiye yakalanan incecik örümcek ağları gibi yavaş hareketlerle bir uçtan diğer uca akarak geçiyorlardı. Çevresindeki bütün dünya, mavi, altın sarısı, yeşil ve beyaz renklere bürünmüştü,

teknesini kumsala çeken Elric, kışın temiz, keskin havasını derin derin soludu, çürüyen yapraklarla birlikte ağaçların altına yayılmış çalılıarın kokusunu uzun uzun içine çekti. Bir yerlerde dişi bir tilki eşine keyifle havladı ve Elric, gittikçe azalmış olan ırkının doğal güzelliklerden artık zevk almayışı, şehirlerinden uzaklaşmamayı tercih ederek günlerinin büyük bölümlerini uyuşturucularla daldıkları derin uykuların içinde boşu boşuna harcamaları gerçeğini büyük bir üzüntüyle kabulleniyordu. Düş gören, kent değildi, onun aşırı uy-garlaşmış sakinleriydi. Zengin ve keskin kış kokularını bol bol koklayan Elric, yönetmek için doğmasına ve doğuştan gelme hakkını elinde tutmasına rağmen, bu şehri yönetmediğine çok memnundu.

Güzel Imrryr'in Yakut Tahtı'na onun yerine kuzeni Yyrko-on kurulmuştu ve Elric'ten nefret ediyordu, çünkü o biliyordu ki, her ne kadar taçlardan ve hükümdarlıktan öğreniyor olsa da, Ejder Adası'nın gerçek kralı bu albinoydu. Ve o, yani Elric tarafından tahta çıkması için seçilmeyen Yyrkoon ise, Melnibone geleneklerine göre bir gaspediciydi.

Ama Elric'in, kuzeninden nefret etmek için çok daha iyi nedenleri vardı. Ve işte bu nedenler yüzünden bütün bu debdebeli görkeminin içindeki bu kadim başkent, onurlu bir imparatorluğun bu son kalıntısı yıkılacak, pembe, sarı, mor ve ak kuleleri çökerek yok olup gidecekti - eğer Elric bu yolda ilerler ve Deniz Beyleri de başarılı olursa.

Kumsalın üzerinde dikilen Elric, uzun adımlarla içerilere, Imrryr'e doğru yürümeye başladı. Yumuşak çimenlere basarak

mesafeler katederken güneş demir kırmızısı aydınlığını ülkenin üzerine kadife bir örtü gibi seriyordu. Saatler sonra batarken, yerini uğursuz,

şeytani bir kehanetin habercisi gibi çöken karanlık ve aysız bir geceye bıraktı.

Adam sonunda şehire ulaştı. Hem tasarım hem de uygulama olarak fantastik bir muhteşemliğe sahip olan şehir, simsiyah bir siluet olarak adamın karşısında dimdik yükseliyordu. Burası dünyanın en eski şehriydi, sanatçılar tarafından inşa edilmişti ve işlevsel bir yaşam alanı olmaktan daha çok, bir sanat yapıtı olarak tasarlanmıştı. Ama Elric, şehrin daracık arka sokaklarda sefaletin kol gezdiğini biliyordu ve Imrryr Beyleri kentin sefalet içinde yaşayan evlilik dışı doğumlardan oluşan halkının içinde oturmasına izin vermektense, kulelerin çoğunu boş bırakmayı seçmişlerdi. Artık geride sadece birkaç Ejder Efendisi kalmıştı; Melnibone kanından olduğunu öne sürebilecek az sayıda kişi.

Şehir, bölgedeki doğal yapıya uygun bir şekilde kurulmuştu ve şatonun bulunduğu tepenin doruğuna sarmallar çizerek çıkan dar yollarıyla, organik bir görünüşe sahipti. Yüksek ve mağrur görünümüyle bu nice kuleli şato, kadim ve unutulmuş bir sanatçının inşa ettiği taçlanmış son yapıtıydı. Ama Güzel Imrryr'de yaşam sesleri işitilmiyor, etrafta sadece uyutucu bir ıssızlık duyumsanıyordu. Kent uykuya dalmıştı - Ejder Efendileri, onların hanımları ve özel köleleri, uykularının içinde uyuşturucu ilaçların yol açtığı ihtişamlı ve dehşet verici düşler görürlerken, geceleri sokağa çıkmaları yasaklanmış geri kalan halksa kendilerini ucuz döşeklerin üzerine atarak hiç düş görmemeye çalışıyordu.

Bir elini kılıcının kabzasının oldukça yakınında tutan Elric, surların üzerindeki muhafızsız bir kapıdan geçerek gizlice şehrin içlerine süzüldü ve ışıklandırılmamış caddeler boyunca, döne döne yukarılara doğru yükselen dar yolların arasından Yyrkoon'un büyük sarayına doğru temkinli bir şekilde yürümeye koyuldu.

Rüzgâr, Ejder kulelerinin boş odalarının arasından iç çe-kercesine esmekteydi. Yürümeye devam eden Elric, arada sırada, sokağa çıkma yasağına uyulup uyulmadığını kontrol eden muhafız gruplarının ağır ağır yaklaşan ayak sesleri duyduğu zaman, gölgelerin daha koyu olduğu yerlere saklanmak ve muhafızların yanından geçmelerini kıpırtısız bir şekilde beklemek zorunda kalıyordu. Sık sık, kulelerin birinden yankılanarak yükselen çılğm kahkahalar işitiyordu. Sokak duvariarmın bir bölümü etrafa garip, huzursuz edici gölgeler düşüren parlak meşale ateşiyle hâlâ aydınlanıyordu; ve Elric, efendisini memnun etmek için insanın kanını donduran ürpertici çığlıklar atıp tiksindirici acılar çekerek ölmekte olan sefil bir kölenin, ahmağın birinin kuduruyormuşcasma yükselen haykırışlarını da sık sık duyuyordu.

Elric, etrafındaki bu seslerden ve loş mekânlardan dehşete düşmüyordu. Onlardan keyif alıyordu. Ne de olsa hâlâ Melni-bone'luydu - ve eğer hükümdarlık güçlerini yeniden üstlenmeye karar verirse onların yasal önderleriydi - ama kendisini dışarıdaki dünyayı gezmeye ve o dünyanın daha az karmaşık zevklerinden tat almaya sevk eden anlaşılması zor bir dürtüyü hâlâ hissediyor olmasına rağmen, yine de, geçmişinde çok görkemli, zalim ve şeytani özelliklere sahip on bin yıllık bir kültür yatıyor ve zayıf damarlarının içinde atalarının nabzı güçlü bir şekilde atıyordu.

Elric, ağır, siyah ahşap bir kapıyı sabırsızlık içinde çaldı. Saraya ulaşmıştı ve küçük bir arka kapının yanında etrafına dikkatli bir şekilde bakarak duruyordu. Çünkü Yyrkoon'un muhafızlara, Elric eğer Imrryr'e girerse, onu öldürmeleri emrini verdiğini biliyordu.

Kapının diğer tarafındaki bir sürgü gıcırdadı ve kapı sessizce içeriye doğru açıldı. İnce ve kırış kırış bir yüz, Elric'i karşılıyordu.

"Bu, kral mı?" diye fısıldadı, karanlığın içine doğru bakarak

46

karşısındakini tanıyan adam. Elric'e doğru yaklaşırken yamru yumru bacakları biçimsizce çarpılan, uzun boylu ve aşırı zayıf yapılı birisiydi. Boncuk boncuk gözlerini Elric'i görebilmek amacıyla kısıyordu.

"Prens Elric" diye konuştu albino. "Şunu unutmamalısın ki, Kemiktorbası, dostum, Yakut Taht'ın üzerinde yeni bir kral oturuyor."

Kemiktorbası, başını sallayarak onaylarken seyrelmiş saçları yüzüne düştü. Saçlarını elinin ani bir hareketiyle geriye doğru atarken Elric'in içeri girmesi için bir kenara çekilecekti. "Ejder Adası'nın tek bir kralı vardır - ve onun da adı Elric'tir, o gasp edici, onun yeniden başa geçmemesi için ne kadar uğraşırsa uğraşsın."

Elric, bu açıklamaya pek aldırmadı, ama hafif bir şekilde gülümseyerek kapının sürgüsünü yerine yerleştiren adamı bekledi.

"Kadın, hâlâ uyuyor efendimiz," diye mırıldandı Kemiktorbası, arkasından gelen Elric'le birlikte aydınlatılmamış merdivenlerden yukarıya çıkarlarken.

"Tahmin etmiştim" diye yanıtladı Elric. "Benim sevgili kuzenimin büyü güçlerini asla küçümsemiyordum."

Bu sözlerin ardından iki adam bir daha hiç konuşmadan yukarıya tırmanmaya devam ederek sonunda, bir meşalenin dans eden ışığıyla alev alev yanarak aydınlanan bir koridora ulaştılar. Kemiktorbasıyla birlikte bir sütunun dibine çömelen Elric, alevleri yansıtan mermer duvarların aydınlığında ilgilendiği odayı gördü. Uyanık, dikkatli - ve görünüşüne bakılırsa hadım - iri yarı bir okçu tarafından korunuyordu. Adam saçsız ve şişmandı, mavimsi siyah renkte pırıl pırıl ışıldayan zırhı bedenine sıkı sıkıya oturuyordu,

ama parmakları, kemikten yapılmış kısa yayının kirişini sıkı sıkıya kavramıştı ve yaya ince bir ok takılıydı. Elric, bu adamın birinci sınıf hadım okçulardan birisi ve Imrryr'in en iyi savaşçı birliği, Suskun Muhafızlar'ın bir üyesi olduğunu tahmin etti.

47

Elric'e gençliğinde kılıç kullanma ve okçuluk sanatını öğreten kişi olan Kemiktorbası, bu muhafızın varlığından haberdardı ve buna hazırlanmıştı. Daha önceden, bir sütunun arkasına bir yay yerleştirmişti. Hiç ses çıkarmadan yayı yerinden aldı ve dizisiyle bükerek gerdi. Yayına yerleştirdiği oku muhafızın sağ gözüne nişan alarak salıverdi - ama tam da o sırada hadım muhafız yüzünü ona doğru döndürdü. Ok ıskaladı. Adamın boğaz zırhına takırdayarak çarptı ve hiçbir zarar vermeden zeminin saz dokulu taşlarının üzerine düştü.

Böylece Elric, hızla harekete geçti, ileriye doğru atıldı, rün kılıcını sıyırmıştı ve kılıcın tuhaf gücü adamla kaynaşarak ka-barıyordu. Siyah çelikten yakıcı bir yay çizen kılıç uludu ve hadımın darbeyi savuşturacağı umarak kaldırdığı kemik yayı kesip attı. Muhafızın soluğu kesilmişti ve ince dudakları nemliydi ve derin nefesler alıyordu. Ağzını açtığı anda, Elric umduğu şeyi gördü, adamın dili yoktu, dilsizdi. Kısa kılıcını çekerek El-ric'in bir sonraki hamlesini zorlukla karşıladı. Demir, kıvılcımlar saçtı ve Fırtınayaratan, hadımın keskin kenarlı külcma derin bir çentik açarak çarptı. Adam kendisine ait bir yaşam bahşedilmiş benzeyen simsiyah kılıcın karşısında sendeleyerek geriledi. Metallerin birbirlerine çarpma sesleri küçük koridor boyunca çoğalarak gürültü bir şekilde yankılandı ve Elric, tam da çok önemli anda rakibinin dönmesine izin veren yazgıya lanetler yağdırdı. Hızlı ve acımasız bir şekilde saldırarak hadımın gardım düşürdü.

Hadım, kendi sivri kılıcından iki kat daha uzun, ama çok daha hafif görünen ve etrafında fırıl fırıl dönen kara kılıcın bu-lanıklaştırdığı rakibini sadece belli belirsiz bir şekilde görebiliyordu. Telaş içinde, saldırganın kim olabileceğini düşündü ve yüzünü tanıdığını sanıyordu. Ama ardından kızıl renkli bir fışkırma adamın görüşünü karartıverdi, yüzüne yakıcı bir acının yayıldığını hissetti ve sonrasında, filozofça, çünkü hadımlara belirli bir kaderciliğin verilmesi gerekiyordu, ölmek üzere olduğu anladı.

48

Hadımın şişirilmiş bedeninin önünde dikilen Elric, kılıcını cesedin kafarasından çekip çıkardı, üzerindeki kan ve beyin karışımını ölü rakibinin pelerinine sildi. Kemiktorbası, akıllıca davranarak ortadan yok olmuştu. Elric, merdivenlerden yukarıya doğru koşturana sandallı ayakların patırtısını duyabiliyordu. Kapıyı iterek açtı ve zengin işlemeli örtülerle kaplı büyük bir yatağın iki tarafına konulmuş iki küçük mumla aydınlatılan bir odaya girdi. Yatağa doğru gitti ve uyuyan kuzgun saçlı kızın üzerine eğilerek baktı.

Elric'in ağzı çarpılmıştı ve kızıl renkli tuhaf gözlerinin içinde parlak göz yaşları döküldü. Kapıya geri dönerken sendeliyordu, kılıcını kınına koydu ve kapının sürgülerini yerleştirdi. Yatağa geri döndü ve kızın yanma diz çöktü. Kızın yüz hatları, Elric'inkiler gibi narindi ve benzer çizgilerle yoğrulmuştu, ama fazladan nefes kesici bir güzelliği vardı. Doğal yorgunluk yerine ağabeyinin şeytani büyüğü sayesinde daldığı uykusunun içinde hafif hafif soluyordu.

Elric uzandı, kızın ince parmaklı ellerinden birini tutup dudaklarına götürerek öptü.

"Cymoril," diye mırıldanırken, adamın kalbine bıçak gibi saplanan bir hasret acısı bu isme eşlik edecekti. "Cymoril -uyan."

Kız kımıldamadı, yavaş yavaş nefes almaya devam etti ve gözleri kapalı kalmayı sürdürdü. Elric'in beyaz yüz çizgileri çarpılmıştı ve gövdesi delilik derecesinde korkunç bir öfkenin içinde sarsılırken, kızıl gözleri alev alev parlıyordu. Kızın elini kavradı, öylesine gevşek ve duygusuz bir eldi ki sanki bir cesede aitti; kavradığı eli narin parmaklarını ezmek korkusuyla durana kadar sıkacaktı.

Haykıran bir asker, kapıya vurmaya başlamıştı.

Elric, kızın elini göğsünün üstüne düzgün bir şekilde geri koydu ve ayağa kalktı. Olan biten şeyleri anlamıyormuşçasma kapıya doğru baktı. Daha sert ve soğuk bir ses askerin haykırışını susturdu.

49

"Neler oluyor? Yoksa birisi benim uyuyan zavallı kız kardeşimi görmeye mi niyetlendi?"

"Yyrkoon, kara kalpli cehennem dölü" diye söylendi kendi kendine Elric.

Askerin konuşmaları anlaşılmaz bir kargaşa haline gelirken kapının arkasından bağırarak Yyrkoon'un sesi yükseldi. "Hey içerideki, sen her kimsen - yakalandığın zaman binlerce kez yok edileceksin. Hiçbir yere kaçamazsın. Eğer canım kız kardeşime bir şekilde en ufak bir zarar gelmişse - buna söz veriyorum ki sen asla ölmeyeceksin. Ama ölmek için tanrılarına yakaracaksın!"

"Yyrkoon, seni adi alçak - karanlık sanatlarda dengin olan birisini tehdit edemezsin. Benim, Elric - senin meşru efendin. Dünyanın üstündeki, yüzeyindeki ve altındaki her şeytani gücü seni kavurup mahvetmeleri için çağırmandan önce, tavşan deliğine geri dön!"

Yyrkoon, tereddüt içinde bir kahkaha attı. "Demek sensin, kız kardeşimi uyandırmayı denemek için yeniden geri döndün. Bu yolda yapılacak herhangi bir girişim, onu öldürmekle kalmayacak - onun ruhunu da cehennemin tam dibine yollayacaktır - onunla buluşabileceğin tek yere!"

"Arnara'nın altı memesi aşkına - çok geçmeden binlerce ölümü tadacak olan kişi asıl sensin!"

"Bu kadarı yeter." Yyrkoon sesini daha da yükseltti. "Askerler - size bu kapıyı kırmanızı emrediyorum - ve haini canlı olarak yakalayın. Elric - asla yeniden sahip olamayacağın iki şey var - kız kardeşimin aşkı ve Yakut Taht. Sana kalan bu küçücük zaman içinde yapabildiğini yap, çünkü yakında bana yaltaklanıyor ve ruhunu korkunç acılardan kurtarmam için yalvarıyor olacaksın!"

Yyrkoon'un tehditlerine aldırmayan Elric odadaki dar pencereye doğru baktı. Sadece tek bir adamın gövdesinin zar zor geçebileceği genişlikteydi. Yatağın üzerine doğru eğilip Cymoril'i dudaklarından öptü ve ardından kapıya yürüyerek

50

hiç ses çıkartmadan sürgülerini çekti.

Bir asker olanca ağırlığıyla birlikte kapıya yüklendiği zaman büyük bir çatırtı sesi geldi ve kapı ardına kadar açılarak tökezleyen adam yüzüstü yere kapaklandı. Elric kılıcını sıyırıp havaya kaldırdı ve savaşçının ensesine indirdi. Kafa gövdesinden koparak fırlarken Elric boşuk ve gürleyen bir sesle avazı çıktığı kadar haykırdı.

"Arioch! Arioch! Sana kanlar ve ruhlar sunuyorum - yeter ki şu anda bana yardım et! Bu adamı sana sunuyorum, kudretli Cehennem Kralı - hizmetkârına, Melnibone'lu Elric'e yardım et!"

Üç asker birden öbek halinde odaya daldılar. Elric'in darbesi içlerinden birinin suratının yarısını biçip atacaktı. Adam korkunç bir çığlık attı.

"Arioch, Karanlıkların Efendisi - sana kan ve ruhlar sunuyorum. Bana yardım et, şeytani varlık!"

Loş odanın uzak bir köşesinde, karanlık bir sis yavaş yavaş biçimleniyordu. Ama askerler de daha güçlü bir şekilde bastırarak yaklaşıyorlar ve Elric onları yerinde tutmakta zorlanıyordu.

Askerlerin sayısal üstünlüğü yüzünden giderek gerilemeye başlayan adam Yüce Cehennem Lordu Arioch'un adını neredeyse bilinçsiz bir şekilde ve hiç durmaksızın haykırıyordu. Askerlerin arkasında dikilen Yyrkoon, öfke ve düşkünlüğü içinde sözcükleri çiğneyerek konuşuyor, Elric'i canlı yakalamaları için adamlarını ısrarla sıkıştırıyordu. Bu zorunluluk, Elric'e küçük bir avantaj sağlamaktaydı - üstelik bunun yanında tuhaf, siyah bir ışıltıyla parlayan ve keskin uluyuşu işitenlerin kulaklarını paralayan rün kılıcı Fırtınayatan da vardı. Artık odanın halı kaplı zemininin üzerinde iki ceset daha yatıyor, sık doku-malı halı adamların kanlarını emiyordu. "Lord'um Arioch için kan ve ruhlar!"

Karanlık sis iyice yükselip biçimlenmeye başladı ve o köşeye doğru bir göz atan Elric, cehennemın doğurduğu bu dehşete

51

dayanmaya alışmış olmasına rağmen ürperdi. Askerlerin sırtları şu anda köşedeki şeye dönüktü ve Elric pencerenin kenarındaydı. Bu biçimsiz kütle, Elric'in dönecek Tanrısı'nın hiç de hoş olmayan bir görüntüsüydü ve büyümesini sürdürdükçe Elric onun katlanılmaz yabancı biçimini bir şeye benzetebilecekti. Ağzından safralar boşalan ve yılankavi kıvrımlar çizerek ileriye doğru akan şeye askerleri sürürken bir yandan da delirmemek için mücadele ediyordu.

Birdenbire, askerler arkalarında bulunan bir şeyin varlığını hissettiler. Dördü birden geriye döndü ve siyah dehşet, onları kuşatmak için son kez ileriye doğru atılırken çığgınca haykırdılar.

Arioch onların üzerlerine çöküp ruhlarını emdi. Ardmdan, yavaşça, kemikleri ezilip kırılmaya başladı ve hâlâ hayvanca uluyuşlarla haykıran adamlar, omurgasız iğrenç yaratıklar gibi yere devrildiler; omurgaları kırılmıştı ama hâlâ yaşıyorlardı. Elric bu sahneye sırtını dönerek uzaklaştı, Cymoril uyuduğu için ilk kez şükretti ve pencerenin pervazına çıktı. Aşağıya baktı ve umutsuzluk içinde bu yolu kullanarak kaçamayacağını anladı. Toprakla arasında birkaç yüz ayaklık bir mesafe uzanıyordu. Gözleri korkudan büyümüş ve Arioch'u geri döndürmeye uğraşan Yyrkoon'un olduğu kapıya doğru fırladı. Arioch kaybolmaya başlamıştı bile.

Elric, kuzenini iterek yanından geçerken Cymoril'e son bir bakış fırlattı ve ardmdan geldiği yönde koşarak uzaklaşmaya başladı, ayakları yerdeki kanın üzerinde kayıyordu. Kemiktor-bası, karanlık merdivenlerin başında onu karşıladı.

"Neler oldu Kral Elric - orada ne var?"

Elric, Kemiktorbası'nın zayıf omzunu yakaladı ve çekiştirerek merdivenlerden aşağıya indiler.

"Zamanımız yok," diye nefes nefese konuştu, "Yyrkoon hali hazırda şu anki sorunuyla uğraşırken hızlı hareket etmeliyiz. Beş gün içinde Imrryr, tarihinin yeni bir evresine girecek - belki de sonuncusuna. Senin Cymoril'in güvende olmasını sağlamanı istiyorum. Bu anlaşıldı mı?"

52

"Evet, efendimiz, ama ..."

Kapıya ulaşımlardı ve Kemiktorbası, sürgüleri çekerek açtı.

"Sana daha başka şeyler anlatacak zamanım yok. Yapabilecek durumdayken kaçmalıyım. Beş gün içinde geri döneceğim - dostlarla birlikte. Zamanı gelince ne demek istediğimi anlayacaksın. Cymoril'i, DVrputna Kulesi'ne götür - ve orada beni bekle."

Sonra Elric gitti, ardındaki karanlığın içinde ölmekte olanların feryatları çınlarken, yumuşak adımlarla gecenin içine doğru koştu.

53

internetten alman bir iblis çizimi

111.

ELRIC, KONT SMIORGAN'IN sancak gemisinin pruvasında hiç konuşmadan dikiliyordu. Fiyorta dönüşünün hemen ardından filonun denize açılmasından bu yana sadece kısa emirler vermek için konuşmuştu ve bunları da aşırı özetlenmiş bir şekilde yapmıştı. Deniz Beyleri aralarında mırıldanarak, hem yoldaş hem de düşman olarak onu tehlikeli bir kişi kılan ve ruhunu çürüten büyük bir nefretin EIRic'in üzerine yayılmış olduğunu fısıldaşıyorlardı; hatta Kont Smiorgan bile, kederli albino-dan uzak durmuştu.

Yağmacıların tekneleri doğuya doğru dümen kırdı, parlak sularının üzerinde dans eden hızlı gemileriyle birlikte denizin her yanı simsiyah kesilmişti; gemiler suyun üstünden uçan devasa deniz kuşlarının gölgeleri gibiydi. Neredeyse beş yüz savaş gemisi, okyanusu lekeler halinde kaplamıştı - gemilerin bütününün de biçimleri neredeyse aynıydı, uzun ve inceydiler, kıyıları yağmalamak ve ticaret yapmak düşüncesiyle tasarlandıkları için, savaşmaktan çok hızlı gidebilecek şekilde inşa edilmişlerdi. Yelkenleri soluk gün ışığıyla tutuşmuştu; yepyeni bezler canlı renkler içinde parılıyordu - turuncu, mavi, siyah, mor, kırmızı, sarı, açık yeşil ya da beyaz. Her gemide on altı ya da daha çok sayıda kürekçi vardı - her kürekçi aynı zamanda bir savaşçıydı. Gemilerin diğer mürettebatları da aynı zamanda

55

Imrryr'e saldıracak olan savaşçılardı - onların düzenli olarak gerçekleştirdikleri akınları sayesinde her yıl yüzlerce adam kaybeden denizci uluslarda, nitelikli insan gücü artık daha fazla ziyan edilmezdi.

Geniş filonun merkezinde daha büyük tekneler seyrediyordu. Bu tekneler, güvertelerinde büyük mancınıklar taşıyorlardı ve mancınıklar Imrryr'ln deniz suruna yapılacak saldırıda kullanılacaklardı. Kont Smiorgan ve diğer Beyler, gemilerini büyük bir gurur içinde seyredelerken Elric, gözlerini uzaklara dikmekle yetiniyordu, asla uyumuyor ve yerinden nadiren kıınıldanıyordu. Tuzlu serpinti ve rüzgâr, beyaz yüzünün üzerine bir kırbaç gibi çarparken beyaz eli, kılıcının kabzasını sıkı sıkıya kavramıştı.

Yağmacıların gemileri, doğruya doğru düzenli bir şekilde dalgaları yarıyor - Ejder Adası'na ve fantastik bir zenginliğe -ya da cehennemini bir dehşete doğru ağır ağır ilerliyorlardı. Felaket getirici, merhametsiz bir şekilde ve inatla yol alıyorlardı, kürekleri tek bir ses çıkararak suyu dövüyor, güçlü rüzgârın içinde yelkenleri iplerini koparırcasına şişiyordu.

Yelkenlerini şişirmiş gemiler dümdüz ilerliyordu, Güzel Imrryr'e doğru, dünyanın en eski şehrini yağmalayıp talan etmek adma.

Filonun yelken açmasının iki gün sonrasında Ejder Ada-sı'nın kıyı şeridi görüldü, gemiler rüzgârı önlerine alarak yavaşlarken, silah şakırtıları da kürek seslerinin yerini alıyordu ve akli başında insanların yapılmasının imkânsız olduğunu düşündüğü şeyi gerçekleştirmeye hazırlanıyorlardı.

Gemiden gemiye komutlar haykırılırken filo yavaşça savaş düzenini almaya başlamıştı. Kürekler ıskarmozlarına yerleştirildi ve artık yelkenleri toplanmış durumdaki filo, yavaş yavaş yeniden ilerlemeye başladı.

Temiz, soğuk ve berrak bir gündü, yaklaşmakta olan geleceği ve onun neler getirebileceğini düşünmekte olan insanların üzerine, Deniz Beyleri'nden miçolara kadar, büyük bir heyecan

56

dalgası yayılmıştı. Yılankavi pruvalar, limanın ilk giriş yolunu kesen büyük taş sura yöneldi. Surlar yaklaşık olarak yüz ayak yüksekliğindeydi ve üzerine kuleler inşa edilmişti - bu kuleler, arkalarında, uzaklarda pınıldayan kentin mızrak benzeri kulelerinden daha işlevseldiler. Imrryr gemileri, surun ortasında bulunan büyük kapıdan geçerek labirent boyunca ilerlemelerine izin verilen yegâne teknelerdi - labirentteki yolların hangisinin gerçek girişe ulaştırdığı, yabancılardan titizlikle saklanan bir sırdı.

Artık filoya tepeden bakan deniz surunun üzerindeki şaşkın muhafızlar, telaş içinde yerlerini almışlardı. Onlar için saldırı tehdidiyle karşılaşabilmek pek düşünülecek bir şey değildi, ama işte, orada - şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğü olan kocaman bir filo - Güzel imrryr'in karşısında dikiliyordu! Muhafızlar, sarı pelerinleri ve kütleri hışırdayarak, bronz zırhları tangırdayıp tungurdayarak görev yerlerine geçtiler, ama yine de, sanki gördüklerini kabullenemiyorlarmışçasma, şaşkınlık içinde duraksayarak hareket ediyorlardı. Ve görev yerlerine umutsuz bir kadercilikle yerleştiler, akıncıların başarısızlığına tanıklık edecek kadar yaşayamayacak olsalar bile, gemilerin labirenti aşamayacaklarını biliyorlardı.

Deniz Suru'nun Kumandanı Dyvim Tarkan, yaşamı ve zevklerini seven duyarlı bir kişiydi. Entellektüellik taslardı ve yakışıklıydı, küçük bir tutam sakalı ve incecik bir bıyığı vardı. Bronz zırhının, uzun tüylü miğferinin içinde oldukça hoş görünüyor ve ölmek istemiyordu. Adamlarına kısa emirler yağırdı ve onlar da

buyruklara hiç eksiksiz itaat gösterdiler. Gemilerden yükselen uzak haykırışları endişeyle dinlerken yağmacıların yapacağı ilk hamlenin ne olacağını merak ediyordu. Bunun yanıtını almak için çok beklemesi gerekmedi.

1.- Küt : Dize kadar inen ve II. Dünya Savaşı gibi yakın tarihlerde dahi savaş giysisi olarak kullanılan İskoç eteği. Geleneksel İskoç ulusal giysisininin başlıca öğelerinden biridir. [Not, Türkçe'ye ekose olarak geçen sözcük Fransızca ecossa-is'den "İskoçyalı" gelmektedir.] yhn.

57

On sıralarda yer alan gemilerden birindeki bir mancınık, tok bir ses çıkararak kirişinden boşandı ve sanki acele etmemekten kaynaklanan bir zerafetle süzülen iri bir kaya parçasını sura doğru savurdu. Kısa düşen kaya suların içine gömülürken denizi kabarıp köpükler saçarak sur taşlarına çarpmasına neden olacaktı.

Güçlülkle yutkunan ve sesinin titremesini önlemeye çalışan Dyvim Tarkan, kendi mancınığının karşılık vermesini emretti. Büyük bir demir gülle, mancınığın ipi kesildiğinde kulaklarda güm diye saklayan bir ses çıkararak düşman filosuna doğru fırladı. Gemiler öylesine sıkı bir şekilde dizilmişlerdi ki ıskalaması imkânsızdı - gülle Jharkorlu Dharmit'in sancak gemisinin direklerini parçalayarak güvertenin tam ortasına düştü. Gemi, birkaç saniye içinde, sakatlanan ve boğulan insanların haykırışlarının eşliğinde, içinde Dharmit'le birlikte sulara gömülecekti. Mürettebatının bir bölümü hızla diğer teknelere alındı, ama yaralılar boğulmaya terk edildi.

Başka bir mancınığın sesi işitildi ve bu kez okçu dolu bir kule tam ortasından vuruldu. Taşlar etrafa saçıldı ve hayatta kalanlar, suru kırbaçlayan köpüklü denize düşerek tiksindirici biçimde öldüler. Ardından, silah arkadaşlarının ölümüne öfkelenen ImrryTi okçular, düşmana yağmur

gibi ok yağıdırarak cevap vereceklerdi. Kırmızı tüylü oklar etlerini kana susamışça-sma delerken, yağmacıların feryatları yükseliyordu. Sonrasında yağmacılar da peş peşe oklarını fırlatmaya koyuldular ve mancınıkların attığı kayalar kuleleri dövüp üzerindeki canlıları katlederek surların yanında sahip oldukları tek savaş makinelerini de yok ederken kısa bir süre içinde surların üzerinde bir avuç muhafız kalmıştı.

Sol omzundan çıkan ok ucuna ve sarı tuniğini lekeleyen al kanlara rağmen, Dyvim Tarkan yaşıyordu. İlk mahmuzlu gemi, büyük ahşap kapıya doğru engellenemez şekilde ilerleyip mah-muzuyla çarparak kapıyı oldukça zayıflatırken bile yaşıyordu. Sonra, onun yanma ikinci bir gemi geldi ve birlikte kırdıkları

58

I kapıdan süzülerek içeriye girdiler; onlar böylesi bir şey yapan ve Imrryr'li olmayan ilk gemilerdi. Belki de bu geleneğin bozulması yüzünden kapıldığı dehşet sayesinde surun kıyısındaki zavallı Dyvim Tarkan'ın ayağı kaymıştı ve Kont Smiorgan'm kapıdan içinden zaferle yelken açarak ilerleyen gemisinin güvertesine düştü, boynu kırılıp öldü.

Artık mahmuzlu gemiler, kenarlara çekilerek Kont Smiorgan'm teknesine yol vermişlerdi, çünkü labirent boyunca yolu gösterecek olan Elric'ti. Gemilerin önlerinde beş büyük giriş yükseliyordu, hepsi aynı boy ve biçimde ardına kadar açılmış karanlık ağızlara benziyorlardı. Elric, soldan üçüncüsünü işaret etti ve kürekçiler ağır ağır kürek çekmeye başlayarak, gemiyi simsiyah ağzın içine soktular. Birkaç dakika boyunca karanlıkta yol aldılar.

"Işıklar!" diye haykırdı Elric. "Işıkları yakın!"

Çoktan hazırlanmış olan meşaleler, artık hızla yakılıyordu. Adamlar, bütün yönlere doğru dolambaçlı kıvrımlar yaparak uzanan kayalardan

oyulmuş, geniş bir tünelin içinde olduklarını gördüler.

"Birbirinize yakın durun," diye emretti Elric ve sesi mağarada düzinelerce kez yankılanarak yükseldi. Meşale ışıkları alev alev yanıyordu. Meşaleler uzun alev dillerini çıplak tavana doğru uzatırken, Elric'in yüzü titreşen ışığın içinde gölgelenen bir maske gibiydi. Daha fazla gemi labirente girerek meşalelerini yaktıkça Elric, gerisindeki insanların huşu içinde fısıldaştıklarını duyulabiliyordu. Elric, korkudan titreyen boş inançlı adamların taşıdığı meşalelerin sallandığını görebiliyordu. Kıpır kıpır oynayan gölgeleri seyre dalan Elric'in biraz huzursuz olduğu görünüyor, meşale ışıklarıyla aydınlanan gözleri, sanki ateşli bir hastalığa yakalanmışçasma parlıyordu.

Kürekler korkunç bir tekdüzelik içinde sulara çarparak gemileri ilerletirken, tünel genişledi ve başka mağara ağızları görüntüye girdi. "Ortadaki giriş" diye emretti Elric. Kıç taraftaki dümenci, başını sallayarak emri onayladı ve gemiyi Elric'in

gösterdiği girişe doğru yönlendirdi. Tek tük yankılanan boğuk mırıltıların ve suya çarpan küreklerin sesi dışında, yüksek tavanlı mağaranın içinde kasvetli ve uğursuz bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Elric, eğilerek aşağısındaki soğuk, karanlık suya baktı ve ürperdi.

Sonunda yeniden parlak gün ışığının içinde ilerliyorlardı ve kafalarını kaldırıp yukarıya bakan insanlar, karşılarındaki büyük surların yüksekliği karşısında şaşkınlık içinde kalıyorlardı. Surların üzerinde çok daha fazla sayıda sarı giysili, bronz zırhlı okçu vardı. Kont Smiorgan'ın teknesi siyah mağaralardan çıkan yolu gösterirken meşaleler serin kış havasında yanmaya devam ediyor, dar kanyondan aşağıya uçmaya

başlayan oklar gırtlaklara ve organlara saplanıyordu.

"Daha hızlı!" diye uludu Elric. "Daha hızlı kürek çekin -hız şimdi bizim yegâne silahımız!"

Kürekçiler çılgınca ve büyük bir güçle küreklere asıldılar. Imrryr okları, yağmacıların saflarını kırıp geçirirken gemilerin ilerleme hızlan artmaya başlamıştı. Şimdi yüksek duvarlı kanal dümdüz uzanıyordu ve Elric, karşısındaki Imrryr rıhtımlarını gördü.

"Daha hızlı! Daha hızlı! Ödülümüz görüş menziline girdi!"

Derken, gemi aniden surların yanından sıyrıldı ve limanın sakin sularında ilerleyerek rıhtımların üzerinde toplanan savaşçılara doğru yöneldi. Ardından takviyelerin limana dalıp kendilerine katılmasını beklemek üzere durdu. Yaklaşık yirmi gemi içeriye girdiğinde, Elric rıhtıma saldırı emrini haykırıyordu ve Fırtınayaratan da kınının içinde uludu. Ok yağmurunun altında, sancak gemisinin iskele tarafı rıhtıma çarptı. Oklar, Elric'in etrafında vızıldayarak uçuşuyordu, ama mucize eseri olarak, tek bir çizik bile almayacaktı ve bir grup yağmacının naralar atarak karaya çıkmasına önderlik etti. Imrryrlı baltacılar ileriye atılarak yağmacıları karşıladılar, ama savaşmaya pek istekli olmadıkları gün gibi ortadaydı - olayların gelişimi yüzünden

60

öylesine afallamışlardı ki.

Elric'in siyah kılıcı, sanki delilikten kaynaklanan bir güçle, en öndeki baltalı savaşçının boğazına çarptı kafasını koparıp attı. Yeniden karnı tadını aldığı için şeytani bir şekilde uluyan kılıç, Elric'in avucunda kıpırdanıyor, kesecek taze etler arıyordu. Albinonun renksiz dudaklarının üzerine sert, zalim bir gülümseme yerleşmişti ve hiçbir fark

gözetmeksizin savaşçıların üzerine saldırırken, gözleri incelererek birer çizgi haline gelmişlerdi.

Imrryr'e girdiği anda savaşı bırakmayı tasarlamıştı, çünkü büyük bir hızla yapması gereken başka şeyler vardı. Sarı üniformalı askerlerin arkasında mercan pembesi, buzlu mavi, altın, soluk sarı, beyaz, açık yeşil tonlarındaki yumuşak, kıvılcımlar saçan renkleriyle çok güzel gözükten Imrryr'm uzun kuleleri yükseliyordu. Elric'in hedefi, bu kulelerden birisiydi - etrafta oluşacak kargaşa içinde bunu yapılabileceğini bildiği için Kemiktorbası'na, Cymoril'i oraya götürmesi emrini verdiği D'a'rputna kulesi.

Elric, kendisini durdurmaya çalışanların arasından kanlı bir yol açar ve rün kılıcı durmaksızın onların ruhlarını içerken askerler korkunç çığlıklar atarak geriliyorlardı.

Elric artık askerleri aşırp geçmiş ve ardında kalan diğerlerini rıhtımın üzerine doğru akan yağmacıların parlak kılıçlarına bırakmıştı, dolambaçlı caddeler boyunca yukarıya doğru koşuyor ve kılıcı kendisini engellemeyi deneyen herkesi katlediyordu. Beyaz suratlı bir gulyabani gibiydi, yırtılan giysileri paçavra haline gelip kan içinde kalmıştı. Zırhı çizilip çentiklenmişti ama buna rağmen, kıvrımlı caddelerin taşlarının üzerinde koşarak hızla ilerliyordu. Sonunda, soluk mavi ve yumuşak altın şansı renkli ince uzun kuleye - D'a'rputna Kulesi'ne ulaştı. Kapı açıktı ve bu içeride birilerinin olduğunu gösteriyordu. Kuleye dalan Elric, hızla zemin katındaki büyük odanın içine girdi. Onu karşılayan kimse yoktu.

"Kemiktorbası!" diye haykırdı. Çığlığı kendi kulaklarında

61

bile gürlüyordu. "Kemiktorbasi - burada mısınız?" Merdivenlere doğru seğirtti ve sıçrayarak çıkmaya başladı, bir yandan da hizmetkârının adını

haykırıyordu. Üçüncü kata ulaştığında aniden duruverdi, odaların birinden yükselen boğuk bir inilti duymuştu. "Kemiktorbasi - sen misin?" Odaya doğru uzun adımlarla yürüyen Elric, kesik kesik soluyan birinin homurtusunu işitti. Kapıyı iterek açtı ve çıplak zeminin üzerine serilip kalmış ve aldığı büyük yaradan boşalarak akan kanı boşuna durdurmaya çalışan yaşlı adamı gördüğünde midisinin kalktığını hissetti.

"Ne oldu be adam - Cymoril nerede?"

Kemiktorbası'nın yaşlı yüzü acı ve keder içinde buruştu. "Onu b-ben buraya ge-getirdim efendim, emrettiğiniz gibi. Ama-" öksürdü ve porsumuş çenesinden aşağıya kanlar süzüldü, "ama - Prens Yyrkoon - o, o beni yakaladı - bizi buraya kadar izlemiş olmalı. Be-beni yere serdi ve Cymoril'i alıp götürdü - B'aal'nezbett Kulesi'nde gü-güvende olacağını söyledi. Efendim - üzgünüm..."

"Öyle olmalısın" diye sitem dolu ve acımasız bir şekilde karşılık verdi Elric. Ardından sesi yumuşadı. "Endişelenme eski dostum - Senin ve benim intikamımızı alacağım. Yyrko-on'un onu nereye götürdüğünü bildiğime göre, Cymoril'e hâlâ ulaşabilirim. Denediğin için sağ ol, Kemiktorbasi - dilerim, son ırmakta yapacağın yolculuk olaysız geçer."

Topuklarının üstünde sertçe dönerek odayı terk etti, merdivenlerden aşağıya doğru hızla koştu ve yeniden caddeye çıktı.

B'aal'nezbett Kulesi, Kraliyet Sarayı'nın içindeki en yüksek kuleydi. Elric o kuleyi çok iyi biliyordu, çünkü ataları kara büyü üzerine çalışmalarını orada gerçekleştirmişler ve dehşet verici deneylerini orada yapmışlardı. Yyrkoon'un, kendi kız kardeşine neler yapabileceğini düşündüğünde Elric ürpererek titredi. Şehrin caddeleri çok sessiz ve tuhaf bir şekilde ıssızlaşmış

görünüyordu, ama Elric'in bunun nedenlerini düşünecek kadar zamanı yoktu. Bunun yerine hızla saraya doğru koşuyordu ve ana giriş kapısının muhafızsız olduğunu gördü, binanın ana girişinde de kimsecikler yoktu. İşte bu sıradışıydı, ama yine de, kendisini kulenin en üstüne yönelten aşına yollardan yukarıya çıkan Elric için şans sayılırdı.

Sonunda, titreşerek ışıyan, siyah renkli kristalden yapılmış ve üzerinde bir sürgü ya da bir kulp bulunmayan bir kapıya ulaştı. Elric, delirmişçesine büyülü kılıcıyla kristale vurdu, ama akışkan hale geçmiş olan kristal sadece dalgalandı ve yeniden biçimlendi. Darbesinin hiçbir etkisi olmamıştı.

Elric, kapıyı açabilecek olan o yabancı sözcüğü anımsamak için neredeyse kafasını patlatacaktı. Kelimeyi dilinin ucuna getirmek için böyle bir zamanda kendisini transa sokmaya cesaret edemedi, onun yerine bilinçaltısını tarayarak sözcüğü bulup çıkarmak zorundaydı. Bu tehlikeliydi, ama şu an için yapacak başka hiçbir şey yoktu. Yüzü çarpılıp beyni sarsılmaya başlarken bütün bedeni titriyordu. Göğsü kabarıp ses telleri şiddetle titreşirken sözcük dilinin ucuna geliyordu.

Kelimeyi öksürük nöbetine tutulmuşçasına söylerken yaşadığı gerilim yüzünden bütün zihni ve bedeni acı içindeydi. Ardından haykırdı: "Sana emrediyorum - açıl!"

Kapının açılmasının ardından kuzeninin onun varlığını fark edeceğini biliyordu, ama bu tehlikeyi göze almak zorundaydı. Kristal genişledi, nabız gibi atıp kaynamaya başladı ve ardından akıp gitti. Hiçliğin içine doğru aktı, fiziksel evrenin ötesindeki bir yerlerin içine, zamanın ötesine. Minnettarlıkla soluyan Elric, B'aal'nezbett Kulesi'ne girdi. Ama şimdi, düşünceleri parçalayan ve dondurucu, uğursuz bir ateş, merdivenleri çıkararak ana odaya ulaşmaya çabalayan Elric'in etrafını dilim dilim sarıyordu.

Tuhaf bir müzik, çevresini kuşatmıştı, zonkla-yıp duran, iç çeken ve kafasına çekiç gibi vuran tekinsiz bir müzik.

63

Başını yukarıya doğru kaldırdığında öfkeyle kendisini izleyen Yyrkoon'u gördü, elinde Elric'in tuttuğunun eşi olan siyah rün kılıcı vardı.

"Cehennem dölü!" dedi, Elric, boğuk, zayıf bir sesle. "Görüyorum ki Dulbırakan'ı yeniden ele geçirmişsin - iyi, eğer cesaretin varsa, onun güçlerini kardeşi olan kılıcım karşısında sınavabilirsin. Seni yok etmeye geldim kuzen."

Fırtınayaratan, etraflarındaki yalayıcı ve dondurucu ateşe eşlik eden dünya dışı müziği bastıran tuhaf bir inilti çıkardı. Rün kılıcı, Elric'in elinin içinde çırpıyor ve albino onu kontrol etmekte zorlanıyordu. Ardından bütün gücünü toplayarak geride kalan basamakları sıçraya sıçraya çıktı ve tepeye ulaştığında Yyrkoon'a doğru vahşi bir darbe indirdi. Sarımsı yeşil renkli bir lav, uğursuz ateşin ötesinde, yukarıda ve aşağıda, her tarafta, köpürüp duruyordu. İki erkek, pusuya yatmış lavdan sadece dumanlı bir ateşle çevrelenerek korunuyorlardı - Dünya'ran ötesine geçmişler ve son savaş için yüz yüze gelmişlerdi. Kaynamakta olan lav, ateşi dağıtarak içerilere doğru sızmaya başladı.

İki kılıç çarpıştı ve acı dolu korkunç bir kükreme duyuldu. Elric, bütün kolunun uyuştüğunu ve rahatsız edici şekilde karıncalandığını hissetti. Kendisini bir kukla gibi hissediyordu. Artık kendisinin efendisi değildi - hangi hamleleri yapacağına kılıç karar veriyordu. Elric'in arkasında durduğu kılıç, kardeşi olan kılıcın yanından kükreyerek geçti ve Yyrkoon'un sol kolunda derin bir yara açtı. Yyrkoon uludu ve gözleri acıyla iri-leşti. Dulbırakan, Fırtınayaratan'm hamlesine karşılık vererek Elric'i tam kuzeninın yaralandığı yerden vurdu.

Acı içinde içini çeken Elric, ilerleyişini sürdürerek, Yyrkoon'un sağ tarafından başka herhangi birini öldürecek kadar güçlü bir darbe indirerek yaraladı. Yyrkoon güldü - Cehennem'in en iğrenç derinliklerinden fırlatarak anlaşılmasız şeyler geveleyen bir iblis gibi kahkaha attı. Sonunda akli dengesini yitirmişti ve artık avantaj El-ric'deydi. Ama kuzeninini gerçekleştirdiği kudretli büyü hâlâ

64

varlığını sürdürmekteydi ve avantajından yararlanıp rakibine baskı yaparak ilerleyen Elric, sanki bir deve yakalanmışçasma ezildiğini duyumsuyordu. Yyrkoon'un yarısından fışkırmakta olan kan Elric'in üzerini de kaplamıştı. Lav, yavaşça geri çekilmekteydi ve Elric artık ana odanın girişini görebiliyordu. Kuzeninini arkasında başka bir suret hareket etti. Elric yutkundu. Cymoril uyanmıştı ve dehşete kapılmış bir yüzle ona haykırıyordu.

Kılıç, yeniden siyah bir yay çizerek Yyrkoon'un elindeki kardeş kılıca bir kesme indirdi ve gaspedicinin gardım düşürdü.

"Elric!" diye umutsuzluk içinde haykırdı Cymoril. "Kurtar beni - beni şimdi kurtar, yoksa yazgılarımız sonsuza dek ayrılacak."

Kızın sözleri yüzünden Elric'in kafası karmakarışık olmuştu. Duyduklarını anlamlandıramıyordu. Yyrkoon'u vahşice yukarıya, odanın içine doğru sürdü.

"Elric - Fırtınayaratan'ı uzaklaştır. Kılıcını kırana koy yoksa yeniden ayrılacağız."

Ama Elric, ıslık çalarcasma inleyen kılıcını kontrol edebil-seydi bile, kınına sokmazdı. Nefret tüm varlığına egemen olmuştu ve onu kınına koymadan önce her durumda kuzeninini şeytani kalbine saplayacaktı.

Ağlamakta olan Cymoril, artık ona yalvarıyordu. Ama Elric'in yapabileceği bir şey yoktu. Bir

zamanlar Imrryr'li Yyrko-on olan ve Şimdi ağzından salyalar saçan aptallaşmış yaratık, ağlayan kız kardeşine doğru döndü ve ona öfkeyle baktı. Kesik kesik gülerek uzandı ve titreyen ellerinin biriyle kızı omzundan yakaladı. Kız kurtulmak için çırpındı, ama Yyrkoon Şeytani gücüne hâlâ sahipti. Rakibinin dikkatinin dağılmasından yararlanan Elric, bedenini derinlemesine kesecek bir darbe daha indirdi, gövdeyi neredeyse bel hizasından koparıyordu.

Bu inanılmaz bir Şeydi, ama Yyrkoon yine de hâlâ canlı kalmayı srdyordu, çünkü hayatta kalma gücünü Elric'in

65

zerine rnler kazılmıŐ kılıcına sakırdayarak çarpmayı sürdüren kılıcından alıyordu. Son bir çabayla, Cymorü'i çekip ileriye doğru itti ve kız Fırtmayaratan'ın ucunda bir çığlık atarak can verdi.

Ardından Yyrkoon, son bir kez daha kıkırdayıp haykırarak güldü ve karanlık ruhu uluyarak cehennemnin derinliklerine gitti.

Kule eski biçimini almıŐ, bütün o ateşler ve lav ortadan yok olmuştu. Elric sersemlemiŐ bir durumdaydı - düşüncelerini toplayamıyordu. Başını eğerek iki kardeŐin cesetlerine baktı. Onları ilk kez böyle görüyordu, sadece iki ceset olarak - bir erkeğin ve bir kadının.

Sonra kara gerçek, berraklaŐan beyninin içinde aydınlandı ve Elric, bir hayvan gibi, acı içinde inledi. ÅŐık olduğu kadını katletmiŐti. Cymoril'm kanma bulanmış olan rn kılıcı elinden düştü ve tıngırdayarak merdivenlerden aşağıya yuvarlandı. Artık hıçkıra hıçkıra ağlamakta olan Elric, l kızın yanına çöktü ve onu kollarının arasına alarak kaldırdı.

"Cymoril," diye inledi, bütün bedeni sarslıyordu. "Cymo-ril - seni ldrdm."

66

IV.

ELRIC, IMRRYR'İN ATEŞLER saçan, gümbürdeyen, çatırdayan, çöken, devrilen yıkıntılarına baktı ve ter içinde kalmış kürekçileri daha hızlı çekmeye zorladı. Yelkeni açılmadan yol alan gemi, karşıdan gelen bir rüzgâr sağanağına yakalanıp sarsıldığında Elric denize düşmemek için teknenin kenarına yapışmak zorunda kaldı. Yemden arkasına doğru, Imrryr'e baktı ve artık gerçekten de köksüz kaldığını kavradığında boğazında bir düğümleme hissetti; bir kaçak ve bir kadın katiliydi, ikincisi kendi iradesinin dışında olsa da. İntikam için körleştirici arzu yüzünden, sevdiği biricik kadını yitirmişti. Artık bitmişti -her şey bitmişti. Geleceğiyle ilgili hiçbir şey düşünmüyordu, çünkü geleceği, geçmiş ve şu anı tarafından kuşatılmıştı, o geçmiş ki, şu anda arkasındaki yıkıntılar içinde alev alev yanıyordu. Göğsü kuru hıçkırıklarla sarsıldı ve geminin küpeştesini daha sıkı tuttu.

Düşünceleri istemeye istemeye Cymoril'e kayıyordu. Kızın cesedini orada bir kanepenin üzerine yatırmış, ardından Ku-le'yi ateşe vermiş ve daha sonra dönüp muzaffer akıncıları bulmuştu. Bir taraftan yüksek, güzel binaları kutlama kabilinden yakıp diğer taraftan ganimetler ve köle kızları yanlarında sürükleyerek gemilerini yüklemek gerçekten çok zahmet verici olmuştu.

67

Gelmiş geçmiş en görkemli Parlak İmparatorluk'un dişe dokunur son izlerinin yok edilmesine neden olmuştu. Kendisinin büyük bir parçasının da onunla birlikte yok olup gittiğini hissediyordu.

Elric, yeniden Imrryr'e baktı ve aniden, daha derin bir keder bir kule gibi üzerine çöküverdi, alevler içinde kalıp çatırda-yarak yıkılıp giden,

dantel dantel işlenmiş, narin ve güzel bir kule gibi.

Daha eski bir ırkın - kendi ırkının - son görkemli anıtını parçalayıp yıkmıştı. Bir gün insanoğulları, Imrryr'dekiler gibi ince uzun ve sağlam kuleler yapmayı yeniden öğrenebilirlerdi, ama şimdi, hızla azalan Melnibone ırkıyla birlikte ve Düşler Şehri'nin yıkılmasının gümbürdeyen karmaşasının içinde bilgi de ölüyordu.

Peki ama Ejder Efendileri, ne yapıyordu? Ne onlar, ne de altm savaş mavnaları saldıran yağmacıların karşısına çıkmıştı -şehirlerini savunmak için, sadece onların piyadeleri oradaydı. Gemilerini gizli bir su yoluna saklayıp yağmacılar şehri ele geçirdiğinde içerilere doğru mu kaçmışlardı? Gerçekten yenilmiş sayılmayacak kadar kısa bir savaş olmuştu. Çok kolay olmuştu. Gemiler geri çekildiğine göre, artık ani bir karşılık vermeyi mi tasarlıyorlardı? Elric, onların böylesi planları olabileceğini düşündü - belki de ejderlere ilişkin bir plan. Ürperdi. Melnibone'luların yüzyıllar boyunca kontrol ettikleri bu canavarlar hakkında, diğerlerine hiçbir şey söylememişti. Şu anda bile, birileri yer altındaki Ejder Mağaraları'nın kapılarını açıyor olabilirdi. Düşüncelerim bu gerçekten rahatsız edici fikirden uzaklaştırdı.

Filo açık denize doğru yönelirken, atalarının ve ölü Cymo-ril'in şehrine sessiz bir saygı duruşunda bulunurcasına Elric'in gözleri hâlâ kederli bir şekilde Imrryr'e bakmayı sürdürüyordu. Kadının kendi kılıcının ucuna hızla saplanarak ölüşünü yeniden anımsadığında, yakıcı acı bir kederin bir kez daha içini

68

dağladığını hissetti. Hükümdarlıktan bir yıllığına vazgeçtiği ve yerine Naip olarak Yyrkoon'u Yakut Taht'a oturtarak Genç Krallıklarda serüvenler yaşamak uğruna Melnibone'u terk ettiğinde kadının

onu uyardığım hatırlamıştı. Kendisine lanetler yağdırdı. Derken, uzaklardan yükselen bir gök gürültüsü sesi gibi işitilen bir mırıltı filonun üzerine yayıldı ve Elric, şaşkınlığın nedenini öğrenmek için hızla etrafında döndü.

Otuz tane altın yelkenli Melnibone savaş mavnası, labirentin iki ağızından çıkararak limanın iki ucundan belirivermişti. Zafer sarhoşluğuna kapılmış ve çok daha zayıflamış bir şekilde geri dönmeye başladıklarında filoya saldırmak üzere, onların gerçekten de diğer kanalların içine gizlenmiş olduklarını anladı. Burlar büyük savaş kadırgalarıydı, Melnibone'un son gemileriydi ve yapım sırları artık bilinmiyordu. Dört ya da beş sıra halinde dizilmiş koca küreklerini yağmacı gemileri kuşatmak için hızla çekerek yaklaşırlarken çevrelerine eski, hantal ve ulu bir güç havası yayıyorlardı.

Elric'in filosu, gözlerinin önünde ışıldayan büyük savaş mavnalarının ezici görkemlerinin karşısında, bir grup bata çıka ilerleyen tahta parçaları haline gelene dek küçüldü. Savaş mavnalar oldukça iyi donatılmışlardı ve savaşa hazır dılar, oysa yorgun yağmacılar artık savaşmaktan bezmişlerdi. Elric, filonun küçücük bir kısmım da olsa, kurtarmak için sadece tek bir yol olduğunu biliyordu. Yelkenleri şişirmek için bir cadı-rüzgârı çağıracaktı. Sancak gemilerinin çoğu çevresindeydi ve kendisi de artık Yaris'in gemisindeydi, çünkü delikanlı zil zurna sarhoş olmuş ve Melnibone'lu bir köle fahişenin bıçaklaması sonucunda ölmüştü. Elric'in gemisinin yanında Kont Smiorgan'm gemisi vardı ve tıknaz Deniz Beyi'nin kaşları çatılmıştı, çünkü adam sayıca üstün olmalarına rağmen, kendisinin ve gemilerinin yeni bir deniz savaşından galip çıkamayacaklarını çok iyi biliyordu.

Çok sayıda gemiyi hareket ettirmeye yetecek kadar güçlü rüzgârları çağırarak oldukça tehlikeli bir şeydi, çünkü, devasa

bir kuvvet serbest kalacaktı ve rüzgârları yöneten güçler, yeterince dikkatli bir şekilde yoğunlaşamayan büyücülerin üzerlerine saldırmaya eğilimliydiler. Ama sahip oldukları tek şansları buydu, ya da aksi durumda, altm pruvaların ucunda dalgacıklar saçarak ilerleyen mahmuzlar, yağmacıların gemilerinin tümünü paramparça ederek batık tekne kalıntıları haline getirecekti.

Kaskatı kesilen Eric, havanın içindeki varlıkların o kadim, korkunç ve bol sesli harfli isimlerini haykırmaya başladı. İçine girdiği trans halinden çıkma riskini göze alamazdı, çünkü etrafında dönüp duran güçlerin işaretlerine dikkat etmek zorundaydı. Onlarla kah sümsük kuşunun ötüşü gibi yüksek perdeden konuşarak, kah kıyıya vuran dalgaların gümbürtüsü gibi gür ley erek garip bir lisan içinde konuşuyordu ve Rüzgâr Güçleri'nin belirsiz şekilleri, bulanıklaşmış görüşünün önünde kırpışmaya başlamışlardı. Yüreği göğsünün içinde korkuyla çarparken dizlerinin bağı çözülüyordu. Bütün gücünü topladı, etrafında karmakarışık sesler çıkararak çılgınca uluyan ve devasa Melnibone gemilerini dahi ileri geri sallayan bir rüzgâr çağırdı. Ardından, rüzgârı yönlendirip yağmacı gemilerinin kırk kadarının yelkenlerine doğru gönderdi. Geniş rüzgâr menzilin dışında uzanan çok sayıda gemiyi ise kurtaramayacaktı.

Ama kırk gemi, mavnaların delici mahmuzlardan kurtuldu, uluyan rüzgârın ve parçalanmış gemi omurgalarının içinden kayarak ve rüzgâr yelkenlerine çarptıkça direkleri çatırda-yarak, dalgalar üstünde sıçrayıp fırladılar. Kürekler, kürekçilerin elinden kopup kurtulmuş ve yağmacı gemilerinin arkasındaki kaynayan tuz beyazı kuşağın içine kırık tahta parçalan bırakmıştı.

Melnibone gemilerinin yavaşça daralan çemberinden oldukça ani bir şekilde fırlayıp çıkıvermişlerdi, bütün mürettebat havada ani bir

değişim algılar ve gözleri etraflarında dolanan yumuşak biçimli tuhaf uçucu pırıltıları görürken, artık açık denize doğru delicesine yol alıyorlardı. Kendilerine yardım eden

70

varlıklar, etraflarına rahatsızlık verici şeytani bir his ve korku verici bir yabancılık havası yayıyordu.

Smiorgan, EEric'e doğru el salladı ve minnettarlık içinde sırtıyordu.

"Artık güvendeyiz, teşekkür ederim, EEric!" diye seslendi suyun ötesinden. "Bize şans getireceğini biliyordum!" EEric, adamı duymazdan geldi.

Öç almayı arzusu içinde kıvranan Ejder Beyleri, şimdi onların peşlerine düşmeyi seçmişlerdi. Imrryr'in altın mavnaları, neredeyse büyüün yardım ettiği yağmacı gemileri kadar hızlıydılar ve direkleri onları sürükleyen rüzgârın gücüne dayanamayıp kırılan bazı yağmacı gemilerini şimdiden yakalamışlardı bile.

Eric, donuk bir şekilde parıldayan kocaman metal kancaların Imrryr kadırgalarının güvertelerinden fırladığını, filonun arkada kalmış, sakatlanmış ve güçsüz yağmacı gemilerine güm diye çarparak, onları çatırdattığını gördü. Ejder Beyleri'nin gemilerindeki mancımklanndan ateşler fışkınp kaçışan yağmacı gemilerinin üzerlerine doğru büyük bir hızla iniyordu. Pis kokulu, dağılayıcı alevler, güvertelerin üzerinde lav gibi akararak tıslıyor ve döşeme tahtalarını sülfürik asidin kâğıdı eritişi gibi parçalıyordu, insanlar çığlıklar atıyor, cayır cayır yanan giysilerini oraya buraya anlamsız bir şekilde çarparak söndürmeye uğraşüyor ve içlerinden bir bölümü gerçekte ateşi söndüreme-yecek olan suyun içine atıyorlardı. Bir kısmı denizin içine gömülse de su yüzeyinin altında dahi yanmaya devam eden ateş sayesinde derinlere batışlarını izlemek

mümkündü. Böylece insanlar ve gemiler, alazlanmış yorgun pervaneler gibi dibe doğru çöküp gittiler.

Ateşin dokunmadığı yağmacı teknelerinin güverteleri de kancalı halatlardan aşağıya doğru kayarak yağmacıların ortasına inip büyük kılıçlarını ve savaş baltalarını çılgınca savuran öfke içindeki Imrryr'li savaşçıların etraflarını yakıp yıkmaları, dehşet içinde kaçışan deniz yağmacılarını doğrayıp biçmeleri

71

sonucunda kıpkızıl yağmacı kanma bulanmıştı. Savaş mavnalarının yüksek güvertelerinden uçarak gelen Imrryr okları ve mızrakları küçücük teknelerdeki paniğe kapılmış adamları delik deşik ediyordu.

O ve gemileri, en öndeki Imrryr gemisinin, Melnibone do-nanmasmmmm kumandanı Amiral Magum Colim'in sancak gemisinin önünden yavaşça geçerken Elric, işte bütün bunları görmüştü.

Elric sonunda Kont Smiorgan'a yanıt verdi. "Onları geride bıraktık!" diye uluyan rüzgârın içinden, Smiorgan'm şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözleriyle gökyüzüne baktığı, hemen yanındaki tekneye doğru haykırdı. "Ama gemilerinizi batıya doğru götürmeye devam edin yoksa işimiz biter!"

Ama Smiorgan onu yanıtlamadı. Hâlâ gökyüzüne doğru bakıyordu ve adamın gözlerinin içinde büyük bir dehşet vardı; şimdiye dek korkunun titretici ısırtığını bile asla hissetmemiş olduğu bilinen bir adamın gözlerinde. Huzursuz olan Elric, kendi gözlerini Smiorgan'ın baktığı yere doğru çevirdi. Sonra onları gördü.

Onlar, hiç kuşkusuz, ejderlerdi! Büyük sürüngenler birkaç mil uzaktaydı, ama Elric, uçan devasa hayvanların şekillerini tanıyordu. Soyları neredeyse tükenmiş olan bu canavarların ortalama kanat açıklıkları otuz ayak genişliğindeydi. Basık burunlu bir kafayla başlayan ve korkunç birer kamçı kuyrukla biten yılan benzeri gövdeleri kırk

ayak uzunluğundaydı ve efsanevi olarak ateş ya da dumanı püskürtmemelerine rağmen zehirlerinin yanıcı olduğunu, tahta ya da kumaşa değer değmez ateş aldığıını biliyordu.

Onları süren Imrryr savaşçıları, ejderlerin sırtlarına binmişlerdi. Uzun, mızrak benzeri üvendirelerle silahlanmışlardı. Çalkantılar içindeki deniz ve sakin mavi gökyüzünün üzerinde tuhaf notalar çıkaran garip biçimli boruları üflüyorlardı. Şu anda yaklaşık olarak yarım fersah arkalarında kalmış olan altın filoya yaklaşan yönetici ejder, aşağıya doğru uçarak alçaldı ve 72

devasa altın sancak gemisinin üzerinde çemberler çizmeye başladı. Ejderler havanın içinde kanatlarını çırtıkça şimşek çakmalarına benzeyen sesler çıkarıyorlardı.

Grimsi yeşil renkli, pullu canavar, ak köpüklü, çalkalanıp duran denizin ortasındaki altın geminin üzerinde asılı kalmıştı. Bulutsuz göğün altındaki ejderin profili oldukça netti ve El-ric'in onu açıkça görmesi mümkündü. Amiral Magum Colim'e selam veren Ejder Efendisi'nin üvendiresi ince ve uzundu, ucunda uzaklardan bile seçilebilen, siyah ve sarı zikzak çizgili tuhaf bir flama vardı. Elric, flamanın üzerindeki amblemi tanıyordu.

Elric'in çocukluk arkadaşı, Ejder Mağaraları'nın Efendisi Dyvim Tvar, Güzel Imrryr'in intikamını alma görevini üstlenmişti.

Elric, suyun ötesindeki Smiorgan'a doğru haykırdı. "Şu anda, artık ana tehlike bunlar. Onları uzak tutabilmek için elinizden geleni yapın!" Yağmacılar ortaya çıkan bu yeni tehlikeyi bertaraf etmek için neredeyse umutsuz bir şekilde hazırlanırlarken etraf demir takırtılarına boğuluyordu. Cadı-rüzgân hızlı uçan ejderlere karşı sadece küçük bir avantaj sağlayabilirdi. Şimdi görüldüğü kadarıyla Dyvim Tvar, açıkça Magum Colim'e danışmasını bitirmişti ve üvendiresi

ejderinin boğazında sakladı. Devasa sürüngen, yukarılara doğru fırladı ve giderek yükseklik kazanmaya başladı. Diğer on bir ejder de artık katılıyorlardı.

Ejderler, yanıltıcı bir yavaşlık içinde yağmacıların filosuna doğru kanat çırparak acımasız bir şekilde ilerlemeye başladıklarında gemiciler, bir mucize yaratması için tanrılarına yakarı-yorlardı.

Artık mahvolmuşlardı. Bu gerçekten kaçışları yoktu. Bütün yağmacı gemilerinin artık işi bitikti ve akın hüsrana uğramıştı.

Elric, kulak paralayıcı uğultusuyla esen cadı-rüzgârının korkunç baskısının altında direkleri bükülmeye devam eden

73

yağmacı gemilerinin içinde bulunan bütün adamların yüzlerini bürümüş olan çaresizliği görebiliyordu. Artık onların ellerinden hiçbir şey gelemezdi, ölmek dışında ...

Elric, düşüncelerini dolduran kararsızlığı dağıtmak için savaştı. Kılıcını sıyırdı ve üzerine rünler oyulmuş Fırtınayara-tan'm içinde pusuya yatmış bekleyen şeytani gücün nabız gibi atışını hissetti. Ama artık bu güçten nefret ediyordu - çünkü o, aziz saydığı biricik varlığı öldürmesine neden olmuştu. Sahip olduğu gücünün büyük bölümünü atalarının bu siyah demir kılıcına borçlu olduğunu ve onsuz nasıl da güçsüz olacağını biliyordu. O bir albinoydu, yani bu, normal bir insani varlığın yaşam gücünden yoksun olduğu anlamına geliyordu. Düşüncelerinin üzerindeki sis yerini kıpkızıl bir korkuya bırakırken, intikam almayı istemiş olması yüzünden kendi kendisine vahşice ve çaresiz bir şekilde lanetler yağdırdı. Imrryr üzerine yapılacak bir akını yönetmeyi kabul ettiği o güne de lanet ediyordu. Her şeyin ötesinde en çok da bütün bu felaketler getirici olaylara yol açan ve

artık ölmüş olan Yyrkoon'u, onun sapıkça kıskançlığını acı acı lanetledi.

Ama artık herhangi bir şeye lanetler yağdırmak için çok geçti. Çırpılan ejder kanatlarının şiddetli saklayışları havayı doldurmuş ve canavarlar kaçışan yağmacı teknelerinin üzerlerine çullanıyorlardı. Bir şekilde karar vermek zorundaydı - yaşamayı pek sevmese de, kendi halkının elleriyle ölmeyi reddediyordu. Öldüğü zaman, ölümünün kendi eliyle olacağına dair kendi kendisine söz verdi. Ve kendisinden nefret etmeye karar verdi.

Gökyüzünden yağın yakıcı ejder zehri, filonun en gerisindeki geminin üzerine düştüğü anda cadı-rüzgârını çağırmayı bıraktı.

Kendi teknesinin yelkenlerini çok daha kuvvetli bir rüzgârla şişirmek amacıyla bütün gücünü toplarken, aniden rüzgârsız kalarak yavaşlayan diğer gemilerdeki kafaları karışmış yoldaşları suyun üzerinden sesleniyor ve neden bunu yaptığını 74

umutsuz bir şekilde anlamaya çalışıyorlardı. Elric'in gemisi artık daha hızlı gidiyordu ve ejderlerden kıl payı kurtulabilirdi. Böyle umuyordu.

Ona güvenen bir insanı, Kont Smiorgan'ı terk etmişti ve zehir gökyüzünden dökülürken dostunun yeşil ve kıvılcıklı yakıcı alevler tarafından kuşatıldığını gördü. Elric, aklını geleceğe ilişkin düşüncelerden uzak tutarak kaçtı ve o yıkıntıların gururlu prensi artık yüksek sesle, hıçkırıya hıçkırıya ağlıyordu; kötü niyetli Tanrılara aylıklıktan sıkıldıkları o kara gün için lanetler yağdırdı, çünkü sadece kendilerini eğlendirmeleri için insanoğlunu yaratmışlardı.

Elric'in arkasında, son yağmacı gemisi de kör edici ve ani bir parlaklık içinde alev alıp yanmaya başlamıştı. Yoldaşlarının yazgısından kurtulmalarını sağladıkları için kısmen müteşekkire

olan mürettebat, Elric'e suçlayarak bakıyorlardı. Ama Elric, onlara hiç aldırmayarak hıçkırarak ağlamasını sürdürdü, büyük kederler ruhunu sarsıyordu.

Bir gece sonrasında, Ejder Efendileri'nin ve onların canavarlarının alacakları korkunç intikamdan kurtulmuş olan gemi, Pan Tang denilen bir adanın kıyısına ulaşmıştı ve Elric derin düşüncelere dalmış bir şekilde pruvada dikiliyordu. Onu korku ve nefretle süzmekte olan mürettebat ihanet ve yüreksizce korkaklık üzerine sözler mırıldanıyorlardı. Kendi korkularını ve hâlâ hayatta olmalarının sebebini unutmuş gibi görünüyorlardı.

İki elinin arasında siyah rün kılıcını tutan Elric, düşünceler içine gömülmüştü. Fırtınayatan, sıradan bir savaş kılıcının çok daha ötesinde bir şeydi, bunu yıllardır biliyordu, ama artık kılıcın hayal ettiğiinden de daha fazla duygu yüklü olduğunu anlamıştı. Asıl korkutucu olan şey, onun sahibini kullanması ve Elric'i Cymorü'ü öldürmeye zorlamasıydı. Ama yine de korkutucu bir şekilde kılıca mahkûmdu; ruhunu yırtan bir kesinlik içinde bunu kavramıştı. Fakat kılıcın kudretinden korkuyor ve

75

kızıyordu - onun beyninde ve ruhunda yarattığı karmaşa yüzünden kılıçtan nefret ediyordu. Belirsizlikten kaynaklanan büyük bir acı içinde, kılıcı ellerinin arasında tutarak kendisini şartlarla hesaplaşmaya zorladı. Bu uğursuz kılıç olmazsa gururunu yitirecekti - hatta belki de yaşamını - ama, buna karşılık saf huzurun yatıştırıcı dinginliğini tadabilirdi. Kılıcı yanında olduğu zaman güç ve dayanıklılık sahibiydi - ama kılıç onu felaketlerle dolu bir geleceğe sürükleyecekti. Gücü tadacaktı -ama huzuru asla.

Derin, hıçkırıklı bir soluk alarak, kör yanılığısının etkisi altındayken kılıcı ay ışığıyla yıkanan denizin içine doğru fırlatıp attı.

Bu inanılmaz bir şeydi, ama kılıç suyun içine batmadı. Hatta suyun yüzeyinde yüzmedi bile. Ucu denizin içine batacak şekilde düştü ve oraya saplanıp kaldı, sanki bir kütüğe saplanmışçasma hafif hafif sallanıyordu. Kılıcın ucunun altı inç'lik bölümü suyun içine batmıştı, orada nabız gibi atıyordu ve tuhaf, şeytani bir çığlık atmaya başladı - dehşet verici kötü niyetli bir uluyuş.

Nefesini kesen bir lanet savuran Elric, beyaz beyaz parlayan incecik elini uzatarak bu duygulu cehennem kılıcını tutmaya çalıştı. Daha da uzandı ve küpeşeden aşağıya doğru iyice eğildi. Yakalayamıyordu - birkaç ayak ilerisinde duruyordu. Soluk soluğa kalmıştı ve şiddetli bir yenilgi duygusuna kapılarak kenardan atlayıp iliklerini donduracak soğukluktaki suyun içine daldı, güç bela attığı gülünç kulaçlarla, asılı kalmış kılıca doğru yüzdü. Yenilmişti - kılıç kazanmıştı.

Kılıca ulaştı ve parmaklarını kabzasının üzerine koydu. Kılıç anında avucunun içine yerleşiverdi ve Elric, sızlayan bedenine doğru gücün yavaşça aktığını duyumsadı. Ardından farkına vardı ki o ve kılıç birbirlerine bağımlıydılar, çünkü onun kılıca olan ihtiyacının yanında, Fırhnayaratan, asalakça, bir kullanıcıya ihtiyaç duyuyordu - onu kullanacak bir kişi olmazsa kılıç da güçsüzdü.

76

"Demek ki birbirimize bağlanmış bir haldeyiz," diye umutsuz bir şekilde mırıldandı Elric.

"Cehennemde dövülmüş zincirlerle ve yazgıyı belirleyen olaylarla bağlanmışız. Peki, o zaman - öyle olsun bakalım - insanlar, Melnibone'lu Elric ve kılıcı Fırtnayaratan'm adını duydukları zaman korku içinde titreyerek kaçacaklar, ikimiz - bizi

terk eden bir çağın ürünüyüz. Haydi gel, bu çağa bizden nefret etmesi için bir neden verelim!"

Yeniden güçlenen Elric, Fırtınayaratan'ı kınına sokarak beline astı; ardından gemide bıraktığı adamlar rahatlayarak nefes aldılar ve onun bu garip, isimsiz denizin çıplak sularının içinde ölüp ölmeyeceğini merak ederlerken Elric uzun kulaçlarla adaya doğru yüzmeye başladı...

77

İKİNCİ KİTAP

TAMRILAR QuLeRkeM

ÖÜNY^MIM BURGACIYIM B6M, TANRILAR QULeRkSM; O

SAkLl Ö6Mİ2İKl İÇİMÖekİ TUTKULARIN 6İRÖABI

ki ÖALGALARİ Tücn ZACDAMLARİN, kryıl-ARicm YALAR.

ve küçük BİR ÖAİRe İÇİMC sıkışIR kiRiHlık SULAR.

Q06RVYM pea.ke, şerıLLen ve seslen, 1941

1

1.

ELRİC, BİR GECE, meyhanenin birinde tek başına karamsar bir şekilde oturmuş içerken, dışarıda sürüp giden fırtınadan kaçıp gelen kanatsız bir Myyrrhn'li kadın, kıvrak bedeniyle onun karşısına yerleşti.

Kadının yüzü narin ve ince kemikliydi, neredeyse Elric'in albino teni kadar beyazdı. Koyu kırmızı saçlarıyla büyük bir zıtlık oluşturan gevşek dokunmuş ve soluk yeşil bir elbise giyiyordu.

Mum alevleriyle aydınlanan taverna, gündelik konular üzerine yapılan tekdüze sohbet gürültüleri ve kesik kesik atılan kahkahalarla doluydu, ama Myyrrhn'li kadının sözleri yankılanan gürültünün arasından oldukça açık seçik ve akıcı bir şekilde anlaşılıyordu.

"Yirmi gündür seni arıyordum," dedi, yüksek arkalıklı bir sandalyenin üzerine oturmuş ve kukuletasının altında kalan kızıl gözleriyle kendisine küstahça bakan Elric'e kadın; adamın uzun parmaklı sağ elinde gümüş bir şarap kupası vardı ve sol eli de büyümlü rün kılıcı Fırtmayaratan'm kabzasının üzerindeydi.

"Yirmi gün" diye yumuşak bir sesle mırıldandı Melnibo-ne'lu, kendi kendisine söylenircesine bir tavır takınmıştı; bilerek kaba davranıyordu. "Güzel ve yalnız bir kadının dünyada

81

dolaşması için uzun bir süre." Gözlerini hafifçe açtı ve doğrudan doğruya kadına bakarak konuştu: "Senin de çok iyi bildiğin gibi, ben Melnibone'lu Elric'im. Ben kimseye bir iyilik ihsan etmem ve kimseden de böyle bir şey istemem. Bunu iyice aklına yerleştir ve şimdi, yirmi gün boyunca beni niçin aradığını söyle."

Albinonun kibirli ses tonundan korkmayan kadın, tatlılıkla karşılık verdi: "Sen acılı, sert bir adamsın Elric; ve bunun yanında da biliyorum ki, çoktan efsane olmuş sebepler yüzünden kedere boğulmuşsun. Senden bir iyilik istemiyorum - ama kendim geldim ve bir önerim var. Dünyada en çok arzuladığın şey nedir?"

"Huzur" diye basit bir şekilde yanıtladı kadını Elric. Ardından alaycı bir şekilde gülümsedi ve konuştu: "Ben şeytani bir adamım, bayan; ve benim kaderim cehennemde yazılmıştır, ama ben akılsız ya da adaletsiz biri değilim. Bırak sana gerçeğin küçük bir bölümünü hatırlatayım. Eğer istiyorsan sen bunlara efsane de - benim için önemli değil.

"Bir yıl önce, benim sadık kılıcımın ucunda bir kadın öldü." Avucunun içiyle kılıcının üzerine sertçe vurdu ve gözleri kendisinden nefret edercesine aniden sertleşti. "O zamandan bu yana, hiçbir kadınla beraber olmadım ve hiçbirini de arzula-madım. Şimdi bu güvenli alışkanlığımı niçin

terk edeyim? Eğer bana sorsaydım, senin için şiirler okuyabileceğimi söylerdim, zerafetin ve güzelliğinin içimde hoş düşünceler uyandırdığını belirtirdim, ama üzerimdeki karanlık yükü senin gibi zarif biriyle paylaşmam. Aramızda resmi olmaktan öteye gidebilecek herhangi bir ilişki, ister istemez benim yükümün bir bölümünü seninle paylaşmaya zorlayacaktır." Bir an durdu ve ardından yavaşça konuştu: "Bazı zamanlar uykumun içinde çılgınlıklar attığımı ve sık sık kendimden dile getirilemez şekilde nefret ederek işkence çektiğimi kabul etmeliyim. Şimdi gidebilecekken buradan git kadın ve ruhuna yalnızca keder getirecek olan El-ric'i unut."

82

Hızlı bir hareketle bakışlarını kadının üzerinden çevirdi ve gümüş şarap kupasını kaldırıp bir dikişte bitirerek içti ve yanındaki testiden yeniden doldurdu.

"Hayır" diye sakın bir tavırla konuştu Myyrrhn'li kanatsız kadın, "Gitmeyeceğim. Benimle gel."

Kadın ayağa kalktı ve yumuşak bir şekilde Elric'in elini tuttu. Niçin böyle davrandığını bilmese de Elric, kadının kendisini meyhaneden dışarıya, Filkhar'hlarm Raschil şehrinin üzerinde çılgınca uluyan vahşi yağmursuz fırtınaya çıkarmasına izin verecekti. Kadın, onu denizin dövdüğü rıhtımlara doğru götürürken, Elric'in dudaklarında çekingen ve kuşkucu bir gülümseme belirmişti. Rıhtımlara ulaştıklarında kadın adını söyledi. Dans Eden Sis diyarından Shaarilla, ölmüş bir ölücanlan-dırıcımın kanatsız kızıydı - kendi tuhaf diyarında bir sakattı ve bir sürgün.

Elric, konuşmakta olan bu sakın bakışlı kadını rahatsız edici şekilde çekici buluyordu. İçindeki duyguların dalga dalga kabardığını duyumsadı; asla yeniden hissedemeyeceğini düşündüğü duygulardı bunlar ve biçimli güzel omuzlarından tutarak

kadının ince bedenini kendisinininkine bastırmak istedi. Ama içinde kabaran arzulara hakim olan adam, kadının donuk güzelliğini, başının etrafında rüzgâr sayesinde çılğınca uçuşan kabarık saçlarını incelemekle yetindi.

Kaotik rüzgâr, denizin üstünde kederli bir şekilde ulurken, kadın ve adamın arasında huzur verici bir sessizlik oluştu. Burada, şehrin sıcak, pis kokularına aldırmayan Elric kendisini neredeyse rahatlamış hissediyordu. Sonunda bakışlarını adamın üzerinden kabarmış denize doğru çeviren ve yeşil elbisesi rüzgârın içinde kıvrım kıvrım dalgalanan kadın konuştu: "Ölü Tanrıların Kitabı'nı şüphesiz duymuşsundur?"

Elric başını sallayarak onayladı. Tüm arkadaşlarından olabildiğince uzak durma ihtiyacı hissetmesine rağmen, bu konu Elric'in ilgisini çekmişti. Bu efsanevi kitabın yüzyıllar boyunca insanların basma bela olan nice sorunları çözebilecek bilgileri

83

içerdiğine inanılıyordu - her büyücünün sahip olmak isteyeceği kutsal ve kudretli bilgileri barındırıyordu. Ama kitabın yok edildiğine inanılıyordu, Eski Tanrılar, güneş sisteminin çok ötesindeki kozmik ıssızlığın içinde ölürlerken, onu güneşin içine fırlatıp atmışlardı. Daha yakın bir tarihte ortaya çıkan, başka bir efsanedeyse, güneşe doğru yol alan Kitap'm önünü kesen ve yok olmadan önce el geçiren birtakım karanlık varlıklardan belirsiz bir şekilde söz ediliyordu. Kitabın, eğer hâlâ varsa, şimdiye dek çoktan gün ışığına çıkması gerektiğini savunan bilginlerin büyük bölümü, bu efsanenin doğru olamayacağını kabul ediyorlardı.

Elric, kendi kendisine öylesine kesin bir şekilde konuşmuştu ki Shaarilla'yı yanıtlarken bu konuyla pek ilgilenmemiş görünüyordu. "Şimdi niçin Kitap'tan bahsettin?"

"Onun var olduğunu biliyorum," diye ısrarla tekrarladı Shaarilla, "ve nerede olduğunu da biliyorum. Babam ölmeden hemen önce bu bilgiyi elde etmişti. Eğer gidip onu almama yardım edersen, bana - ve de kitaba - sahip olabilirsin."

Acaba, huzura ulaşmanın sırrı kitapta olabilir miydi? diye merak etti Elric. Eğer kitabı bulursa, Fırtmayaratan'dan kurtulabilir miydi?

"Eğer kitabı, yardım etmemi dileyecek kadar çok arzulu-yorsan," dedi sonunda adam, "niçin sende kalmasını istemiyorsun?"

"Çünkü böylesi bir şeyi sürekli olarak yanımda tutmaya korkarım - o, bir kadının sahip olabileceği kitap değil, ama sen büyük olasılıkla dünyada kalan son ulu kara büyücüsün ve ona sahip olmak sana yararlıdır. Bunun yanında, onu elde etmek için beni öldürebilirsin - ellerimin arasında böyle bir ciltle, asla güvenlik içinde olamam. Benim sadece onun içerdiği bilgilerin küçücük bir kısmına ihtiyacım var."

"Nedir o?" diye sordu, içini kıpır kıpır oynatan yeni bir dürtüyle kadının soylu güzelliğini seyre dalan Elric.

Kadın, dudaklarını sıkı sıkıya bastırıp gözlerini kapattı.

84

"Sorunun yanıtını alacaksın - ama Kitap'ı ellerimizin araşma aldığıımız zaman. Daha önce değil."

"Bu yanıt yeteri kadar iyi," diye belirtti, bu aşamada daha fazla bilgi edinemeyeceğini anlayan Elric hızla kararını verdi. "Ve bu yanıt benim için uygun." Ardından daha ne olduğunu kendi de tam olarak anlayamadan, kadının omuzlarını ince, soluk elleriyle tuttu ve renksiz dudaklarını kızın kızıllı ağzının üzerine bastırdı.

Yolculuk ettikleri geminin kıyıya yanaşmasının ardından geçen iki gün boyunca Elric ve Shaarilla, batıya doğru, Shaza-afm bereketli Shazaar

düzlüklerinin üzerinden Sessiz Topraklama doğru at sürdüler. Shazaar ve Sessiz Topraklar arasındaki sınırı oluşturan topraklar, dar ve ıssız bir bölgeydi; doğal zenginlikler bakımından zengin ve verimli olmasına rağmen, köylüler dahil, kimse buraya yerleşmemişti. Shazaar sakinleri, sınırlarını genişletmekten bilerek kaçınmışlardı. Sessiz Toprak-la/m sakinlerinin Sis Bataklıkların'nm ötesine nadiren geçmelerine rağmen, Shazaar halkı batıl inançlı korkuları yüzünden tanımadıkları bu komşularından uzak duruyorlardı.

Amaçları hakkında hiçbir şey bilmeyen birkaç kişinin, yolcuları yaklaşan tehlikeye karşı uyardıklarının dışında yolculukları çabuk, engelsiz, ama biraz meşum geçmişti. Felaket işaretlerini tanıyan Elric, onlar üzerine derin derin düşünmüş, ama sonuçta onları görmezden gelmeyi seçmişti ve adamın sessizliğinden memnun olan Shaarilla'ya da bu konuda hiçbir şey söylememişti. Gündüzleri çok az konuşular ve böylece nefeslerini geceleri yapılan vahşi aşk oyunlarına sakladılar.

Sis Bataklıkların'nm kaygan ve tehlikeli yollarına doğru hiç mola vermeksizin yaklaşırlarken, iki atın yumuşak toprağın üzerine çarpan toynak sesleri, Elric'in koşum takımının ve kılıcının boğuk gıcırtılı tıngırtısı, berrak kış gününün sessizliğini bozan biricik seslerdi.

85

Kasvetli bir gecede, Sessiz Topraklar7m, bataklık tarafından belirlenen sınırlarına ulaşmışlardı ve orada durup sislere bulanmış ıssızlıklara bakan tepenin üzerine ipek çadırlarını kurdular.

Ufkun üzerine siyah yastıklar gibi yaslanmış bulutlar oldukça uğursuz görünüyordu. Bulutların ardına pusuya yatmış olan Ay, zaman zaman, parıldayan bataklıkta ya da onun engebeli otlak sınırlarının üzerine soluk ışık huzmeleri

düşürebilecek kadar bulutlan delip geçebiliyordu. Bir seferinde, gümüşü bir renkte ışıldayan bir ay ışığı, Elric'in karanlık silüetini aydınlattı, ama Ay, sanki çıplak tepenin üzerinde canlı bir yaratık görmeyi itici bulmuş gibi, yeniden bulut örtüsünün ardına gizlenerek, Elric'i arzuladığı gibi karanlığın içinde derin derin düşünmeye bırakacaktı.

Uzaklardaki dağların üzerinde, bir gök gürlemesi oluştu, dalgın Tanrıların kahkahası gibi patlamıştı. Elric ürperdi ve mavi pelerinine daha sıkı sarınarak, sis içindeki düzlük araziye bakmayı sürdürdü.

Kısa bir süre sonra, Shaarilla gelip adamın yanında durdu, havadaki nemli soğuğu pek uzak tutamayan kaim yünlü bir pelerine sarmıştı.

"Sessiz Topraklar," diye mırıldandı kadın. "Anlatılan bütün hikâyeler doğru mu Elric? Sana eski Melnibone'da bu konuda bir şeyler öğrettiler mi?"

Elric'in kaşları çatıldı, düşünürken kadının gelip rahatsız edişi yüzünden sıkılmıştı. Ani bir şekilde dönerek kadına baktı, bir an için kızıl bebekli gözlerini anlamsız bir şekilde üzerine dikti ve ardından tepkisiz bir şekilde konuştu:

"Bu bölgenin sakinleri insan değiller ve onlardan korkuluyor. Bildiğim bu. Onların topraklarına çok az sayıda insan girmiştir. Bildiğim kadarıyla da, hiçbiri geri dönmemiş. Hatta Melnibone'un güçlü bir İmparatorluk olduğu günlerde bile, atalarım bu ulusa asla hükmetmemiş - ve hükmetmeyi de istememişlerdir. Sessiz Toprakların vatandaşlarının ölmekte olan

86

bir ırk oldukları, atalarımın olduklarından çok şeytani oldukları ve insanoğullarımın elinde herhangi bir güç yokken, çok önceleri Dünya üzerinde egemenlik kurmaktan hoşlandıkları söylenir. Günümüzdeyse bataklıklar ve dağlarla

çevrili kendi topraklarının sınırlarının dışına nadiren çıkarlar."

Sharilaa güldü ve ardından küçük bir mizah duygusu içeren bir sesle konuştu: "Demek onlar insan değiller, Elric? Öyleyse, onlarla akraba olan benim ırkım nedir? Peki ben neyim, Elric?"

"Sen, benim için yeterince insansm/'diye endişesiz bir şekilde yanıtladı, kızın gözlerinin içine bakarak. Kız, gülümsedi.

"Bu bir iltifat değil," dedi kız, "ama onu bir iltifat olarak kabul edeceğim - çevik dilin daha iyisini bulana kadar."

O gece rahatsız bir şekilde uyudular. Daha önceden söylediği gibi, Elric, korku dolu karmaşık uykusunun içinde canhıraş çığlıklar atarak, Sharilaa'nın gözlerini acı ve kıskançlıkla dolduran bir ismi haykırdı. Cymoril'in ismiydi bu. Zalim uykusunun içinde gözleri büyüyen Elric, adını söylediği kişiye bakıyormuş gibi görünüyordu ve onunla Sharilaa'nın kulaklarını tıkayıp titremesine yol açan, ıslık gibi sesler çıkaran bir lisanda konuştu.

Ertesi sabah, kampı toplamaya başladılar ve çadırın ipek san kumaşını hışırdatarak sarmalarlarken ShaariIIa doğrudan doğruya Elric'e bakmaktan kaçmıyordu, ama daha sonra, adam konuşmak için hiçbir harekette bulunmadığında, birazcık titreyen bir sesle sordu.

Sormaya ihtiyaç duyduğu bir soruydu, ama sözcükler dudaklarının arasından çok zor çıkacaktı. "Ölü Tanrıların Kita-bı'nı niçin arzuluyorsun Elric? Onun içinde ne bulmayı umuyorsun?"

Elric, soruyu geçiştirerek omuzlarını silkti, ama kadın sözlerini yavaşça tekrarlayarak ısrar etti.

"Peki, öyleyse," dedi sonunda Elric. "Ama bunu, birkaç

cümleyle yanıtlamak hiç kolay değil. Eğer sen izin verirsen, bazı şeyleri öğrenmek istiyorum."
"Neymiş bunlar Elric?"

Uzun boylu albino, toplanmış çadırı otların üstüne bırakarak derin bir iç çekti. Parmakları rün kılıcının kabzasının üzerinde sinirli sinirli oynuyordu. "Nihai bir Tanrı var olabilir mi -ya da olamaz mı? İşte bilmek istediğim şey bu, Shaarilla. Eğer yaşamıma herhangi bir yön verebileceksem.

"Şimdilik yaşamlarımıza Yasa ve Kaos Lordları hükmediyor. Ama onlardan büyük bir varlık var mı?"

Shaarilla, bir elini Elric'in koluna koydu: "Niçin bunu bilmek zorundasın?" dedi kadın.

"Zaman zaman umutsuzluğa kapılısam da, iyi kalpli bir Tanrının vereceği huzuru arıyorum, Shaarilla. Geceleyin uyanık bir şekilde yatarken, düşüncelerim uzaklara gidiyor, karanlık ıssızlıkların arasında, beni yanına alacak, uyaracak, koruyacak bir şeyleri - herhangi bir şeyi - evrenin yakıcı kargaşasının içinde bir düzen olduğunu söyleyebilecek bir şeyi arıyorum; ve konumları incelikle ayarlanmış gezegenlerin bu kötü niyetli anarşinin sonsuzluğunun içinde, tutarlılığın anlık ve parıltılı kıvılcımlar olmadığını söyleyebilecek bir şeyleri arıyorum."

Elric, içini çekti ve sakin ses tonunun üzerinde bir umutsuzluk tınladı. "Şeylerin düzenli olduğu onaylanmadığı sürece, yegâne huzurum anarşiyi kabullenmektir. Kaos ile sadece böyle eğlenebiliyor ve biliyorum, korkusuzca, ki en başından itibaren hepimizin hakkında hüküm verilmiştir - şu kısacık var oluşumuz, anlamsız ve de lanetlidir. Bunun ardından, bizim terk edilmenin ötesinde olduğumuzu kabullenebiliyorum, çünkü orada, bizi terk edecek hiçbir şey yok. Kanıtları tarttım, Shaarilla, sanki eylemlerimize hakim olan nice yasalara, büyü bilgimize ve mantığımızı rağmen, anarşinin baskın olduğuna inanmak zorundayım. Dünyamın içinde yalnızca kaos

görüyorum. Eğer aradığımız Kitap, bunun tersini söyleyecekse, buna sevinerek inanırım. Ama o zamana kadar, yalnızca kendime ve kılı-
88

cima güveneceğim.

Shaarilla, Elric'e tuhaf tuhaf baktı. "Senin bu felsefen yakın geçmişindeki bazı olaylardan etkilenmiş olamaz mı? İşlediğin cinayetin ve ihanetin sonuçlarından korkuyor olmayasın? Birtakım değerlere inanmak artık seni nadiren de olsa rahatlatmıyor değil mi?"

Kızıl gözleri öfkeyle yanan Elric, hızla kadına doğru döndü, ama daha konuşmaya başlamadan adamın kızgınlığı uçup gidecekti, gözlerini yere doğru indirerek onları kızın bakışlarından sakladı.

"Belki," diye konuştu, suçluluk içinde. "Bilmiyorum. İşte, yalnızca var olan gerçek bu Shaarilla. Bilmiyorum."

Shaarilla başını sallayarak onayladı, yüzü gizemli bir sevecenlik içinde aydınlandı; ama Elric, kızın kendisine yönelttiği bakışı görmeyecekti, çünkü adamın gözlerini dolduran kristal gözyaşları, aşağıya, beyaz yüzünün iki yanına doğru akıyor, gücünü ve iradesini anlık olarak alıp götürüyordu.

"Ben ele geçirilmiş bir adamım," diye homurdandı, "ve yanımda taşıdığım bu şeytan kılıç olmaksızın, tam bir adam bile olamazdım."

89

Bir Sis Devi çizimi

u.

HIZLI, SİYAH ATLARINA bindiler ve tepenin yamacının da yardımıyla atlarını serbest bırakarak, onları adeta vahşi bir şekilde hücum ederlercesine Bataklıklara doğru sürdüler, rüzgâra yakalandıkça havalanan pelerinleri, arkalarında,

havanın içinde kamçı gibi saklıyordu. İçlerinde pusuya yatmış olan acı verici belirsizliği kabul etmeyi reddederek, donuk ve sert yüzlerle at sürüyorlardı.

Durdurmaya fırsat bulamadan atlarının toynakları kaypak bataklık arazisinin sularını etrafa sıçratacaktı.

Lanetler yağdıran Elric, şiddetle dizginlerine asüarak atını sağlam toprağa doğru geri çekti. Shaarilla da paniğe kapılmış aygırıyla mücadele ederek hayvanı çimen kaplı toprağın güvenliğine doğru yöneltecekti.

"Buradan nasıl geçeceğiz?" Elric, kadına sabırsızlık içinde sormuştu.

"Bir harita vardı-" diye duraksayarak konuştu Shaarilla.

"Nerede?"

"Kay-kayboldu. Kaybettim. Ama onu ezberlemek için çok uğraşmıştım. Sanırım ikimizi de emniyet içinde buradan karşıya geçirebilirim."

"Nasıl kaybettin - ve bunu bana niçin daha önce söylemedin?" diye patladı Elric.

"Üzgünüm, Elric - ama seni o meyhanede bulmamdan az

91

öncesine dek, bütün gün boyunca belleğimi yitirmiştim. Bir şekilde, bütün gün boyunca hiçbir şeyi hatırlayamadım - ve uyanıp kendime geldiğimde harita kaybolmuştu."

Elric'in kaşları çatıldı. "Eminim, bizim aleyhimize çalışan bazı güçler var," diye mırıldandı, "ama ne olduklarını, bilmiyorum." Sesini yükselterek kadımla konuştu: "Umarım hafızan hâlâ kusurlu değildir. Çünkü bu Bataklıkla'm kötü ünü bütün dünyaya yayılmıştır, ama her halükârda, bizi yalnızca doğal tehlikeler bekliyor." Yüzünü ekşitip parmaklarını rün kılıcının kabzasına koydu. "En iyisi önden git, Shaarilla, ama uzaklaşma. Yolu göster."

Kız konuşmadan başını sallayarak onayladı ve atının kafasını kuzeye doğru çevirerek büyük, sivri bir kayanın hayal me-yal seçildiği bir yere ulaşana kadar kıyı boyunca dörtnala at sürdü. Burada, sisli bataklıkığın içlerine doğru dalan, aşağı yukarı dört ayak genişliğinde ve otlarla kaplı bir patika vardı. Çevrelerini kuşatan sis yüzünden uzağı görememelerine karşın, patika belirli bir yöne doğru gidiyor gibiydi. Atını patikanın üzerinde yürütmeye başlayan Shaarilla ardından hafif bir tırısa kaldırarak sarsıla sarsıla ilerledi, hemen arkasından da Elric geliyordu.

Etraflarında girdaplanarak dönen ve beyaz beyaz ışıldayan yoğun sisin içinde atlar dikkatli bir şekilde yol alırlarken, binicileri de kısa tuttukları gergin yularlarını sıkıca kavramışlardı. Sis, bataklıkığı sessizliğe boğmuştu ve ışıldayan ıslak otlar etrafa çürümenin pis kokusunu yayıyordu. Etrafta ne telaşla kaçışan bir hayvan ne de ürkeren öten kuşlar vardı. Her yer, atları ve binicilerini huzursuz ederek peşlerinden gelmeyi sürdüren korkutucu bir sessizliğe bürünmüştü.

Boğazlan gerginlikten kurumuş durumdaki Elric ve Shaarilla, doğadışı Sis Bataklıklarının derinliklerine doğru daldılar; dikkatli gözleri çevrelerini ürkek bir şekilde izliyor, hatta burun delikleri iğrenç bataklıkındaki tehlikenin kokusunu almak için titriyordu.

92

r

Güneşin gökteki en yüksek konumunu terk etmesinden saatler sonra, Shaarilla'nın atı kişneyerek daha fazla ileriye gitmemeye uğraşacaktı. Kadın Elric'e doğru haykırdı, sisin içlerine doğru dikkatle bakan kadının çekici hatları korkuyla çarpılmıştı. Sıçrayarak binicisini üstünden atmaya çalışan

kendi atım sa-kinleştirecek ileriye doğru mahmuzlayan Elric, kadının yanına ulaştı.

Yapış yapış beyazlığın içinde bir şey hareket etti, yavaşça ve tehditkâr bir şekilde. Elric'in sağ eli, sol yanına doğru kayarak Fırtınayatan'ın kabzasını kavradı.

Kılıç, kınının içinden uludu, bütün yüzeyi boyunca siyah bir ateş parıldıyor ve kılıcın içinden çıkan yabancı bir güç Elric'in koluna ve bütün bedenine doğru akıyordu. Tuhaf, korku verici bir ışık Elric'in kızıl gözlerinin içine doğru yerleşti ve ürkmüş atım pusuya yatmış sisin içlerine doğru ilerlemeye zorlarken adamın ağzı korkunç bir sırıtıyla çarpıldı.

"Arioch, Yedi Karanlıkların Efendisi, artık yanımda ol!" diye bağırdı Elric, önündeki değişken şekli fark ettiğinde. Sis gibi beyazdı, ama bir şekilde daha koyuydu. Yukarılara doğru, Elric'in başının çok üzerilerine, uzayıp genişledi. Yaklaşık olarak sekiz ayak boyundaydı ve neredeyse bir o kadar da genişti. Ama hâlâ sadece bir dış görünüşten ibaretti, yüzü ve uzuvları olmayan - yalnızca hareket: ileriye doğru fırlayan, kötü niyetli hareketler! Ama Arioch, efendisi olan Tann, onu duymamayı seçmişti.

Binicisinin demir iradesinin denetimine girmiş olan hayvan ileriye doğru atılırken, Elric atın kocaman kalbinin bacakları arasında attığını hissedebiliyordu. Shaarilla ardından bir şeyler bağıırıyordu, ama kadının sözlerini işitemiyordu. Elric, beyaz şekle doğru hamle yaptı ama sadece sisle karşılaşan kılıç öfke içinde uludu. Korkudan çılgına dönmüş olan at, artık daha fazla ilerlemeyecekti ve Elric atından inmek zorunda kalıyordu.

"Hayvanı tut, " diye bağırdı arkasında kalmış Shaarilla'ya,

kafasının üzerindeki havanın içinde asılı duran, ileriye ve geriye doğru sıçrayan sekile doğru uzun adımlarla yürüyerek yolunu kesti.

Artık yaratığın dış hatlarındaki bazı ayrıntıları görebiliyordu. Uçuk şarap sarısı renginde iki göz, tam bir kafası olmasa da yaratığın bedeninin üst taraflarına yerleştirilmişti. Tam gözlerinin altında, dişlerle dolu korkunç bir yank, ağız niyetine açılmıştı. Elric'in görebildiği kadarıyla, burnu ya da kulakları yoktu. Bedenin yukarı kısımlarından dört uzantı fırlamıştı ve hiçbir uzuv tarafından desteklenmeyen bedenin alt bölümleriyse zeminin üzerinde sürünüyordu. Ona bakarken, Elric'in gözleri ağrıdı. Seyretmesi son derece mide bulandırıcıydı, yaratığın şekilsiz bedeni, çevresine ölüm ve çürüme kokusu saçıyordu. Korkusuyla savaşıyan albino, dikkatli bir şekilde, yavaş yavaş ilerledi, kılıcını o şeyin kollarıyla savurabileceği darbelerden korunmak için yukarıya kalkık olarak tutuyordu. Elric, onu büyük kitaplarındaki tariflerin birinden tanımıştı. O bir Sis De-vi'ydi - büyük olasılıkla da tek Sis Devi oydu, Bellbane. En bilgili büyücüler bile onlardan kaç tane var olduğunu - tek ya da daha fazla - bilmiyorlardı. O, bataklık bölgelerde yaşayan, ruhlarla, insanların ve hayvanların kanlarıyla beslenen bir canavardı. Ama bu Sis Bataklıkları bölgesi, Bellbane'in avlandığı varsayılan yerlerin oldukça doğusundaydı.

Elric, bataklığın bu bölümünde niçin böylesine az sayıda hayvanın yaşadığını artık merak etmiyordu. Başının üzerindeki gökyüzü kararmaya başlamıştı.

Elric, halkının kadim İblis Tanrıları'nın isimlerini haykırırken Fırtınayaratan da elinin içinde zonkluyordu. İğrenç canavarın da bu isimleri tanıdığı açıkça ortadaydı. Çünkü bir an, tereddüt içinde dalgalanarak geriye doğru çekilmişti. Elric, bacaklarını o şeye doğru adım

atmaya zorladı. Artık, bu canavarın hiç de beyaz olmadığını görebiliyordu. Ama Elric'in tanımlayabileceği renklere de sahip değildi. Turuncumsu bir ton, iç kaldırıcı yeşilimsi bir sarının içine karışıyordu, ama bununla

94

beraber Elric renkleri gözleriyle göremiyor - yalnızca yabancı ve korku verici tonları hissediyordu.

Ardından Elric, o şeye doğru hücum etti, yüzeydeki bilincinde hiçbir anlam ifade etmeyen isimler haykırıyordu. "Bahan - Marthim! Aesmal Alastor! Saebos! Verdelet! Nizilfkm! Haborym! Yok Edici Ateşlerin Haborym'!" Düşünceleri ikiye ayrılmıştı. Adamın hükmettiği bölümü kaçıp gitmek istiyor, ama şu an için onu ele geçiren ve karşısındaki dehşetle yüzleşmeye iten diğer bölümüne hükmedemiyordu. Kılıcı, ileriye doğru hamle yaparak yarattığı dilim dilim doğradı. Bu durum suyu kesmeye benziyordu - bilinçli ve nabız gibi atan bir suyu. Ama Fırtına-yaratan etkili olmuştu. Canavarın bütün bedeni korkunç acılar içinde kıvranıp büküldü. Elric, kavranarak havaya kaldırıldığını hissetti ve görüşü karardı. Hiçbir şey göremiyor - onu tutan şeyi kesip biçmek dışında bir şey yapamıyordu.

Körcesine dövüşürken, üzerinden terler fışkırıyordu.

Çok güçlü fiziksel bir acı - daha derin ve dehşet verici bir acı varlığını doldururken Elric, can çekişmesi içinde çılgınlık atıyor, kendisini kucaklayarak ardına dek açılmış olan ağızına doğru yavaş yavaş çeken yumuşak gövdeye sürekli darbeler indirmeyi sürdürüyordu. Yarattığın iğrenç pençelerinin arasında kıvranarak mücadele etti. Canavar, güçlü kollarıyla adamı sarmalamıştı ve neredeyse şehvetle, kaba bir âşılığın sevgilisini kendisine çekişi gibi Elric'i kendisine doğru çekiyordu. Rün kılıcının özündeki o kudretli güç

bile, bu yaratığı öldürmeye yeterli görünmüyordu. Şu anda eskisine göre daha zayıf bir şekilde çabalamasına rağmen canavar, Elric'i hâlâ, dişleri gıcırdayan ve içinden salyalar akıtan yarık benzeri ağzının giderek daha da yakınlarına doğru çekiyordu.

Elric yeniden isimleri haykırırken, sağ elinin içindeki Fırtı-nayaratan şeytani bir şarkı söyleyerek dans ediyordu. Tarifsiz acılar içindeki Elric, dua ederek, yalvararak ve sözler vererek kıvranıyor, ama sırtıtırçasına açılmış ağza doğru santim santim çekilmeye devam ediyordu.

95

Vahşi bir şekilde ve zalimce dövüşürken yeniden Arioeh'a seslendi. Kendisinininkine bir zihnin - alaycı, kudretli, şeytani -dokunduğunu hissettiğinde artık Arioeh'un sonunda ona yanıt verdiği anlayordul- Fark edilmeyecek kadar az da olsa, Sis Devi zayıfladı. Elric, bu küçük avantajdan yararlanarak bastırırken yaratığım gücünü kaybettiğini bilmek ona güç kazandırıyordu. Şiddetli bir acı bedenindeki bütün sınırları parçalarlarken, körü körüne vurmaya sürdürdü.

Ardından, oldukça ani bir şekilde yere doğru düşmeye başladı.

Adama sanki, sonunda ağırlığı altında esneyen bir yüzeyin üzerine konana kadar, yavaş yavaş ve ağırlıksız bir şekilde, saatlerdir düşüyormuş gibi geliyordu. Batmaya başladı.

Çok uzaklardan, zamanın ve uzayın ötesinden, kısık bir sesin ona seslendiğini duydu. Ama o sesi duymak istemiyordu; içinde yattığı soğuk ve rahatlatıcı madde kendisini yavaşça içine doğru sürüklerken olduğu yerde uzanıp yatmaktan memnundu.

Sonra, altıncı duyusu bu sesin Shaarilla'nın kendisine seslenen sesi olduğunu anlamasını sağladı ve kendisini kadının sözlerinden birtakım anlamlar çıkarmaya zorladı.

"Elric - bataklık! Bataklığın içindesin. Kımıldama!"

Adam kendi kendisine gülümsedi. Niye kımıldayacaktı ki? Yavaş yavaş ve sakince, aşağılara doğru batıyordu - varlığına kucak açan bataklığın içlerine doğru . . . Yoksa bunun gibi başka bir zaman yaşamış mıydı; başka bir bataklık?

Zihinsel bir sıçrayışın ardından içinde bulunduğu durumu tam olarak kavradı ve silkinerek gözlerini açtı. Üstünde sis vardı. Bir tarafında tanımlanamaz renklerden oluşan havuz, iğrenç kokular çıkararak yavaşça buharlaşıyordu. Diğer tarafmdaysa, kollarım çılgınca oynatan insani bir biçimin dış hatlarını belirtsiz bir şekilde görebiliyordu. İnsani biçimin ötesinde şekilleri zar zor seçilen iki at bulunuyordu. Shaarilla oradaydı. Altın-daysa-

96

Altındaysa bataklık vardı.

Kollan ve bacakları iki yana doğru açılmış bir şekilde üzerinde yattığı yapış yapış, leş kokulu bir çamur kütlesi, onu aşağıya doğru emiyordu, daha şimdiden yarı yarıya batmış durumdaydı. Fırtınayaratan hâlâ sağ elindeydi. Eğer başını döndürürse, kılıcını zar zor görebiliyordu. Dikkatli bir şekilde, bedeninin üst yarısını emici batakta kaldırmayı denedi. Bacaklarının daha derine batması karşılığında bunu başardı. Dik oturarak kıza doğru haykırdı.

"Shaarilla! Çabuk ol - bir ip!"

"İp yok, Elric!" Kadın elbisesinin üst kısmını çıkarıp parçalamaya başlamıştı, kendini kaybetmiş bir şekilde giysisini şeritler halinde yırtıyordu.

Ayaklarını basacak sert bir yer bulamayan Elric hâlâ batmaya devam ediyordu.

Shaarilla, giysi şeritlerini acele içinde birbirine düğümlledi. Uyduruk ipi batmakta olan albinoya doğru acemice fırlattı. İp kısa düştü. Acele etmekten sakarlaşan kadın yeniden fırlattı.

Bu kez, Elric'in körü körüne etrafı araştıran sağ eli kumaşı yakaladı. Kız kumaşa asılmaya başladı. Elric birazcık yükseldiğini hissetti ve ardından durdu.

"İşe yaramıyor Elric - o kadar güçlü değilim."

Kadına lanetler yağdıran Elric haykırdı: "At - ipi ata bağla!"

Kadın atlardan birine doğru koştu ve ipi eyer kaşına sardı. Ardından hayvanın dizginlerini büyük gayretle çekerek uzaklaştırmaya başladı.

Elric, emici bataklığın içinden hızla dışarı çıktı ve yumuşak toprak şeridinin yetersiz güvenliğinin üzerine çekilirken, Fırtı-nayaratan'ı hâlâ sıkı sıkıya kavıyordu.

Kesik kesik soluk alarak, dik durmaya çalıştı, ama bacaklarının hiç takati kalmamıştı. Ayağa kalktı, sendeledi ve düştü. Shaarilla adamın yanı başına diz çöktü.

"Yaralandın mı?"

97

Elric, üzerindeki bitkinliğe rağmen gülümsedi. "Pek sanmıyorum."

"Çok korkunçtu. Ne olduğunu doğru dürüst göremiyor-dum. Ortadan kayboluyormuş gibi göründün ve sonra - sonra, o şeye seslendin - şu isim!" Kadın tir tir titriyordu, yüzü solgun ve gergindi.

"Ne ismi?" Elric'in kafası gerçekten de karmakanşık olmuştu. "Hangi ismi haykırmışım?"

Kadın başını salladı. "Bu önemli değil - adı her neyse - seni kurtardı. Hemen ardından yeniden belirmeye başladın ve bataklığın içine düştün ..."

Fırtmayaratan'm gücü, albinonun içine doğru akmayı sürdürüyordu. Elric, daha şimdiden kendini yeniden güçlenmiş hissetmekteydi.

Yeniden çabalayarak ayağa kalktı ve atma doğru sarsak adımlarla ilerledi.

"Sis Devi'nin genelde bu bataklıkta avlanmadığına eminim - o buraya gönderilmişti. Ne için - ya da kim tarafından - bilmiyorum, ama

henüz mümkünken daha sağlam bir toprağa ulaşmamız gerekiyor."

Shaarilla konuştu: "Hangi yoldan - ileriye mi, yoksa geriye doğru mu?"

Elric'in kaşları çatıldı. "Niçin, elbette ki ileriye doğru. Niçin soruyorsun?"

Kadın yutkundu ve ardından başını salladı. "Acele edelim öyleyse," dedi.

Atlarına bindiler ve bataklık, üzerindeki sis peleriniyle birlikte arkalarında kalana dek, hayvanlarını etrafa çok az dikkat ederek sürdüler.

Elric, artık bir gücün yollarına engeller çıkarmaya çalıştığını anladığı için, yolculukları yeni bir aciliyet kazanmıştı. Birazcık dinlenmelerinin ardından görünüşte pek acele etmiyor görünseler de güçlü atlarını oldukça acımasız bir şekilde koşturuyorlardı.

98

Beşinci gün geldiğinde çıplak ve kayalık bir bölgeden geçiyorlardı, hafif hafif bir yağmur yağmaktaydı.

Sert toprak öyle kaygandı ki, çok daha yavaş ilerlemek zorunda kalmışlardı. Çiseleyen yağmurdan onları pek koruyamayan ıslak pelerinelere sarınmış, atlarının sıyrılsıklam olmuş boyunlarına doğru sokulmuşlardı. Önlerinde korkunç, kesik kesik havlayışlar ve birtakım toynak sesleri duyana dek, bir süre daha sessizlik içinde at sürdüler.

Elric, görüş alanlarının sağında beliren iri bir kaya parçasına doğru hareketlendi. "Oraya sığınalım," dedi. "Üzerimize doğru bir şeyler geliyor - büyük olasılıkla başka düşmanlar. Şansımız varsa, yanımızdan geçip giderler." Shaarilla sessizce adama itaat etti ve iğrenç havlayışlar giderek- yaklaşırken, orada birlikte beklediler.

"Bir atlı - ve yanında birkaç hayvan," dedi çevresini büyük bir dikkatle dinleyen Elric.

"Hayvanlar ya biniciyle birlikte geliyor ya da onu kovalıyorlar."

Ardından görüş alanlarına girdiler - yağmurun içinde yarışırçasına koşuyorlardı. Adamın biri, en az kendisi kadar dehşete kapılmış atını delicesine mahmuzluyordu - ve arkasında, giderek azalan bir mesafede, ilk bakışta köpeklerden oluşmuş benzeyen bir sürü ortaya çıktı. Fakat bunlar köpek değillerdi -yarı köpek, yarı kuş görünümündeydiler, pösteği gibi kaba tüylü, etsiz bedenleri ve köpeği andıran bacakları vardı, ama pati-leri yerine kuş benzeri pençelere, ağız ve burunlarının olması gereken yerde de tak tak birbirine çarpan, yırtıcılara has kıvrık gagalara sahiptiler.

"Dharzi'nin avcı köpekleri!" diye nefesi kesilerek konuştu Shaarilla. "Onların soylarınının, tıpkı efendileri gibi, uzun süre önce tükendiğini sanıyordum!"

"Ben de," dedi Elric. "Ama onlar, bu civarda ne arıyorlar? Dharzi ve bu Diyarın sakinleri arasında asla bir temas olmamıştı."

"Buraya getirilmişler - bir şey tarafından," diye fıslıladı

99

Shaarilla. "Bu şeytan köpekler kesinlikle bizim kokumuzu alırlar."

Elric, rün kılıcına doğru uzandı. "Öyleyse, onların avlarına katılmakla pek bir şey kaybetmeyiz," dedi, atınım ileriye doğru sürerken. "Burada bekle, Shaarilla."

Tam o anda şeytan sürüsü ve kovaladıkları adam korunaklı kayanın yanından son sürat geçiyorlardı. Elric, atını bayır aşağı mahmuzladı.

"Hey oradaki!" diye haykırdı, panik içindeki atlıya. "Artık dur ve dön bakalım arkadaşım - sana yardım etmek için buradayım!"

Havaya kaldırdığı inilleyen rün kılıcıyla birlikte Elric, gagaları takırdayan, uluyan şeytan

köpeklerin üzerine doğru bir yıldırım gibi indi ve atının toynakları, sürüdeki köpeklerin birine, doğadışı hayvanın omurgasını kıracak şiddette bir darbeye çarptı. Binici atını döndürerek durdu ve belindeki kından uzun bir süvari kılıcı sıyırdı. Kocaman çirkin bir ağızlı, ufak tefek bir adamdı. Bir rahatlama duygusu içinde sıırıttı.

"Burada sizinle karşılaşmak, ne kadar da büyük bir şans, değerli efendim!"

Köpeklerin ikisi üzerine çullanmadan, tüm dikkatini yırtıcı pençelerden ve birbirine çarpan gagalardan korunmaya yoğunlaştırmadan önce, adam ancak bu kadarını söyleyebilecek zaman bulabilmişti.

Diğer üç köpek, uğursuz dikkatlerini Elric'in üzerine çevirmişlerdi. Köpeklerin biri yukarıya doğru sıçradı, gagası Elric'in boğazını hedeflemişti. Yaratığın iğrenç nefesini yüzünde hisseden adam Fırtmayaratan'ı hızla köpeği ikiye bölecek şekilde savurdu. İğrenç kan Elric'le atının üstüne sıçramıştı ve kanın kokusu sanki diğer köpeklerin daha çok öfkelenerek saldırmasına yol açmış görünüyordu. Ama bununla birlikte kan, dans eden siyah rün kılıcının neredeyse esrimiş ezgilerle şarkılar söylemesine neden oluyordu ve Elric, kılıcın avucunun içinde kıpır kıpır oynadığını duyumsarken tiksindirici köpeklerden birine daha

100

sapladı. Kılıcının ucu albinonun arkasından sıçrayan hayvanın tam göğüs kemiğinin altına girmişti. Yaratık korkunç bir acıyla haykırdı ve gagasını kılıcı yakalamak için döndürdü. Gaga, kılıcın alevler saçan siyah metaline dokunduğunda yanık kokusunu andıran iğrenç kokular Elric'in burun deliklerine dolarken hayvan keskin bir çığlık atarak yığıldı.

Geride kalan şeytan köpekle dövüşmeye koyulan Elric, kömürleşmiş cesede sadece kaçamak bir bakış

attı. Atı şaha kalkarak son yabancı hayvanı düven sopası gibi ayaklarıyla ezmeye çalıştı. Atın saldırısından kaçınan köpek, Elric'e korunmasız sol tarafmdan yaklaştı. Albino eyerinden atladı ve kılıcım hızla indirerek köpeğin kafatasını ikiye biçti ve kanıyla beynini ıslak ıslak parıldayan zeminin üzerine saçtı. Yine de bir şekilde canlı kalmayı başaran köpek, zayıf düşmüş gagasıyla Elric'i ısırmaya çalışıyordu ama Melnibone'lu rakibinin bu boşu boşuna yaptığı atağa aldırmadı ve bütün dikkatini, rakiplerinden biriyle mücadele etmeye yoğunlaşan, fakat ikinci rakibi yüzünden zorluk çeken ufat tefek adama doğru yöneltti. Süvari kılıcını gagasıyla yakalamış olan köpek, kabzanın yakınında bir noktadan tutuyordu.

Tırnaklar, köpeğin pençelerinden kurtulmaya çalışan küçük adamın boğazına doğru uzandı. Elric ileriye atıldı, bir mızrak gibi hedeflenen rün kılıcı, şeytan köpeği havadayken yakalayıp saplandı, hayvanın tırnaklarını savurarak eski avının etine ulaşmaya çalışıyordu. Hayvanı karnının alt kısmından yakalayan Fırtmayaratan, yukarıya doğru yarararak, yaratığın iç organlarını boğazına dek parçalayıp atıyordu. Küçük adamın kılıcını tutan gagalar gevşerken hayvan kıvranarak yere yığılıyordu. Elric'in atı toprağın üzerine yığılmış yaratığı toynaklarının altında çiğnedi. Hızlı hızlı soluyan albino, Fırtmayaratan'ı kınına koyarken kurtardığı adama yorgun bir şekilde baktı. Hiç kimseyle gereksiz olmayan yakınlıklar kurmayı sevmiyor ve küçük adamın duygu gösterisi yüzünden utandırılmak istemiyordu.

101

Düşkırıklığma uğratılmadı, çünkü adamın kocaman çirkin ağız neşeli bir sırıtışla aralandı ve eğri kılıcını kınına sokarken eyerinin üzerinde eğildi.

"Teşekkür ederim, değerli efendim," dedi karşısındakini küçümseyerek. "Sizin yardımınız olmaksızın bu dövüş biraz daha uzun sürerdi. Beni

iyi bir spordan mahrum ettiniz, ama niyetiniz iyiydi. Benim adım Moonglum."

"Ben de Melnibone'lu Elric," diye yanıtlayan albino ufak tefek adamın yüzünde hiçbir tepki görmeyecekti. Bu çok tuhaf bir şeydi, çünkü Elric'in adı artık dünyanın büyük bölümüne kötü bir ün salmıştı. İhaneti ve kuzeni Cymorü'i katledişinin öyküsü, Genç Krallıklar'daki bütün meyhanelerde bire bin katılarak anlatılıyordu. Bundan fazlasıyla nefret etmesine rağmen, karşılaştığı insanlardan onu tanıdıklarına ilişkin bir işaret almaya artık alışmıştı. Zaten, albinoluğu damgalanmak için yeterliydi.

Moonglum'un cahilliğine şaşırın ve kendini beğenmiş, bu ufak tefek atlıya tuhaf bir yakınlık hisseden Elric, adamın hangi diyardan gelmiş olabileceğini keşfetmek çabasıyla dikkatli bir şekilde inceledi. Moonglum'un üzerinde zırh yoktu, yolculuklar sonucunda lekenerек yıpranmış giysileri soluk mavi renkli bir kumaştandı. Sağlam deri kemerinin üzerine bir süvari kılıcı, bir kama ve yün bir kese takılıydı. Moonglum, ayaklarına bileklerini örten çatlamaş deriden potinler geçirmişti. At koşumları kullanılmaktan çok yıpranmıştı, ama çok kaliteli olduğu ortadaydı. Eyerinin üstünde dimdik duran adam, beş ayaktan biraz daha uzun boyluydu ve bacakları zayıf bedenine göre oldukça uzundu. İri, masum bakışlı grimsi yeşil gözlerinin altındaki burnu küçük ve yukarıya doğru kalkıktı. Taranmamış kıvılcık saçları da toplanmamış olarak ensesinin altına doğru uzanıyordu. Atının üstünde rahat bir şekilde oturuyor ve hâlâ sırtıtıyordu, ama artık Elric'in arkasına, onlara katılmak için at süren Shaarilla'ya doğru bakıyordu.

102

Moonglum, kadm atını dizginleyip durdururken kibar bir şekilde selam verdi.

Elric, soğuk bir şekilde konuştu, "Shaarilla Hanım - Moonglum Efendi, nereden?"

"Elwher'li" diye konuştu Moonglum, "Doğu'nun ticaret başkenti - Dünya'daki en güzel kent."

Elric, bu adı biliyordu. "Demek Elwher'densiniz, Moonglum Efendi. Orayı duymuştum. Yeni bir kent, değil mi? Birkaç yüz yaşında. Çok uzaklara at koşturmuşsunuz."

"Gerçekten de öyle efendim. Bu bölgelerde kullanılan dili bilmeseydim eğer, yolculuk çok daha zorlu olurdu, ama şansımın yardımıyla, anavatanının öyküleriyle beni esinlendiren köle, doğru dürüst konuşmayı da öğretmişti."

"Peki, niye buralara dek bir yolculuğa çıktınız - efsaneleri duymamış mıydınız?" Shaarilla, adamın söylediklerine pek inanmayarak konuşmuştu.

"Zaten beni de buralara dek efsaneler getirdi - tam da onlara olan inancımı yitirirken, şu hiç de hoş olmayan köpekçik-ler üzerime saldırıverdi. Neden benim peşime takılmaya karar verdiler bilmiyorum, bilemeyeceğim de, çünkü benden hoşlanmamaları için bir neden bulamıyorum. Burası gerçekten barbar bir diyarmış."

Elric durumdan biraz rahatsız olmuştu. Moonglum'un görünüşte keyif aldığı endişesiz konuşma tarzı, kendi kuruntulu doğasına aykırıydı. Ama buna karşılık, adamı gittikçe daha çok sevdiğini anlıyordu.

Bir süreliğine birlikte yolculuk etmelerini öneren Moonglum olacaktı. Elric'e uyarıcı bir bakış fırlatan Shaarilla, bu duruma karşı çıktı, ama Elric pek aldırmayacaktı.

"Tamam o zaman, dostum Moonglum. Üç, ikiden daha güçlü olduğuna göre, bize eşlik etmeden memnurluk duyacağız. Biz dağlara doğru gidiyoruz." Elric, artık kendisini çok daha neşeli bir ruh hali içinde hissediyordu.

"Ve oralarda ne arıyorsunuz?" diye sordu, Moonglum.

Moonglum

104

"Bu bir sır" diye yanıtladı Elric ve yeni yoldaşı da sormaktan vazgeçecek kadar temkinliydi.

m.

HIZINI ARTTIRAN YAĞMUR etrafı su birikintileriyle doldurup kayaların üzerinde şıpırdar ve çeliğin mat rengini andıran bir gökyüzünün altında at sürmeye devam ederlerken, rüzgâr cenaze ayinini andıran şarkımsı bir mırıltı halinde kulaklarında uğulduyordu. Derin düşüncelere dalmış bir Tanrıyı andı-nrırarcasına önlerinde yükselen karanlık bir dağ engeline doğru, üç küçük karaltı halinde hızla at sürüyorlardı. Dağ, belki de yamaçlarının eteklerine doğru yaklaşırlarken ara sıra kahkahalar atan bir Tanrıydı ya da kanyonların ve uçurumların gizemli karanlığında, ıssız zirvelerine doğru tırmanan karmakarışık bazalt ve granit yığınlarının arasında ıslık çalan şey rüzgârdı. Zirvelerinin üzerinde fırtına bulutları toplandı ve böcek yavruları bulmak için toprağı karıştıran bir canavarın parmakları gibi yıldırımlar aşağılara doğru düştü. Dağ silsilesinin üzerinde gök gürlemeleri oluşurken Shaarilla sonunda düşüncelerini Elric'e açtı; dağlar görüş alanına girerken konuşular.

"Elric - haydi geri dönelim, sana yalvarıyorum. Kitap'ı unut - çok fazla güç bize karşı uğraşılıyor. İşaretleri dikkate al Elric, yoksa mahvoluruz!"

Oysa Elric, gergin bir sessizlik içindeydi, çünkü kızın maceralarına ilişkin başlangıçtaki heyecanını yitirdiğinin uzun zamandır farkındaydı.

105

"Elric - lütfen. Kitap'a asla ulaşamayacağız. Elric, geri dönelim."

Kız yanında at sürüyordu ve omzunu silkerek giysilerinden tutmakta olan kadının sabırsız çekiştirmelerinden kurtarmasının ardından konuştu:

"Bu işe şu anda duramayacak kadar bulaştım. Ya yolu göstermeyi sürdür - ya da bana bildiklerini anlat ve burada bekle. Daha önce Kitap'm bilgeliğinden tatmayı arzuluyordun - ama şimdi, yolculuğumuzdaki küçük güçlükler seni korkutuyor. Kitap'm içinden öğrenmeye ihtiyaç duyduğun şey neydi, Shaaril-la?"

Kadın cevap vermedi, ama bunun yerine şöyle konuştu: "Peki, senin arzuladığın neydi, Elric? Bana bunun huzur olduğunu söylemiştin. Tamam, ama seni uyarıyorum, bu kasvetli dağların üzerinde huzur bulamayacaksın - elbette eğer oraya erişebilirsek."

"Bana karşı hiç dürüst olmadın, Shaarilla," diye soğuk bir tavırla konuştu Elric, hâlâ önüne, karşısında yükselen siyah zirvelere doğru bakıyordu. "Sen, bizi durdurmaya uğraşan güçlere ilişkin bir şeyler biliyorsun."

Kız omuzlarını silktilti. "Bunun bir önemi yok - çok az şey biliyorum. Babam ölmeden önce birkaç üstünkörü belirsiz uyarıda bulunmuştu, hepsi bu." "Dediği neydi?"

"Dedi ki, Kitap'm koruyucusu, insanoğlunun onun bilgisine erişmesini önlemek için var olan bütün gücünü kullanacakmış."

"Başka ne söyledi?"

"Başka bir şey yok. Ama babamın uyarısının gerçekleri söylediğini gördüğüme göre, bu kadarı benim için yeterli. Onu öldüren bu koruyucuydu Elric - ya da koruyucunun hizmetkârlarından birisi. Kitap'm benim için yapabileceklerine rağmen, benzer bir yazgıyı paylaşmak istemiyorum. Senin bana yardım edecek kadar güçlü olduğunu düşünüyordum - ama

artık bundan kuşkuluyum."

"Şimdiye dek seni korudum," dedi basitçe Elric. "Şimdi bana Kitap'ta ne aradığını söyleyecek misin?"

"Çok utanıyorum."

Elric sorusu tekrarlamakta ısrar etmedi, ama sonunda kadın, kısık sesle, neredeyse fısıldayarak konuştu. "Kanatlarımı arıyorum," dedi.

"Kanatların - yani bununla, Kitap'm sana kanatlarının çıkmasını sağlayacak bir büyü gösterebileceğini mi kastediyorsun!" Elric alay edercesine gülümsedi. "Yani dünyanın en kudretli bilgi dağırcığını arayıp durmanın bütün nedeni bu!"

"Eğer sen de kendi diyarında sakat biri olarak görülseydin - bu durum senin içinde yeterli öneme sahip olurdu," diye isyan edercesine haykırdı kadın.

Elric, yüzünü kadına doğru çevirdi, kızıl gözleri tuhaf bir duyguyla yanıyordu. Bir elini ölü beyazlığımdaki teninin üzerine koydu ve garip bir gülümseme dudaklarını çarpıttı. "Ben de kendimi senin hissettiğin duygular içinde hissetmişim," dedi sakın bir tavırla. Bütün söylediği sadece buydu ve utanan Sha-arilla yeniden gerisinde kaldı.

Tedbirli bir şekilde en önde at süren Moonglum, kocaman kafasını bir yana doğru devirip aniden dizginlerine asılmcaya kadar, sessizlik içinde yol aldılar.

Elric, adamın yanma gitti. "Ne oldu, Moonglum?"

"Bu yöne doğru gelen atlar duyuyorum," dedi, ufak tefek adam. "Ve rahatsız edici başka tanıdık sesler de var. Çok sayıda, şu şeytan köpeklerden Elric - ve bu kez yanlarında atlılar da var!"

Elric de sesleri duymuştu ve ardından Shaarilla'yı uyarmak için bağırdı.

"Belki de sen haklıydın," diye seslendi. "Üzerimize doğru çok daha büyük bir bela geliyor."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Moonglum, kaşları çatılmış-tı.

107

"Dağlara doğru gidelim," diye yanıtladı Elric, "onlarla aramızdaki mesafeyi hâlâ koruyabiliriz." Atlarını hızla dötrnala kaldırdılar ve tepelere doğru yöneldiler.

Ama kaçışları umutsuzdu. Kısa bir süre içinde ufukta siyah bir sürü belirmişti ve şeytan köpeklerin kuşları andıran tiz havlayışları yaklaşıyordu. Elric arkasına, takipçilerine doğru baktı. Gece çökmeye başlamıştı ve görüş menzili her geçen an daha da kısalıyordu, ama buna rağmen, sürüyü arkalarından koşturan binicilerin genel hatlarını seçebiliyordu. Kara pelerinlere sarınmışlardı ve uzun mızraklar taşıyorlardı. Başlarını örten kukuletaların gölgelerinin içinde kaybolan yüzleri görünmüyordu.

Artık Elric ve yoldaşları, atlarını dik bir yamaca doğru zorlayarak sürüyor, yukarıdaki kayaların arasında bir sığınak aramaya çalışıyorlardı.

"Burada duracağız" diye emretti Elric, "ve onları önümüzde tutmaya çabalayın. Eğer açıkta yakalanırsak, bizi kolayca kuşatırlar."

Moonglum onaylarcasma baş salladı, Elric'in sözlerindeki sağduyuya katılıyordu. Terlemiş bineklerini durdurdular, uluyan sürü ve kara pelerinli sahipleriyle savaşa tutuşmaya hazırlandılar.

Kısa bir süre sonra, şeytan köpeklerin ilki bayın koşarak tırmanıyordu, gaga çenesinden salyalar akıyor ve pençeleri taşların üzerinde fıkırdıyordu. İki kayanın arasında durarak, bedenleriyle yolu kapatan Elric ve Moonglum, ilk saldırıyı karşıladılar ve üç hayvanı çabucak saf dışı ettiler. Ölülerin yerini hızla yenileri alıyordu ve gece sürünerek yaklaşırken, atlıların ilki sürünün ardından görüldü.

"Arioch!" diye küfretti binicileri tanıyan Elric. "Bunlar Dharzi Beyleri - bunlar on asırdır ölü. Ölü adamlarla savaşıyoruz Moonglum ve onların köpeklerinin elle tutulur hayalet-leriyle. Onları yok etmek için uygun bir büyü bulamazsam
108

mahvolduk demektir!

Zombi adamlar, henüz saldırıya katılma niyetinde değillermiş gibi görünüyordardı. Şeytan köpekler Elric ve yoldaşının kendilerini savunmak için ördüğü savrulan çelik ağın üzerinde bir gedik açmaya uğraşırken tuhaf tuhaf parlayan ölü gözleriyle beklediler. Elric neredeyse beynini patlatıyor - bu yaşayan ölüleri kovacak bir büyüü belleğini tarayarak ortaya çıkarmaya uğraşıyordu. Sonra büyüü hatırladı ve çağırmak zorunda olduğu güçlerin kendisine yardım edeceğini umarak, ezgiyi söylemeye başladı:

"Bırakın da her şeye hükmeden Yasalar, Böylesine kolaylıkla çiğnenmesin; Bırakın da Toprak Kralları 'na Gösteriş Yapanlar, Yepyeni bir ölümün öpücüğünü hissetsin."

Hiçbir şey olmadı. "Başaramadım." Elric, gagası açılıp kapanan bir şeytan köpeğin atağını karşılayıp onu kılıcıyla şişlerken umutsuzca mırıldanıyordu.

Ama ardından - zemin sallandı ve ölü adamların üstünde oturduğu atların ayakları altında kaynıyor gibi göründü. Sarsıntı birkaç saniye sürdü ve sonra kesildi.

"Büyü yeteri kadar güçlü değildi," diye iç çekti Elric.

Toprak yeniden titredi ve ölü Dharzi Beyleri'nin kıpırda-maksızın bekledikleri yamacın üzerinde küçük kraterler oluştu. Taşlar ufalandı ve atlar sinirli bir şekilde toprağı çiğniyordu. Ardından toprak gürledi.

"Geriye!" diye haykırdı Elric, yoldaşını uyarmak amacıyla. "Geriye - yoksa biz de onlarla

birlikte gideriz!" Yer ayaklarının altında yarılırken, atların yanında bekleyen Shaarilla'ya doğru geri çekildiler. Dharzi binekleri de kişneyerek panik içinde geri çekiliyorlardı ve geride kalan köpekler, şaşkın ve kuşkuya düşmüş gözlerle, sahiplerine doğru dönerek huzursuz bir şekilde bakıyorlardı. Yaşayan ölülerin dudaklarının arasından kısık bir

109

inilti yükseldi. Aniden, yamacı kuşatan bütün arazi çatlaklarla parçalanmaya başladı ve yüzeyde derin yarıklar açıldı. Elric ve yoldaşları atlarına doğru sıra halinde yürürlerken, korkunç çığlıklar atan ölü Beyler toprak tarafından yutulurken çağrıldıkları derinliklere geri dönüyorlardı.

Açılan yarıktan gırtlaktan gelen, uğursuz bir kıkırdama sesi yükseldi. Bu, kendilerine ait olanları geri alan Toprak Kralla-rı'nın alaycı kahkahasıydı. Ağlayıp inilleyen şeytan köpekler, yangın kenanna toplanarak içerisini kokladılar. Ardından, kara sürünün geri kalan bütün üyeleri uçurumdan aşağıya atlayarak, onları bekleyen soğuk yazgıya katılmak üzere efendilerini izledi.

Moonglum ürperdi. "En acayip halklarla bile gayet iyi anlaşıyorsun, dostum Elric," diye sarsılmış bir şekilde konuştu ve atını yeniden dağlara doğru çevirdi.

Kara dağlara ertesi gün ulaştılar ve son derece gergin görünen Shaarilla onları belleğine kazıdığı kayalık yol boyunca götürdü. Artık Elric'e geri dönmesi için daha fazla yalvarmı-yordu - kendilerini bekleyen yazgıya teslim olmuş gibiydi. El-ric'in saplantısı için için yanıyordu ve sabırsızlık doluydu - sonunda var oluşun nihai gerçeğini Ölü Tanrılar'ın Kitabı'nda bulacağına emindi. Moonglum neşeli bir kuşku içindeydi, oluşacak kötü şeylerin kehanetine kendini kaptırmış olan Shaarilla ise tükenmişti.

Yağmur yağmaya devam etti ve fırtına üstlerinde çatırda-yıp gümbürdedi. Yağmur şiddetini yeni bir inatla artırırken sonunda devasa bir mağaranın simsiyah ağızına geldiler.

"Size daha fazla yol gösteremem," diye konuştu yorgunluk içindeki Shaarilla. "Kitap, bu mağara girişin ötesinde bir yerlerde bulunuyor."

Elric ve Moonglum kararsızlık içinde birbirlerine baktılar, ikisi de bir sonraki adımlarının ne olacağından emin değildi. Hedeflerine ulaşmış görünmeleri yüzünden, amaçlan önemini

110

birazcık yitirmişti - çünkü mağara girişini hiçbir engel kapamıyordu ve orayı koruyan hiçbir şey görünmüyordu.

"Bu anlaşılmaz/' dedi Elric, "yani başımıza bela olan bu tehlikeleri bir şeyin planlamamış olması ve işte buradayız -kimse içeriye girmemizi engellemeye çalışmıyor. Bunun doğru mağara olduğuna emin misin Shaarilla?"

Kız, girişin üstündeki kayayı işaret etti. Kayanın üzerine Elric'in anında tanıdığı tuhaf bir simge kazanmıştı.

"Kaos işareti!" diye heyecan içinde haykırdı Elric. "Bunu tahmin etmeliydim."

"Bunun anlamı nedir, Elric?" diye sordu Moonglum.

"Bu ezeli yıkımın ve anarşinin simgesidir," dedi Elric. "Şu anda Entropi Lordları'nın ya da onların hizmetkârlarından birinin hükmettiği toprakların üzerinde duruyoruz. Demek ki düşmanımız buymuş! Bu durum sadece tek bir anlama gelebilir -Kitap, bu düzlemdeki şeylerin düzeni için son derece önemli -büyük olasılıkla evrenin nice boyutlarının tümünün düzeni için de. İşte bu yüzden Ariocho bana yardım etmeye gönülsüzdü -çünkü o da bir Kaos Lordu!"

Moonglum, kafası iyice karışmış bir halde adama baktı. "Ne demek istiyorsun, Elric?"

"Dünyayı - ezeli bir savaşa tutuşmuş - iki gücün yönettiğini bilmiyor musun?" diye yanıtladı Elric. "Yasa ve Kaos. Kaos durumunun taraftarları, hüküm sürdükleri bir dünyanın içinde, her şeyin olabildiğini öne sürüyorlar. Kaos karşıtları -yani Yasa güçleriyle müttefik olanlar - ise Yasa olmaksızın maddenin de olanaksız olduğunu söylüyorlar.

"Bazıları kendilerini onlardan uzak tutuyor ve ikisi arasındaki dengenin, şeylerin uygun konumu olduğuna inanıyorlar, ama biz böyle yapamayız. Biz iki güç arasındaki kavgaya dahil olduk. Kitap'm her iki hizip için de önemli olduğu açıkça ortada ve Entropi'nin hizmetkârlarınının bu kitabı elde edersek serbest bırakabileceğimiz güçten korktuklarını sanıyorum. Yasa ve Kaos, nadiren İnsanoğulları'nın yaşamına karışır - işte onların

111

varlıklarınının bu yüzden tam olarak farkına varamayız. Şimdi, belki de, beni ilgilendiren tek sorunun yanıtını keşfedebileceğim - Yasa ve Kaos hiziplerinin üzerinde hükmeden nihai bir güç var mı?"

Elric, mağara girişine doğru ilerledi ve diğerleri çekinerek onun peşinden gelirken, loş bölgenin içerilerine doğru baktı.

"Mağara uzun bir yol boyunca uzanıyor. Yapabileceğimiz tek şey, karşı duvara erişinceye kadar devam etmek" dedi Elric.

"Umalım da, şu karşı duvar aşağıda olmasın," diye alaycı bir tavırla konuştu Moonglum, Elric'e yolu göstermesini işaret ederken.

Mağara giderek daha da karardığından güçlkle ilerlemeyi sürdürdüler! Mağaranın zemini dik bir eğimle aşağıya doğru meylederken, yankılanan sesleri kendi kulaklarına giderek daha gürültülü geliyordu.

"Bu, mağara değil" diye fısıldadı, Elric, "bu bir tünel - ama bizi nereye götürdüğünü kestiremiyorum."

Birkaç saat boyunca, zifiri karanlığın içinde güç bela ilerlediler, sendeleye sendeleye yürürlerken birbirlerine tutunuyorlardı. Ayaklarını nereye bastıklarından emin değillerdi ve kademeü bir eğimle aşağıya doğru inmeyi sürdürdüklerinin bilincindeydiler. Bütün zaman duygularını yitirmişlerdi ve Elric, kendisini bir rüyadaymış gibi hissetmeye başladı. Olaylar öylesine öngörülemez bir hale gelmiş ve denetiminin dışına çıkmıştı ki, onlar hakkında sıradan kavramlarla düşünemiyordu. Tünel uzun, karanlık, geniş ve soğuktu. Öylesine rahatsızlık vericiydi ki en sonunda zemin var olan tek gerçekliğe dönüşmüştü. Ayağının altında sağlam bir şekilde duruyordu. Belki de hiç hareket etmiyormuş gibi hissetmeye başladı - ve şu zemin hareket ediyordu, kendisi sabit kalırken. Yoldaşları ona tutunmuştu ama onların farkında bile değildi. Kaybolmuştu, beyni uyuşmuştu. Bazen toparlanıyor ve bir uçurumun tam kıyısında olduğunu anlıyordu. Bazen de aşağıya düşüyor, inleyen bedeni sert taşlara çarpıyor ve içine

112

düşmeyi beklediği uçurumun yakın olduğu varsayımını yanlış çıkarıyordu.

Bu arada bacaklarına yürüme hareketleri yaptırdı. Gerçekten ileriye gidip gitmediğinden emin değildi. Ve zaman da bir şey ifade etmiyordu - hiçbir şeyle ilişkisi olmayan anlamsız bir kavram haline gelmişti.

Ta ki, en sonunda, önündeki soluk mavi parıltıyı fark edene ve ilerlediğini anlayana kadar böyle devam etti. Yamaçtan aşağıya doğru koşmaya başlayınca, çok hızlı ilerlediğinin farkına vararak hızını kontrol etti. Mağara tünelin serin havasının içinde dünya dışı, tuhaf

bir yabancılık kokusu vardı ve korku, adamın içinde kabaran akışkan bir kuvvet gibiydi, kendisinden apayrı duran bir şeydi.

Diğerlerinin de bunu hissettiği açıktı, hiçbir şey söylememelerine rağmen, Elric bunu hissedebiliyordu. Yavaşça aşağılara doğru indiler, altlarındaki soluk mavi parıltıya doğru kendiliğinden çekiliyor gibiydiler.

Ve ardından, tünelin dışına çıktıklarında, karşılarında beliren dünya dışı görüntüye şaşkınlık içinde bakakalmışlardı. Üstlerindeki havanın kendisi, başlangıçta onları çeken tuhaf bir mavi renkten oluşuyormuş gibiydi. Bir kaya çıkıntısının üzerinde duruyorlardı, etraf hâlâ biraz karanlık olmasına rağmen, tuhaf mavi parlaklık altlarında uzanan ve gümüşü pırıltılar saçan kıyı şeridini aydınlatıyordu. Kumsalın üzerine, sanki uykusunda rahatsız edilmiş sıvı bir dev gibi huysuzca kımıldanarak kabaran karanlık bir denizin dalgaları hafif hafif çarpıyordu. Gümüş plajın üzerine çeşitli enkazların donuk kalıntıları saçılmıştı - her biri diğerinden farklı biçimlerde olan, tuhaf tasarımlı tekne iskeletleri. Deniz, kabarak karanlığın içine doğru uzanıyordu ve ufuk yoktu - yalnızca siyahlık vardı. Arkalarında, yine belirli bir noktadan sonra karanlığın içinde yitip giden dimdik bir kayalığı görebiliyorlardı. Ve ayrıca ortam soğuktu -inanılmaz bir keskinlik içinde acıtıcı bir soğuk. Altlarını dövüp duran denize rağmen, havada hiç nem yoktu - tuz kokusu da.

113

Çıplak ve şaşkınlığa düşürücü bir görüntüydü, denizi saymazlarsa kımıldayan biricik şey kendileriydi - ses çıkaran şeyler de kendileriydi, çünkü huzursuz kıpırtısının içindeki deniz, korkutucu bir şekilde sessizdi.

"Şimdi, ne yapıyoruz Elric?" diye fısıldadı, titreyen Mo-onlum.

Elric, başını salladı ve orada dikilmeyi sürdürdüler, ta ki -beyaz yüzü ve ölü gibi solgun elleri o garip ışıkla aydınlanan albino konuşana kadar : "Geri dönmek imkânsız olduğuna göre - denizin üzerinden ilerleyeceğiz."

Sesi yankılanıyordu ve söylediklerinin farkında olmayan biri gibi konuşmuştu.

Yekpare kayanın üzerine oyulmuş basamaklar, aşağıya, kumsala doğru uzanıyordu ve artık Elric inmeye başlamıştı. Gözleri dehşet dolu bir hayranlıkla parlayan diğerleri de, çevrelerine bakarak, aşağıya doğru onun yol göstericiliği altında ilerlediler.

114

IV.

GÜMÜŞ KUMSALA ULAŞTIKLARINDA ayaklarının altında çatırdayan kristalize taş parçacıkları sessizliği bozacaktı. Elric'in kızıl gözleri kumsalın üzerine karmakarışık bir halde dağılmış nesnelere birine takıldı ve gülümsedi. Görüntüyü netleştirmek istercesine, başını sertçe iki yana doğru salladı. Tir tir titreyerek, teknelerden birini işaret etti, yanındakiler o teknenin diğerlerinden farklı olarak, sapasağlam olduğunu gördüler. Sarı ve kırmızı renklerdeydi - ortamla hiç uyumlu olmayan bir şekilde capcanlıydı ve ona doğru yaklaştıkça, ahşaptan yapılmış olduğunu fark ettiler, ama şimdiye kadar gördükleri hiçbir ahşaba benzemeyen bir tür ahşaptan yapılmıştı. Moonglum küt parmaklarını teknenin üzerinde gezdirdi.

"Demir kadar sert," diye belirtti. "Diğerleri gibi çürüme-mesine şaşmamalı." İçini dikkatle inceledi ve ürperdi. "İyi, sanırım, sahibi onu almamıza karşı çıkmaz," dedi, ekşimiş bir suratla.

Elric ve Shaarilla, teknenin dibinde yatan ve doğal olmayan bir şekilde bükülüp kalmış iskeleti gördüklerinde onun ne demek istediğini

anlayacaklardı. Elric içeriye uzandı ve o şeyi dışarıya çıkarıp taşların üstüne fırlattı. Işıldayan yuvarlak çakılların üzerinde takırdayarak yuvarlanırken parçalanan kemikler geniş bir alana saçılıyordu. Kafatası, kumsalın kıyısına

115

kadar yuvarlanıp durdu, huzursuz edici okyanusa sabitlenmiş bir şekilde bakıyor gibiydi.

Elric ve Moonglum, tekneyi itekleyerek denize ulaştırmaya uğraşırlarken Shaarilla önlerinden gitti ve yere çömeldi, elini ıslaklığın içine soktu. Hızla ayağa kalkarak eline bulaşan şeyi silkeledi.

"Bildiğim kadarıyla, bu su değil," diye konuştu. Kadim duydular, ama hiçbir şey söylemediler.

"Bir yelkene ihtiyacımız var," diye mırıldandı Elric. Soğuk bir meltem okyanusun üzerinden esiyordu. "Bir pelerin iş görebilir." Pelerinini çıkardı ve teknenin direğine düğümleyerek bağladı. "İkimiz, bunu kenarlarından tutacağız," dedi. "Böylece, kayığın yönünü birazcık olsun kontrol edebiliriz. Uyduruk - ama yapabileceğimizin en iyisi."

Ayaklarını denizin içine sokmamaya dikkat ederek, kayığı itip kıyıdan açıldılar.

Rüzgâr yelkeni doldurdu, tekneyi okyanusun üzerinde, El-ric'in tahmin ettiğiinden daha büyük bir hızla ileriye doğru götürdü. Tekne, sanki kendi iradesinin emrindeymişçesine ileriye doğru atılırken, Elric ve Moonglum'm kasları, yelkenin alt uçlarını tutmaktan sızlamaya başlamıştı.

Çok geçmeden, gümüş kıyı görüş alanlarından çıktı ve çok az görebiliyorlardı - üzerlerindeki soluk mavi ışık, karanlığa pek işlemiyordu. İşte o zaman başlarının üstünde çırpılan kanatların seslerini duydular ve yukarıya doğru baktılar.

Büyük, derimsi kanatları olan üç iri yarı kuyruksuz maymun benzeri yaratık sessizce alçalıyordu. Shaarilla onları tanımış ve soluğu kesilmişti.

"Clakarlar!"

Moonglum hızla kılıcını kınından sıyırırken ürperdi - "Bu sadece bir isim - nedir bunlar?" Ancak lider kanatlı maymun, salyalı ağızındaki uzun sivri dişleri gösterip anlamsız homurtular çıkararak hızla üzerlerine saldırdığı için, sorusunun yanıtını alamayacaktı. Moonglum, yelkenin tuttuğu kısmım bırakarak

116

kılıcını vahşi hayvana doğru savurdu, ama yaratık yön değiştirdi ve devasa kanatlarını çarparak yeniden yükseldi.

Elric, Fırtınayaratan'ı kınından sıyırdı - ve şaşkınlık içinde kaldı. Kılıç suskundu, o bildik uluması duyulmuyordu. Kılıç avucunun içinde titredi ve adam koluna akan alıştığı güç fışkırması yerine, yalnızca hafif bir karıncalanma hissetti. Bir an için paniğe kapıldı - kılıç olmaksızın yaşam gücünü kaybederdi. Korkusuyla ümitsizce mücadele ederek, kılıcı kendini hücum eden kanatlı maymunlardan birinin atağından korunmak için kullandı.

Maymun, Elric'i şaşırtarak kılıcı tuttu, ama kılıcın ağız boğum boğum elini keserek birkaç parmağını doğradığında acıyla bağırdı ve kanlar içinde parmaklar dar güvertenin üzerine düşüp seyirdi. Elric, teknenin kenarına tutundu ve kendini bir kez daha yukarıya çekti. Acı içinde keskin çığlıklar atan kanatlı maymun yeniden saldırdı, ama bu kez daha büyük bir dikkatle hareket ediyordu. Elric, tüm gücünü topladı, ağır kılıcı iki eliyle tutup savurduğunda deri kanatların birini koparıp attı ve sakatlanan hayvan güverteye yığılıp kaldı. Kalbinin olması gereken yeri tahmin eden Elric, kılıcını göğüs

kemiklerinin altına soktu. Maymunun kıvranışları durdu.

Moonglum, kendisine her iki yanından saldıran iki kanatlı maymuna doğru vahşice kılıç sallıyordu. Bir dizinin üstüne çökmüş, silahını rastgele savuruyordu. Hayvanın birinin kafasını kenarından yarmıştı, ama hayvan acı çekmesine rağmen hâlâ üstüne geliyordu. Elric, Fırtınayaratan'ı karanlığın içine doğru savurdu ve kılıç yaralı hayvanın boğazına saplandı. Maymun, pençeli tırnaklarla çeliği tutarak tekneden aşağıya düştü. Sıvının üzerinde yüzen cesedi yavaşça batmaya başlamıştı. Elric, teknenin diğeri yanına uzanarak telaşlı parmaklarıyla külcün kabzasını kavradı. Bu inanılmaz bir şeydi, kılıç hayvanla birlikte batıyordu. Fırtınayaratan'm özelliklerini bilen Elric şaşkınlık içindeydi - bir seferinde rün kılıcını okyanusun içine doğru fırlatmış, ama kılıç batmayı reddetmişti. Şimdiyse,

117

tıpkı sıradan bir kılıcın çekileceğii gibi, yüzeyin altına doğru çekiliyordu. Kabzayı kavradı ve kılıcını kanatlı maymunun cesedinin içinden çekip çıkardı.

Gücü hızla üzerinden akıp gidiyordu. Bu inanılmazdı. Hangi yabancı yasalar bu mağara dünyaya hükmediyordu? Hiçbir tahmini yoktu - ve ilgilendiğii tek şey tükenmekte olan gücünü yeniden kazanabilmektir. Rün kılıcının gücü olmaksızın bu olanaksız bir şeydi!

Moonglum'm eğri kılıcı, son hayvanın da bağırsaklarını deşmişti ve ufak tefek adam, ölü şeyi küpeşteden aşağıya atmakla meşguldü. Döndü ve zafer dolu bir ifadeyle Elric'e sıdıttı. "İyi bir dövüştü," dedi.

Elric, başını salladı, "bu denizi çabucak geçmeliyiz," diye yanıtladı, "Yoksa kayboluruz - tükeniriz. Gücüm gitti."

"Nasıl? Niçin?"

"Bilmiyorum - elbette ki buraya daha çok Entropi güçleri hükmetmiyorsa. Acele edelim - varsayımlar için zaman yok."

Moonglum'm gözlerinde huzursuzluk vardı. Elric'in söylediği gibi davranmaktan başka bir şey yapamazdı.

Elric, yorgunluktan titriyor ve tükenmekte olan gücüyle rüzgârın şişirdiği yelkeni tutuyordu. Shaarilla, ona yardım etmek için harekete geçti, incecik elleri onunkilere yaklaştı; kadının derin bakışlı gözleri sevecenlik içinde ışıldıyordu.

"O şeyler de neydi?" diye nefes nefese konuştu Moong-lum. Geriye çekilmiş dudaklarının altında ortaya çıkan dişleri bembeyazdı, hızlı hızlı soluyordu.

"Clakarlar," diye yanıtladı Shaarilla. "Onlar, halkımın ilkel atalarıdır, kaydedilmiş zamanın başlangıcından daha eskidirler. Benim halkımın, bu gezegenin en eski sakinleri olduğu düşünülür."

"Sizin bu maceramız içinde bizi her kim durdurmaya çalışıyorsa - daha özgün yollar bulsa iyi olur." Moonglum sıırttı. "Eski yöntemler işe yaramıyor." Ama diğer ikisi gülümsemiyordu, 118

çünkü Elric bayılmak üzereydi ve kadın sadece onun durumuyla ilgileniyordu. Moonglum omuzlarını silkti ve ileriye doğru baktı.

Bir süre sonra, yeniden konuştuğunda, sesi oldukça heyecanlıydı. "Karaya yaklaşıyoruz!"

Evet, karaydı ve hızla ona doğru yol alıyorlardı. Çok hızlıydılar. Elric kendini yukarıya çekti ve zorlukla, ağır ağır konuştu. "Yelkeni bırak!" Moonglum ona itaat etti. Kayık hızla gitmeye devam etti ve başka bir gümüş kumsala çarparak biraz daha ilerledi, pruvası pırıldayan iri çakılların üzerinde siyah bir yara açmıştı. Aniden durdu ve sertçe yana yatarken üçü de yuvarlanıp teknenin küpeştesine çarptılar.

Shaarilla ile Moonglum bir yerlere dayanarak ayağa kalktılar ve sendeleyerek yürüyen dermansız albinoyu kumsalın üzerine doğru çektiler. Onu aralarına alıp taşıyarak, billur çakıllar yerini tüy gibi yumuşacık, sık yosunlara bırakada dek zorlukla ilerlediler. Albinoyu yere yatırdılar ve ne yapacaklarından emin olamayarak endişeyle baktılar.

Elric, kalkmaya uğraştı, ama beceremedi. "Bana zaman verin," diye kesik kesik soludu. "Ölmeyeceğim - ama şimdiden gözlerim bulanıyor. Sadece kılıcın gücünün kuru toprağın üzerinde geri döneceğini umabilirim."

Büyük çaba harcayarak, Fırtmayaratan'ı kınından sıyırdı ve şeytani rün kılıcı kısık kısık inlediğinde ferahlama içinde gülümsedi. Ardından kılıcın şarkısı giderek güçlenirken, kara bir ateş, ağızları boyunca titreyerek yandı. Güç çoktan Elric'in bedenine doğru akmaya başlamıştı ve yenilenmiş bir yaşam gücü adamın bedenini dolduruyordu. Ama kuvvetinin geri dönmesine rağmen Elric'in kızıl gözleri korkunç bir acı içinde yanıyordu.

"Bu siyah kılıç olmadan," diye homurdandı, "gördüğünüz gibi ben bir hiçim. Ama onun bana yaptığı nedir? Sonsuza dek ona bağlı mı olacağım?" Diğerleri bir yanıt vermediler, ikisi de tanımlayamadıkları

119

bir duyguya kapılmışlardı - korku, nefret, acımayla karışmış -başka bir şeylerle de bağlantılı - bir duyguya ...

Sonunda Elric kalktı, ayakları titriyordu ve sessizce onları yosunlu yamaç boyunca, üstlerinden süzülerek inen daha doğal ışığa doğru götürdü. Işığın geniş bir bacadan geldiğini ve havanın üst tabakalarına tesir ettiğini görebiliyorlardı. Çok geçmeden ışık sayesinde, yarığın gölgesinin içinde

yükselen, karanlık, düzensiz bir şekli seçebildiler.

Şekle doğru yaklaştıkça, onun siyah taş bir şato olduğunu gördüler - o kadim gövdesine neredeyse duyarlı bir koruyuculukla sarılmış koyu yeşil likenlerle kaplı, dağınık bir yığın. Kuleler sanki şatonun üzerinden rasgele yükseliyor gibiydi ve şato çok geniş bir alanı kaplıyordu. Hiçbir yerinde pencere yoktu ve var olan tek açıklık, donuk kırmızı bir renkte, ama ısı yaymadan ışıldayan kalın metal parmaklıklarla kapatılmış bir kapı girişiydi. Kapının üstünde, alazlı bir kehribar renginde, Entropi Lordları'nın işareti vardı; merkezdeki bir noktadan her yöne dağılan sekiz ok. İşaret, siyah, liken kaplı taşa dokunmadan havada asılıymış gibi görünüyordu.

"Sanırım maceramız burada sona erdi," dedi Elric, gaddarca. "Burada ya da hiçbir yerde."

"Daha ileriye gitmeden önce, Elric, neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum," diye mırıldandı Moonglum. "Sanırım bunu hak ettim."

"Bir kitap" dedi, Elric aldırılmaz bir tavırla. "Ölü Tanrıların Kitabı. Bu şatonun duvarlarının içinde bulunuyor - buna eminim. Yolculuğumuzun sonuna ulaştık."

Moonglum omuzlarını silkti. "Sormasam da olurmuş," diyerek gülümsedi, "çünkü sözlerin benim için bir anlamı yok. Umarım onun sahip olduğu hazineden küçük bir pay almama izin verilir."

Elric, içini kaplayan soğukluğa rağmen sırıttı, ama Moonglum'u yanıtlamadı.

"Önce şatoya girmeliyiz" dedi, bunun yerine.

120

Kapılar sanki adamı duymuşçasma, metal parmaklıkları soluk yeşil bir renkle alazlandı, ardından yeniden kırmızıya çalan bir renge döndü ve sonunda yok olana dek soldu. Girişteki demir parmaklıklar ortadan kalkmıştı ve yolları açık görünüyordu.

"İşte bunu sevmedim" diye homurdandı Moonglum. "Çok kolay. Bizi bir tuzak bekliyor - şatonun sınırlan içinde yaşayan her kimse, onun istediği gibi içeriye mi dalacağız?"

"Başka ne yapabiliriz?" dedi sakın bir tavırla Elric.

"Geri dönelim - ya da ileriye gidelim. Şatodan uzak duralım - Kitap'm Koruyucusu'nu kışkırtmayın!" Shaarilla, albino-nun sağ koluna yapışmıştı, bütün yüzü korku içinde seyiriyor, gözleri yalvarırcasına bakıyordu. "Kitap'ı unut, Elric!"

"Şimdi mi?" Elric şaka yollu güldü. "Şimdi - bütün bu yolculuğun ardından? Hayır, Shaarilla, gerçek böylesine yakınken olmaz. Kitap bu kadar yakınımızda bulunurken onun bilgeliğini elde etmeyi denememektense ölmek daha iyidir."

Shaarilla'nın sımsıkı tutan parmakları kavrayışını gevşetti ve kadının omuzları ümitsizlik içinde çöktü. "Entropi'nin hizmetkarlarıyla savaşamayız..."

"Belki de savaşmak zorunda kalmayacağız." Elric, sözlerine kendisi de inanmıyordu, ağzı şiddetli ve korkunç birtakım karanlık duygularla çarpılmıştı. Moonglum, Shaarilla'ya doğru baktı.

"Shaarilla haklı," dedi ikna olmuş bir tavırla. "Şu şatonun duvarlarının ardında acıdan ve belki de ölümden başka hiçbir şey bulamayacaksın. Boş ver, haydi gel, içeri girmek yerine oradaki basamaklara tırmanarak yüzeye ulaşmaya çalışalım." Mağaranın çatısındaki geniş yarığa doğru kıvrıla kıvrıla çıkan basamakları gösterdi. Elric başını salladı. "Hayır. İsterseniz siz gidin."

Aklı karışan Moonglum yüzünü buruşturdu. "İnatçı birisin, dostum Elric. İyi, ya hep ya hiçse - o zaman seninle geliyorum. Ama şahsen, daima vazgeçmeyi yeğlerdim."

Elric, önünde çıplak ve bir kule gibi yükselen şatonun karanlık girişine doğru yavaş adımlarla yürüyerek ilerledi.

Geniş, gölgeli bir avlunun içinde kızıl ateşe bürünmüş uzun boylu bir figür onları bekliyordu.

Elric, yürümesini sürdürdü ve avluya girdi. Moonglum ve Shaarilla sınırlı bir şekilde peşinden geldiler.

Devin ağzından kükrercesine, kesik kesik bir kahkaha yükseldi ve etrafındaki kızıl hale kıpır kıpır oynadı. Çıplak ve silahsızdı, ama üzerinden yayılan güç, diğer üçünü neredeyse geri dönmeye zorluyordu. Derisi pulluydu, dumanlı mor bir renkteydi. Kocaman gövdesi, dipdiri kaslarla kaplı bir halde ayaklarının üstünde insana saçma gelen bir hafiflikte yükseliyordu. Kafatası uzundu, alından arkaya keskin bir eğimle kıvrılıyordu ve gözleri mavi çelik kıymıklar gibiydi, gözbebekleri yoktu. Bütün bedeni kudretli ve uğursuz bir neşeye sarsılıyordu.

"Selamlar olsun sana, Melnibone'lu Lord Elric - olağanüstü direnme gücün için seni kutlarım."

"Sen kimsin?" diye hırladı, bir eli kılıcının üzerinde olan Elric.

"Benim adım Bekçi Orunlu ve burası da Entropi Lordları'nın bir kalesidir." Dev, alaycı bir şekilde güldü. "Minik kılıcını böyle sınırlı sınırlı parmaklamana gerek yok, çünkü artık sana zarar veremeyeceğimi bilmelisin. Senin dünyanda var olma gücünü, bunun için verdiğim yeminle kazandım."

Elric'in sesi artan heyecanını ele veriyordu. "Bizi durdurmayacak mısınız?"

"Dolaylı çabalarım başarısız olduğu için - artık buna kalkışa-mam. Ama sizin bu aptalca girişiminizin zihnimi biraz meşgul ettiğini kabul ediyorum. Kitap bizim için çok önemli - ama onun senin için anlamı ne? Kitap'ı üç yüz asır boyunca korudum ve asla Efendilerimin ona niçin bu kadar önem verdiğini araştırarak kadar meraklı olmadım -

ve neden güneşe doğru ilerlediği yolundan onu çıkararak, insanoğlu denilen bu kısa ömürlü soytarıların hoplayıp zıpladığı bu

122

sıkıcı toprak topuna hapsedtiklerini de merak etmedim."

"Ben onun içindeki Gerçeği arıyorum," diye ihtiyatlı bir şekilde konuştu Elric.

"Ezeli savaşın dışında bir Gerçek yoktur," diye inançlı bir şekilde yanıtladı kızıl alevlerle yanan dev.

"Yasa ve Kaos güçlerinin üzerinde hüküm süren nedir?" diye sordu Elric. "Benimkini yaptığı gibi, sizin kaderlerinizi de kontrol eden nedir?" Devin kaşları çatıldı.

"Bu soruyu yanıtlayamam. Bilmiyorum. Yalnızca Denge vardır."

"O zaman belki de, Kitap, yanıtı kimin bildiğini bize söyleyebilir," dedi amaçlı bir şekilde Elric. "Geçmeme izin verin -onun nerede olduğunu söyleyin."

Dev geriledi, alaycı bir ifadeyle gülümsüyordu. "Merkez kuledeki küçük bir odanın içinde duruyor. Oraya hiç gitmemeye yemin ettim, yoksa size yolu gösterirdim. Git istersen - benim görevim sona erdi."

Elric, Moonglum ve Shaarilla şatonun girişine doğru ilerlediler, ama tam içeriye girmelerinin öncesinde, onları uyarmak için dev arkalarından seslendi.

"Bana söylendiğine göre, Kitap'ın içerdiği bilgi, dengeyi Yasa güçlerinden yana kaydıracaktır. Bu beni rahatsız ediyor - ama anlaşılabilir ki, çok daha da rahatsız edici başka bir olasılık daha var."

"Nedir o?" dedi Elric.

"Çoklu-evren'in üzerine tam bir entropi sonucunu doğuracak çok büyük bir darbe indirebilir. Efendilerim bunu istemiyorlar - çünkü

bunun anlamı, sonunda tüm maddenin yok edilmesi demektir. Biz yalnızca savaşmak üzere varız - kazanmak için değil, ama ezeli savaşı sürdürmeliyiz."

"Buna aldırılmıyorum," dedi Elric. "Kaybedecek çok az şeyim var Bekçi Orunlu."

"Öyleyse git." Dev, uzun adamlarla avludan karanlığın içine doğru yürüdü.

123

Kulenin içinde soluk bir ışık kıvrıyla kıvrıyla yukarılara yükselen basamakları aydınlatıyordu. Elric konuşmadan onları tırmanmaya başladı, felaket getireceği belli olan amacına doğru ilerliyordu. Mooglum ve Shaarilla, duraksayarak onun peşinden gittiler, yüzlerinden umutsuz bir kabullenmişlik okunuyordu.

Merdivenler hedeflerine doğru kıvrım kıvrım bükülerek onları ileriye ve yukarıya götürüyordu ve sonunda bir odaya geldiler, ev sahipliği yapan odanın sınırları içinde kalarak dışarıya sızmayan kör edici ışıkla dolu, rengârenk, ışıll ışıll bir odaydı.

Gözlerini kırıpıştırtarak, kolunu kızıl gözlerinin üzerine örterek hızla ilerledi Elric ve ince bir yarık oluşturacak kadar kısılmış gözkapaklarının arasından ışığın kaynağının, odanın merkezindeki küçük taş bir kürsünün üzerinde yattığını gördü.

Parlak ışıktan aynı derecede rahatsız olan Shaarilla ve Mo-onglum da onu izlediler ve gördüklerinin karşısında şaşkınlık içinde dikilip kaldılar.

Kocaman bir kitaptı - Ölü Tanrıların Kitabı. Işığı doğuran yabancı mücevherlerle kaplanmıştı. Işıldıyor, ışık ve parıltılı renklerle birlikte bir nabız gibi atıyordu.

"Sonunda," diye soludu Elric. "Sonunda - Gerçek!"

İçmekten aptallaşmış bir adam gibi, ileriye doğru tökezleyerek bir hamle yaptı, soluk elleri,

öylesine vahşi bir acımasızlık içinde aradığı şeye doğru uzanıyordu ki. Elleri Kitap'm nabız gibi atan kapağına dokundu ve titreyerek çevirdi.

"Artık, öğreneceğim," dedi, neredeyse şeytani bir zevk içinde.

Kapak, bir gürültüyle yere düştü ve mücevherler kesme taştan zeminin üzerinde dans edercesine sekerek etrafa dağıldı.

Elric'in seyiren ellerinin altında sarımsı bir tozdan başka hiçbir şey yoktu.

"Yo!" İnanmazcasına acılı bir çığlık attı. "Yo!" Elleriyle incecik tozu karıştırırken, gözyaşları çarpılan yüzünden aşağıya

124

doğru akıyordu. Tüm varlığını sarsan bir iniltiyle öne kapaklandı ve suratı parçalanmış parşömene gömüldü, Zaman, Ki-tap'ı yok etmişti - üç yüz asırdır dokunulmamış ve herhalde unutulmuştu. Onu yaratan bilge ve kudretli tanrılar bile ölmüştü - ve artık onların bilgisi de unutulmuşun derinliklerine doğru onları izlemişti.

Yüksek dağın yamaçlarında dikilmiş, altlarında uzanan yeşil vadilere doğru bakıyorlardı. Güneş ışıldıyordu, gökyüzü berrak ve maviydi. Arkalarında, Entropi Lordları'nın kalesine doğru yönelen kocaman bir yarık vardı.

Elric, dünyayı kederli gözlerle izliyordu, başı yorgunluk ve kara yılgınlığın ağırlığı altında öne doğru eğilmişti. Arkadaşlarının onu, hüngür hüngür ağlarken, Kitap odasından sürükleyerek çıkardığından beri hiç konuşmamıştı. Şimdi, solgun yüzünü kaldırdı ve kendisiyle alay edercesine tınlayan, sert, acı dolu bir sesle konuştu - yapayalnız bir sesle: çıplak kıyıların üzerindeki soğuk gökyüzünde daireler çizen aç deniz kuşlarının sesini andırıyordu.

"Artık," dedi, "yaşamımı, onu niye yaşadığımı bilmeden sürdüreceğim - onun bir amacının olup olmadığını dahi bilmeksizin. Belki Kitap, bana

söyleyebilirdi. Ama o zaman bile buna inanır mıydım? Ben ezeli kuşkucuyum - eylemlerimin bana ait olduğundan asla emin değilim; nihai bir varlığın bana yol gösterip göstermediği de kesin değil.

"Bunu bilenlere özeniyorum. Artık, yapabileceğim tek şey arayışımı sürdürmek ve umutsuzca, ömrüm sona ermeden önce gerçeğin bana sunulabileceğini ummak."

Shaarilla, adamın incecik ellerini avuçlarının arasına aldı, kadının gözleri ıslanmıştı.

"Elric - izin ver, seni avutayım."

Albino, acımasızca alay ederek dudaklarını büktü. "Keşke hiç karşılaşmasaydık Dans Eden Sis'li Shaarilla. Çünkü bir süreliğine bana umut verdin - sonunda kendimle barışacağımı düşündüm. Ama senin yüzünden, artık eskisinden daha çok

125

umutsuzluk içindeyim. Bu dünyada kurtuluş yok - yalnızca kötü niyetli bir yazgı. Hoşça kal."

Ellerini kadının avuçlarının arasından çekerek kurtardı ve dağdan aşağı doğru yola koyuldu.

Moonglum, önce Shaarilla'ya, ardından Elric'e baktı. Kesesinden bir şey çıkardı ve kızın elinin içine bıraktı.

"İyi şanslar," dedi ve sonra yetişene kadar, Elric'in arkasından koştu.

Hâlâ uzun adımlarla yürüyen Elric, Moonglum'm yaklaşması üzerine döndü ve içinde büyüyen ıstırabına rağmen konuştu: "Ne var dostum Moonglum? Niye beni izliyorsun?"

"Buraya dek peşinden geldim Efendi Elric ve şimdi bundan vazgeçmek için bir neden göremiyorum," diye sıırıttı ufak tefek adam. "Üstelik, senin tersine, ben bir maddeciyim. Yememiz gerekiyor, bunu biliyorsun."

Elric kaşlarını çattı, içinde bir sıcaklığın yayıldığını du-yumsuyordu. "Ne demek istiyorsun Moonglum?"

Moonglum, kıkırdadı. "Eğer bir fırsat çıkarsa, her türlü durumdan yararlanabilirim," diye yanıtladı. Kesesine uzandı ve adama uzattığı avucunun içinde baş döndürücü bir şekilde ışıldayan bir şeyi gösterdi. Kitap'ın kapağındaki mücevherlerden biriydi. "Kesemde daha çok var," dedi, "ve her biri hazine değerinde." Elric'in kolunu tuttu.

"Haydi Elric - bu anlamsız süsleri şarapla ve keyifli dostluklarla değiştirebileceğimiz yeni diyarları ziyaret edelim?"

Arkalarında, yamacın üzerinde donakalmış Shaarilla, onlar gözden kaybolana dek acı içinde bakmayı sürdürdü. Mo-onglum'un verdiği mücevher, parmaklarının arasından kayıp düştü ve süpürgeotlarmın arasında kaybolana dek, ışıklar saçarak sekti. Sonra döndü - ve mağaranın karanlık ağzı kadının önünde açıldı.

126

ÜÇÜNCÜ KİTAP ŞAKLY^N L^İSAR
BURIÖA. eLRİC'İN J1}â.RKOR'LU YİSİ}â.N2V.
V6

BÜYÜCÜ Tİ?eLeB k'ürNi iLe KARŞILAŞOOASi ve Yüce
2d.ecr>LeR Vj^kkiMÖA. BİR ŞCYLCR ÖAJ?A oQReMcoesi
ANLATİLİYOR.

TURKUVAZ RENGİ DENİZ, akşamın ilk saatlerinin altın rengi ışığının içinde dingin bir şekilde uzanıyordu ve geminin küpeştesine dayanmış iki adam, sessizce dikilip kuzeye sisli ufka doğru bakıyorlardı. İçlerinden biri ince yapılı ve uzun boyluydu, ağır, siyah bir pelerine sarmıştı, pelerinin arkaya savrulmuş başlığı, adamın süt beyazı saçlarını ortaya çıkarıyordu; diğeriyse kısa boylu ve kızıl saçlıydı.

"Güzel bir kadındı ve seni seviyordu," dedi sonunda, kısa boylu adam. "Onu niçin birdenbire terk ettin?"

"İyi bir kadındı," diye yanıtladı uzun boylusu, "ve kendisine rağmen sevecekti beni. Bırakalım da kendi ülkesini tek başına arasın ve orada kalsın. Zaten, sevdiğim bir kadını öldürdüm Moonglum. Bir başkasını daha öldürmeyeceğim."

Moonglum omuzlarını silkti. "Bazen merak ediyorum El-ric, acaba senin bu zalim kaderin, suçluluk duyan ruh halinin yarattığı bir şey olabilir mi?"

"Belki de," diye aldırılmaz bir tavırla yanıtladı Elric. "Bu kuramı sınamak umurumda bile değil. Bu konudan daha fazla söz etmeyelim."

Kürekler yüzeyini yarıdıkça deniz, köpüklenerek çalkalanıyor ve gemiyi Genç Krallıklar'ın en kudretlilerinden olan Jhar-kor'un başkenti Dhakos limanına götürüyordu. İki yıldan az bir

129

süre önce, bir önceki kral Dharmit talihsiz bir Imrryr akınında ölmüştü ve Elric, Jharkor halkının genç kralın ölümünden onu suçladıklarını duymuştu, oysa olay böyle olmamıştı. Suçlayıp suçlamamalarına pek aldırmıyordu, çünkü insanoğlunun büyük bölümüne hâlâ tepeden bakıyordu.

"Bir saat sonra hava kararacak, gece yol almamız iyi olmaz," dedi Moonglum. "Sanırım yatmaya gideceğim."

Elric'in yanıtı, gözetleme yuvasından yükselen tiz bir haykırıyla kesildi.

"İskele kış tarafta yelkenlü"

Gözcü uyukluyor olmalıydı, çünkü üzerlerine doğru gelen gemi güverteden bile kolaylıkla seçilebiliyordu. Suratsız bir Tarkesh'li olan kaptan koşarak güverteye çıkarken, Elric çekilip adama yol verdi.

"Bu ne gemisi kaptan?" diye seslendi Moonglum.

"Bir Pan Tang üç küreklisi - bir savaş gemisi. Mahmuzlama rotasındalar." Kaptan koşmasını sürdürürken dümenciye bağırıyor, gemiyi çevirip rotadan çıkarması için emirler yağdırıyordu.

Elric ve Moonglum, üç kürekliyi daha iyi görebilmek için güverteyi geçtiler. Siyah yelkenli bir gemiydi, siyaha boyanmış ağır bir zırhla kaplanmıştı ve kürek başına kendilerinde olduğu gibi iki değil, üç kürekçi düşüyordu. Büyük ama yine de zarıftı, yüksek, kıvrımlı bir kıcı ve alçak bir pruvası vardı. Artık, kocaman, pirinç kaplı mahmuzunun suları yarararak ilerlediğini görebiliyorlardı. İki tane üç köşeli Latin tipi yelkeni vardı ve rüzgâr ondan yanaydı.

Kürekçiler, dümencinin verdiği emir uyarınca gemiyi döndürmek için kan ter içinde uğraşırken paniğe kapılmış durumdaydılar. Kürekler karmakarışık bir halde inip kalkarken Moonglum yüzünde yarım bir gülümsemeyle Elric'e doğru döndü.

"Bunu asla başaramayacaklar. İyisi mi, kılıcını hazırla dostum."

130

Pan Tang, Melnibone'un eski kudretine öykünmeye çalışan ve hepsi insan büyücülerle dolu bir adaydı. Filoları Genç Krallıklar'in en iyileri arasındaydı ve pek ayırım gözetmeden akınlar yapıyorlardı. Pan Tang Teokratı Jagreen Lern, rahip aristokrasisinin şefiydi ve onun Kaos güçleriyle bir anlaşma yaptığı, dünyaya hükmetmeyi planladığı söylenirdi.

Elric, Pan Tang insanlarım, kendi atalarının görkemini asla yansıtamayacak olan sonradan görmeler şeklinde değerlendiriyordu, ama şimdi o bile, bu geminin oldukça etkileyici olduğunu ve Tarkesh kadırgasıyla yapacağı savaşı kolaylıkla kazanacağını kabul etmek zorundaydı.

Kısa bir süre içinde, kocaman üç kürekli onları sıkıştırırken, mahmuzdan kaçamayacaklarını

anlayan kaptan ve dümenci suskunluk içine bürünmüştü. Ezilen tahtaların sert sesiyle birlikte, mahmuz kış tarafa çarparak kadırgayı su çizgisinin altından deldi.

Elric yerinden kımıldamaksızın duruyor ve üç küreklinin kancalarının kendi kadırgalarının güvertesine doğru fırlatılmasını seyrediyordu. Bu arada Tarkesh'liler, kendilerine bordala-yanlara karşı direnmeye hazırlanmak üzere ve iyi eğitilip silahlanmış Pan Tang mürettebatına rakip olamayacaklarını bildikleri için biraz da gönülsüzce kış tarafa doğru koşuşturmaktaydılar. Moonglum telaşla bağırdı: "Elric - yardım etmeliyiz!"

Elric, gönülsüz bir şekilde başını salladı. Belinde sallanan rün kılıcını kınından sıyırmaktan nefret ediyordu. Son zamanlarda sanki kılıcın gücü artmış gibiydi.

Artık, kızıl zırhlara bürünmüş savaşçılar, Tarkesh'lilerin beklediği yere doğru sıçrayarak atlıyorlardı. Enli kılıçlar ve savaş baltaları kuşanmış ilk dalga denizcilere çarptı ve onları geriye doğru sürdü.

Elric'in eli Fırtmayaratan'ın kabzasına dokundu. Tutup sıyıırırken kılıç tuhaf, huzursuz edici bir şekilde ve sanki olacakları seziyormuşçasına inledi. Garip, siyah bir ışıltı kenarları bo-

131

yunca titreyerek alevlendi. Ve artık albino, Tarkesh'li denizcilere yardım etmek için koşarken, avucunun içinde sanki canlıymış gibi atıyordu.

Daha şimdiden, direnişçilerin yarısı kesilip biçilerek küpeştenin üzerine devrilmiş ve hayatta kalanlar geriye çekilmişlerdi. Elric, peşinde Moonglum'la birlikte öne çıktı. Elric'in kocaman siyah kılıcı, haykırarak yükselip bir adamın zırhını omuzlarından kaburgalarına kadar yararak aşağıya indiğinde kızıl zırhlı savaşçıların

davranışları zalim bir muzafferanelikten şaşkınlığa dönüşüyordu.

Açık bir şekilde onu ve kılıcını tanıdıkları belliydi, çünkü ikisi de artık efsaneye dönüşmüştü. Eğer hayatta kalacaklarsa bütün güçlerini Elric'i devirmek için yoğunlaştırmaları gerektiğini anladıkları için aslında yetenekli bir silahşor olmasına rağmen Moonglum'u görmezden geldiler.

Kılıç, ruhları söküp alırken, atalarının eski, vahşi öldürme şehveti Elric'e hükmediyordu. O ve kılıç artık bir olmuşlardı, kontrol eden Elric değildi, kılıçtı. Çevresinin her yerinde insanlar yere yığıldı, kılıcın onlardan neyi çektiğini anladıkları için acıyla değil dehşet içinde haykırıyorlardı. Dört adam baltalarını ıslık çıkartırcasma savurarak onun üzerine doğru çullandılar. Elric, birinin kafasını kesip attı, diğerinin kaburgasının hemen altından derin bir yara açtı, bir kolu kopardı ve kılıcın ucunu sonuncusunun kalbine doğru sapladı. Elric ve Moonglum'ı izleyerek saldıran, batmakta olan kadirgalarının güvertesini saldırganlardan temizleyen Tarkesh'lilerin artık keyifleri yerine gelmişti.

Kurt gibi uluyan Elric bir halat kaptı - siyah üç küreklinin donanımına ait bir parçaydı - ve düşman güvertesine doğru atladı.

"Peşinden gidin!" diye haykırdı Moonglum. "Bu bizim tek şansımız - bu geminin işi bitti!"

Üç küreklinin baş ve kık tarafta yükseltilmiş güverteleri vardı. On güvertenin üzerinde, kırmızı ve mavilere bürünmüş

132

görkemli bir kaptan dikiliyordu, olayların tersine dönmesi yüzünden yüzü bembeyaz kesilmişti. Ödülünü bir çaba harcamadan alacağını düşünmüştü ve şimdiki görünüşe göre ödül olan kendisiydi

Elric güvertenin üzerinde hızla ilerlerken, Fırtınayaratan uluyan şarkısını şakiyordu, muzafferane ve esrimiş bir şarkı. Geriye kalan savaşçılar artık daha fazla onun üzerine hücum etmeyeceklerdi ve Elric'in kaptana doğru yönelen yolunu boşaltarak Tarkesh'li mürettebatı yöneten Moonglum'm başına üşüştüler.

Teokrasi üyesi kaptanı ortadan kaldırmak, bu adamları yok etmekten daha zor olacaktı. Elric, kaptana doğru ilerlerken, adamın zırhının garip bir şekilde parladığını fark etti - zırh büyüyle işlenmişti.

Kaptan, ırkının tipik üyesiydi - tıknaz, uzun sakallı, iri ve kancalı burnunun üstünde kötü kötü bakan siyah gözleri vardı. Dudakları etli ve kırmızıydı, elinin birinde bir balta, diğerinde bir kılıç tutarken hafifçe gülümsüyordu. Basamakları koşarak çıkan Elric'i karşılamak için hazırdı.

Elric, Fırtınayaratan'ı iki eliyle birden kavrayarak kaptanın karnına doğru bir hamle yaptı, ama adam yana kayarak hamleyi kılıcıyla karşılayıp sol eliyle, baltasını Elric'in korunmasız kafasına doğru savurdu. Albino, yana eğilmek zorunda kalmıştı, tökezleyerek güverteye düştü. Omzunun birini kıl payı sıyıran enli kılıç ahşabın üzerine küt diye çarparken, Elric yerde yuvarlandı. Fırtınayaratan, yeni bir balta darbesini karşılamak için sanki kendi kendine yükselerek yukarıya doğru bir kesme darbesi indirdi ve baltanın sapının hemen dibinden kesip attı. Lanetler yağdıran kaptan sapı fırlatırken enli kılıcım iki eliyle kavrayarak kaldırdı. Fırtınayaratan, Elric'in tepki vermesinin bir an öncesinde davrandı ve albino, kılıcı ağzı yukarıya gelecek şekilde adamın kalbine saplamak üzere itti. Büyüyle işlenmiş zırh, kılıcı bir an için durduracaktı ama ardından Fırtınayaratan, insanın kanını donduran esrik, tiz bir şarkı şakıdı ve güç

toplarcasma, yeniden zırha vurdu. Büyülü zırh, ceviz kabuğu gibi yarılarak, kolları saldırmak için yukarıya kalkmış rakibinin göğsünü çıplak bıraktı. Adamın gözleri büyüdü. Kılıcını unutarak geriledi. Bakışları, göğüs kemiğinin altından delerek bedenine saplanmış şeytani rûn kılıcına sabitlenmişti. Suratını buruşturdu, inledi ve kılıcını bırakarak, ruhunu emen demiri kavradı. "Chardros adına - hayır - hayır - aaah!"

Kurt yüzlü albinonun taşıdığı cehennem kılıcından kendisinin bile ruhunu kurtaramayacağını bilerek öldü.

Elric, Fırtmayaratan'ı ölü bedenden söküp çıkardı. Kılıcı kullandıkça daha çok ihtiyaç duyacağını bile bile ve bunu hesaba katmayı reddederek, çalınmış enerjiyi kendisine aktarırken canlandığını hissetti.

Üç küreklinin güvertesinde, yalnızca kadırga köleleri hayatta kalmıştı. Üç küreklinin mahmuzu ve kancaları, hâlâ batmakta olan Tarkesh gemisine takılı kalması yüzünden güverte kötü bir şekilde bükülüyordu.

"Kanca iplerini kesip siya edin - çabuk!" diye haykırdı Elric. Olayların farkına varan denizciler, emredildiği üzere ileriye atıldılar. Köleler gemiyi siya ederken mahmuz, parçalanmış tahtayı çatırdatarak çıktı. Kanca ipleri kesilip atıldı ve işi bitmiş olan kadırga kendi haline terk edildi.

Elric, hayatta kalanları saydı. Mürettebatın yarısından daha azı yaşıyordu ve kaptanları daha ilk saldırıda ölmüştü. Kölelere doğru seslendi.

"Özgürlüğüne kavuşmak istiyorsanız, hızla Dhakos'a kürek çekin," diye haykırdı. Güneş batmaktaydı, ama artık komutayı ele aldığı için geceleyin, yıldızların altında seyretmeye karar vermişti.

Moonglum inanamayan bir tonda haykırdı: "Niye onlara özgürlüklerini sunuyorsun? Dhakos'a onlarla

yelken açıp, bugünkü uğraşın karşılığını alabiliriz!"

Elric omuzlarını silkti "Onlara özgürlüklerini sundum

134

çünkü bunu seçiyorum, Moonglum."

Kızıl saçlı içini çekti ve ölümlerle yaralıların güverteden atılması işine yöneldi. Albinoyu asla anlayamayacağına karar vermişti. Herhalde en iyisi de buydu.

İşte aslında kente tanınmadan sızmaya niyetlenen Elric, Dhakos'a usulüne uygun olarak böylece giriyordu.

Üç küreklinin satışı için pazarlık yapmak ve parayı mürettebatla kendisi arasında bölüşme işini Moonglum'a bırakan Elric, kukuletasını kafasına geçirerek toplanan kalabalığı yardı ve kentin batı kapısında bulunan bildiği bir hanın yolunu tuttu.

135

Pan Tang'li büyücü Theleb K'aama

II.

AYNI GECENİN İLERLEYEN saatlerinde, Moonglum'un yatmaya gitmesinin ardından Elric meyhanede oturmuş içiyordu. Gecenin eğlenmeye en hevesli olanları bile, mekânı kiminle paylaştıklarını fark edince oradan ayrılıp gitmişlerdi; artık Elric tek başına oturuyordu ve etrafı aydınlatan yegâne ışık, dış kapı saçağının altına asılmış bez meşaleden geliyordu.

Kapı aniden açıldı ve zengin giyimli bir genç dikilip içeriye doğru baktı.

"Beyaz Kurt'u arıyorum," dedi, kafası sanki bir sorgulama açısıyla eğilmişti. Elric'i net olarak göremiyordu.

"Bazen buralarda o adla çağrılırım," dedi sakin bir tavırla Elric. "Melnibone'lu Elric'i mi arıyorsun?"

"Evet, ona bir mesajım var." Delikanlı içeriye girdi, pelerinine sarınmayı sürdürdü, çünkü oda, Elric pek farkında olmasa da soğuktu.

"Ben Kont Yolan'im, şehir muhafızlarının komutan yardımcısı," diye kibirli bir tavırla konuştu delikanlı, Elric'in oturduğu masaya doğru gelerek albinoyu kaba bir şekilde süzdü. "Buraya böyle serbestçe gelecek kadar yiğitsin. Jharkor halkının, krallarını iki yıl önce tuzağa düşürdüğünü unutacak kadar zayıf bellekli olduğunu mu sanıyorsun?"

Elric şarabını yudumlamasının ardından ağız hizasında

137

tuttuğu kupasının arkasından konuştu: "Bunlar, laf kalabalığı Kont Yolan. Mesajın nedir?"

Yolan'ın kendinden emin tavrı uçup gitmişti; zayıflık belirtisi gösteren bir el hareketi yaptı. "Senin için laf kalabalığı, belki de - ama, ben bu konuda çok duyarlıyım. Deniz Beyleri'nin gücünü kıran savaştan ve kendi halkından kaçmasaydım, bugün Kral Dharmit burada olmayacak mıydı? Kendilerini senin yoldaşların olduklarını düşünen insanların imdadına koşmak yerine, güçlü büyüünü kendi kaçıışına yardım etmesi için kullanmadın mı?"

Elric içini çekti. "Amacının beni bu konuda taciz etmek olmadığını biliyorum. Dharmit, sancak gemisinin güvertesinde, Imrryr'in deniz labirentine yapılan ilk saldırıda ölmüştü, onu izleyen savaşta değil."

"Sorularıma dudak büküyorsun ve kendi korkakça işlerini örtbas etmek için kötü yalanlar uyduruyorsun," dedi Yolan acı acı. "Eğer benim

dediğim yapılıysaydı, orada cehennem kılıcın sana yedirilirdi - eskiden olanları duydum."

Elric yavaşça ayağa kalktı. "Hakaretlerinden sıkıldım. Mesajını iletmeye hazır olduğunu anladığın zaman, hancıya bıra-kıver."

Masanın etrafından dolaşıp merdivenlere doğru yöneldi, ama Yolun dönüp gömleğinin kolundan asıldığında durmak zorunda kaldı.

Elric'in ceset beyazı yüzü, genç soyluya dik dik baktı. Kızıl gözleri tehlikeli bir ışıltıyla pırıldıyordu. "Bu kadar yakınlığa alışık değilimdir, genç adam."

Yolun elini indirdi. "Beni bağışla. Kendimi birden çok kaptırdım ve duygularımın diplomasiye baskın çıkmasına izin vermemeliydim. Çok nazik bir durum yüzünden buraya geldim -Kraliçe Yishana'dan bir mesaj getirdim. Senin yardımına ihtiyacı var."

"Eylemlerimin nedenlerini açıklamayı hiç arzulamadığım gibi, başkalarına yardım etmeyi de pek canım istemez," diye

138

Elric sabırsızlık içinde konuştu. "Geçmişte ettiğim yardımlar, onlara ihtiyaç duyan insanların her zaman için yararına olmamıştır. Senin kraliçenin üvey kardeşi olan Dharmit, bunu keşfetmişti."

Yolun somurtkan bir şekilde konuştu: "Benim kraliçeye yaptığım uyanlarımı, şimdi siz yineliyorsunuz, efendim. Ama her şeye rağmen, sizinle özel olarak görüşmek istiyor - bu gece ..." Tehditkâr bir edayla yan yan baktı.

"Belirtmek istiyorum ki eğer bu teklifi reddederseniz, sizi tutuklatabilirim."

"Belki de." Elric yeniden basamaklara doğru yönelirken konuştu. "Yishana'ya söyleyin ki, geceleyin burada kalacak ve şafak doğduğunda ayrılacağım. İsteddiği şey, o kadar acilse, burada ziyaretime gelebilir." Arkasında ağzı bir karış

açık Yolan'ı sessiz meyhanenin içinde tek başına bırakarak merdivenleri çıkmaya başladı.

Theleb K'aarna kaşlarını çatmış bakıyordu. Kara sanatlar üzerindeki bütün becerisine rağmen, âşık olmuş bir aptaldı; ve kürklerle süslenmiş yatağın üzerine sere serpe uzanan Yishana bunu biliyordu. Aşkından kaynaklanan zayıflığı yüzünden bunu yapamayacak olsa da kendisini basit bir büyüyle yok edebilecek güçte bir adama egemen olmak kadının hoşuna gidiyordu. Theleb K'aarna'nın Pan Tang hiyerarşisinin üst basamaklarında yer almasına karşın kadın, büyücünün kendisi için bir tehlike oluşturmadığını gayet iyi biliyordu. Nitekim sezgileri kadına, başkalarına hükmetmeyi seven bu adamın hükmedil-meye de ihtiyaç duyduğunu söylüyordu. Adamın bu ihtiyacını sonuna dek karşılayacaktı - zevkle.

Theleb K'aarna, kadma doğru kaşları çatık olarak bakmayı sürdürdü. "O yozlaşmış büyü şakıyıcısı, ben bile beceremezken, nasıl olup da sana yardım edebilir?" diye söylenerek mırıldanırken bir yandan da kadının mücevherli ayağını okşuyordu. Yishana genç bir kadın değildi, ama yine de güzeldi. Uzun

139

boyluydu, dolgun bedeninin, parlak siyah saçlarının ve şehvetli yüzünün hipnotize edici bir etkisi vardı. Arzuladığı adamların pek azı ona karşı koyabilmişti.

İyi huylu, adil, bilge ya da özverili değildi. Tarihçiler, kadının adının arkasına soylu bir lakap takmayacaklardı. Oysa, kadında kendine özgü bir şey vardı, bir insanın değerlendirilmesine ilişkin genel ölçütlere aykırı düşen bir şey, ki bütün tanıdıkları ona hayrandı ve hükmettikleri tarafından çok seviliyordu -tıpkı inatçı bir çocuğun sevilmesi gibi, büyük bir sadakatle seviliyordu.

Kadın, şimdi sakın bir şekilde büyücü âşığıyla dalga geçerek güldü.

"Büyük olasılıkla haklısın Theleb K'aarna, ama Elric bir efsane - dünyada en az tanınan, ama hakkında en çok konuşulan kişi. Bu durum aslında benim için, diğerlerinin üzerinde yalnızca fikir yürüttüğü bir şeyi - onun gerçek kişiliğini keşfetme fırsatı."

Theleb K'aarna hırçın bir hareket yaptı. Uzun, siyah sakalını sıvazladı, ayağa kalktı, üzerinde meyva ve şarapların durduğu masaya doğru yürüdü. İkisi için de şarap doldurdu. "Beni yine kışkandırmaya çalışıyorsan, bunu elbette ki başarıyorsun. Ama tutkularının hedefine ulaşacağından hiç ümitli değilim. Elric'in ataları yarı iblisti - onun ırkı insan değildir ve bizim kıstaslarımızla yargılanamazlar. Bizim için, büyü yıllar süren çalışmaların ardından, özverilerde bulunarak öğrenilen bir şeydir - Elric'in ırkı içinse büyü, sezgisel ve doğal bir şey. Onun sırlarını öğrenmeye ömrün yetmeyebilir. Cymoril, onun çok sevgili kuzeni, kılıcının ucunda öldü - üstelik kadın onun âşığıydı!"

"Endişelenmen çok dokunaklı." Adamın uzattığı kupayı tembelce aldı. "Ama her şeye rağmen planımı uygulamaya devam edeceğim. Ayrıca, bu hisarın doğasını keşfetmekte başarılı olduğunu sen de pek söyleyemezsin!"

"Henüz iyice incelemediğim birtakım ayrıntılar var!"

140

"O zaman belki de, Elric'in sezgileri sana bulamadığın yanıtları sağlar," diyerek gülümsedi kadın. Ardından kalkıp, pencereye giderek dolunayın Dhakos kulelerinin üzerinde berrak havanın içinde asılı durduğu gökyüzüne baktı. "Yolan, geç kaldı. Eğer her şey yolunda gitmiş olsaydı, şimdiye dek Elric'i buraya getirmiş olurdu."

"Yolan, bir hataydı. Dharmit'in bu kadar yakın bir dostunu ona yollamamalıydım. Bilinmez ki belki de Elric'e meydan okuyup öldürülmüş olabilir!"

Kadın yeniden gülümsemesini engelleyemedi.

"Oh, bunu öylesine çok arzuluyorsun ki - bu durum görüşünü karartıyor. Yolan'ı albinoya gönderdim, çünkü onun kaba davranacağını biliyordum ve böylece belki de, onun her zamanki ilgisizliğini azaltıp merakını uyandırabilecekti. Yolan, Elric'i bize getirmek için bir yemdi!"

"Öyleyse, Elric bunu sezmiş olabilir mi?"

"Ben o kadar akıllı değilim aşkım - ama sezgilerimin beni nadiren aldattığını sanıyorum. Yakında anlarız."

Kısa bir süre sonra, kapıdan gelen belli belirsiz tıkırtılar duyuldu ve bir nedime içeri girdi.

"Majesteleri, Kont Yolan döndü."

"Sadece Kont Yolan mı?" Theleb K'aarna'nın yüzünde bir gülümseme belirmişti. Ama kısa bir süre sonra, Yishana'nın sokağa çıkmak için giyinmeye başlamasıyla birlikte kaybolup gidecekti.

"Aptalın tekisin!" diye köpek gibi hırladı adam, kapı kapanırken. Kupasını yere fırlattı. Zaten şu hisar meselesinde başarısız olmuştu ve eğer Elric yerini alırsa her şeyini kaybedebilirdi. Derin derin ve dikkatle düşünmeye başladı.

141

m.

ASLINDA VİCDANSIZ OLDUĞUNU belirtse de pencerenin önüne oturup sert şaraplar içerek geçmişini düşünen Elric'in acısını yansıtan gözleri, bu isteğini boş çıkartıyordu. Imrryr'in yağmalanışının ardmdan dünyayı dolaşıp durmuş, var

oluşuna dair bir amaç, hayatına katabileceği bir anlam aramıştı.

Aradığı yanıtı Ölü Tanrıların Kitabı'nda bulmayı başaramamıştı. Myyrrhn'li kanatsız kadın Shaarilla'yı sevmeyi başaramamıştı. Hâlâ kabuslarında yer alan Cymoril'i unutmayı başaramamıştı. Ve diğer düşlerinin - üzerinde düşünmeye cesaret edemeyeceği bir kadere dair - anıları da vardı.

Huzur, diye düşündü, aradığı tek şeydi. Ama yine de ölümün huzuru bile ondan esirgenmişti. Düşüncelere dalmış otururken hayalleri kapıdaki yumuşak tıkırtıyla kesildiğinde işte böyle bir ruh halindeydi.

İfadesi anında sertleşti. Kızıl gözleri temkin bir şekilde bakmaya başladı, omuzları dikleşti, öyle ki ayağa dikildiğinde yeniden o soğuk kibirli tavrına bürünmüştü. Kupasını masanın üzerine bıraktı ve hafifçe seslendi:

"Girin!"

Koyu kırmızı bir pelerine bürünmüş ve odanın loşluğu yüzünden tanınamayan bir kadın içeriye girdi. Kapıyı arkasından kapayarak orada kımıldamaksız ve konuşmadan durdu.

143

Uzun bir suskunluğun ardından konuşmaya başlayan ve birazcık da alaycı bir ton taşıyan kadının sesi ikircikliydi.

"Karanlıkta oturuyorsunuz, Lord Elric, sizi uyurken bulacağımı düşünmüştüm..."

"Uyku, madam, beni en çok yoran meşguliyettir. Ama eğer karanlığı itici buluyorsanız, sizin için bir meşale yakabilirim." Masaya doğru yürüdü ve üzerinde duran küçük bir kömür çanağının örtüsünü çekti. İnce bir tahta parçasına doğru uzandı ve onu çanağın kenarına koyarak hafif hafif üfledi. Kısa bir süre sonra kömür parladığında incecik çubuk tutuştu ve onu masanın hemen üzerinde,

duvardaki bir bileziğe tutturulmuş bez meşaleye dokundurdu.

Meşale alevlenmesinin ardından küçük odanın içine aydınlık bir çemberin etrafında kıpırdayan gölgeler üşüştü. Kadın, pelerininin kukuletasını çıkardığında başlığın altından derin yüz çizgileri siyah saçlarla çevrelenmiş esmer bir yüz görüldü. Kadın kendisinden bir baş daha uzun, ince yapılı, estetik ve duygusuz bir şekilde bakan albinoyla belirgin zıtlık oluşturunuyordu.

Kadın kendisine yöneltilen duygusuz bakışlara pek alışkın değildi ve bu yenilik hoşuna gitmişti.

"Beni çağırmissınız Lord Elric - ve işte görüyorsun, buradayım." Sahte bir reverans yaparak eğildi.

"Kraliçe Yishana," diyen Elric, kadının reveransına hafifçe eğilerek karşılık verdi. Kadın, artık onunla karşılaşmış ve adamın gücünü hissetmişti - üstelik kendisinininkinden çok daha etkili bir güçtü. Ama adam yine de, kadını yanıtladığına ilişkin hiçbir ipucu vermemişti. İlginç olabileceğini umduğu durumun, her iki anlama da çekilebilecek bir şekilde, düşkünlüğü yarattığını düşündü kadın. Üstelik bu kadının hoşuna bile gitmişti.

Elric'e gelince, bu kadın, kendisine rağmen adamın ilgisini çekmişti. Körelmiş duygularının kıyısında Yishana'nın onları düzeltebileceği imasını hissediyordu. Ki bu durum, adamı aynı 144

anda hem heyecanlardırmış, hem de huzursuz etmişti.

Birazcık rahatlayan adam omuzlarını silkti. "Jharkor'un dışındaki başka diyarlarda da adınızı duymuştum, Kraliçe Yisha-na. Arzu ediyorsanız, oturun." Bir sırayı gösterdi ve kendisi de yatağın kıyısına ilişti.

"Beni davet etme biçiminizin düşündürdüğünden çok daha kibarsınız," diyerek otururken gülümsedi

kadın ve bacak bacak üstüne atarak kollarını kavuşturdu. "Yapacağım öneriyi dinleyeceğiniz anlamına mı geliyor bu durum?"

Adam da kadına gülümsedi. Çok nadir olarak gülümserdi ve bu küçük zalim bir sırıtıydı, ama her zamanki acılığını taşııyordu. "Sanırım öyle. Siz alışılmadık bir kadınsınız Kraliçe Yishana. Aslında gerçeği bilmesem, sizin Melnibone kanı taşıdığınızı düşünürdüm."

"Sizin Genç Krallıklarınızın tümü, inandığınız gibi "sonradan görme" kaba insanlardan oluşmuyor, efendimiz."

"Belki de."

"Sonunda sizi görebildiğime göre, yüz yüze, sizin karanlık efsanenizin bazı kısımlarını pek inanılır bulmuyorum - ama öte yandan," kadın elinin birini yanma indirdi ve adamın yüzüne dürüstçe baktı, "anladığım kadarıyla efsaneler, şu anda karşımda gördüğümde daha az kurnaz bir adamdan söz ediyor."

"Efsaneler böyledir."

"Ah" dedi yarı fısıldayarak kadın, "eğer siz ve ben bir araya gelebilseydik, nasıl bir güç olabilirdik ..."

"Bu tarz varsayımlar bana itici geliyor Kraliçe Yishana. Buraya gelişinizdeki amacınız nedir?"

"Pekala, bunları dinleyeceğinizi bile ummuyordum zaten."

"Dinleyeceğim - ama daha fazlasını beklemeyin."

"Öyleyse dinleyin. Sanırım bu öyküye siz bile değer vereceksiniz."

Elric dinledi ve Yishana'nın da tahmin ettiği gibi, anlatmaya başladığı öykü adamın ilgisini uyandıracaktı...

145

Birkaç ay önce diye Elric'e anlatmaya başladı Yishana, Jharkor'un Gharav eyaletinin halkı, köyleri basarak genç erkekleri ve kadımları alıp

götüren gizemli akıncılardan söz etmeye başlamışlardı.

Haydutlardan kuşkulanan Yishana, Jharkor'un en iyi savaşçıları olan bir Ak Leoparlar birliğini haydutları hizaya getirmek için oraya göndermişti.

Ama Ak Leoparların hiçbiri dönmemişti. Düzenlenen ikinci seferde de onlara dair hiçbir iz bulunamamış, ama, Thokora kasabasının çok yakınındaki bir vadinin içinde tuhaf bir hisara rastlamışlardı. Hisarın tanımları karmakarışıklı. Ak Leoparların saldırıya uğrayıp yenildiğinden şüphelenen yetkili subay, temkinli davranarak, birkaç adamını hisarı gözetlemek için orada bırakıp, hemen Dhakos'a dönmüştü. Kesin olan bir şey vardı ki - daha birkaç ay öncesine kadar vadinin içinde o hisar yoktu.

Yishana ve Theleb K'aarna, büyük bir kuvvetin başına geçerek o vadiye gitmişlerdi. Hisarı gözetlemek için arkada bırakılan adamlar ortadan yok olmuşlardı, ama Theleb K'aarna, hisarı görür görmez, oraya saldırmaması için Yishana'yi uyarmıştı.

"Harika bir manzaraydı, Lord Elric," diye anlatışına devam etti Yishana. "Hisar, pırıl pırıl gökkuşağı renkleri içinde ışıldıyordu - sürekli başkalaşım değişen renklerde bunlar. Binanın tamamı gerçekdışı görünüyordu - bazen keskin hatların içinde yükseliyor, bazen de sanki yok oluyormuşçasına bula-nıklaşıyordu. Theleb K'aarna, hisarın doğasının büyü olduğunu söyledi ve bizim de bu konuda hiçbir şüphemiz yoktu. Onun dediğine göre Kaos Alemi'nden gelen bir şeydi ve gerçekten de öyle görünüyordu." Kadın ayağa kalktı.

Ellerini iki yana doğru açtı. "Buralarda böylesine büyük ölçekli büyü gösterilerine pek alışık değiliz. Theleb K'aarna büyüye yeterince aşına - Pan Tang'deki Çılgılık Atan Heykeller

146

Kenti'nden geliyor - ama o bile afallamıştı."

"Yani, geri çekildiniz," diye sabırsız bir şekilde belirtti El-ric.

"Çekilmek üzereydik - müzik duyulduğu zaman, aslında Theleb K'aarna ve ben, ordunun başında geriye doğru at sürmeye başlamıştık ... Tatlı, güzel, dünya dışı ve acı dolu bir müzikti - Theleb K'aarna, bana olabildiğince hızlı at koşturarak oradan uzaklaşmamı haykırdı. Bense oyalanıyordum, müziğin etkisine kapılmıştım, ama o atımın sağrısını tokatladı ve uçan ejderler kadar hızlı oradan uzaklaştık. Bize en yakınımızda olanlar da kaçtı - ama kalanların geri döndüğünü ve müzik tarafından çekilerek, hisara doğru gittiklerini gördük. Yaklaşık olarak iki yüz adam hisara doğru gitti - ve ortadan kayboldular."

"Peki ondan sonra ne yaptınız?" diye sordu Elric, yanma oturmak üzere gelen Yishana'ya. Kadına yer açmak için kenara kaymıştı.

"Theleb K'aarna, hisarın doğasını araştırmaya çalışıyordu -amacını ve yöneticisini. Ama şu ana dek, zaten bildiği ve tahmin ettiği şeylerden daha farklı hiçbir şey öğrenmedi: hisarı Kaos Alemi, Dünya Alemi'ne yollamıştı ve sınırlarını yavaş yavaş genişletiyordu. Genç erkek ve kadınlarımızdan gittikçe daha fazlası, Kaos'un hizmetkârları tarafından kaçırılmaya devam etti."

"Ve bu hizmetkârlar her neyse?" Yishana adama doğru biraz daha yanaştı ve Elric bu kez yana doğru kaçmadı.

"Onları durdurmaya çalışan hiç kimse bunu başaramadı -ve onların sadece birkaçı hayatta kaldı."

"Peki, benden ne istiyorsunuz?"

"Yardım." Adamın yüzüne doğru oldukça yakından baktı ve bir elini uzatarak dokundu. "Sen, hem Kaos, hem de Yasa bilgilerine sahipsin - eski bilgiye, eğer Theleb K'aarna haklıysa sezgisel bilgiye. Öyle ya, sizin Tanrılarınızın çoğu Kaos Lordla-n'dır."

"Bu kesinlikle doğru, Yishana - ve bizim efendilerimiz Kaos Lordları olduğu için, onlardan biriyle dövüşmekle de hiç ilgilenmiyorum."

Şimdi, adam da kadına doğru yaklaşmıştı ve onun gözlerinin içine bakarken gülümsüyordu. Birdenbire, kadını kollarının arasına aldı. "Belki de siz yeteri kadar güçlü olursunuz," diye dudakların buluşmasından hemen önce, gizemli bir tavırla konuştu. "Ve diğer meseleye gelince - onu daha sonra konuşuruz."

Theleb K'aarna, karanlık bir aynanın derinliklerinde, El-ric'in odasındaki sahneye, acizliğin verdiği öfkeyle bakıyordu. Sahne solarak gözden yitip giderken, bir dakika içinde sakalını onuncu kez çekiştirmişti. İsteddiği kadar homurdansm, onu geri getiremezdi. Yılan kafataslarından oluşan sandalyesinin üzerinde arkaya doğru yaslanarak intikamını tasarladı. Öcünü zaman içinde almaya karar verdi; çünkü Elric, bu hisar olayında yararlı olabilirse onu şimdiden yok etmenin anlamı yoktu ..."

148

IV.

"ERTESİ AKŞAM ÜÇ atlı, Thokora kasabasına doğru yola koyulmuştu. Elric ve Yishana yan yana at biniyorlardı; ama üçüncü binici, Theleb K'aarna, öfkeyle çatılmış kaslarıyla biraz uzaktan geliyordu. Elric, Yishana'nın gözünden düşürdüğü bu adamın tavırlarından sıkılmışsa bile bunu belli etmiyordu.

Kendisine rağmen Yishana'yı çok çekici bulan Elric, en azından hisarı şöyle bir yoklamayı, ne olabileceğine ve nasıl sa-vaşılabilceğine ilişkin tavsiyelerde bulunmayı kabul etmişti. Yola çıkmadan önce MoonglumTa biraz laflamıştı.

Jharkor'un güzel çayırıllarının üzerinde, sıcak bir güneşin altın ışıklarının altmda at

sürüyorlardı. At üstünde Thokora'ya ulaşmak iki gün sürüyordu ve Elric bundan hoşlanmaya başlamıştı.

Kendini daha az perişan hissederek, Yishana'nın yanında dörtnala at sürmüş ve birlikte kahkahalar atmışlardı. Ama artık gizemli hisara doğru yaklaştıkça, normalde olduğundan çok daha fazla kendi içine gömülmüştü ve yüreğinin içinde çok güçlü bir sakınma duygusu hissediyordu. Sıkıntılı görüldüğü zamanlarda Theleb K'aarna'nın kendisine memnuniyet içinde baktığını da fark etmişti.

Bazı zamanlar Elric, büyücüye doğru haykırıyordu. "Hey, yaşlı büyü yapıcısı, sarayın korumasından çıkıp burada, doğanın güzelliklerinin arasında rahatlatıcı bir neşe duyumsamıyor
149

musun? Suratın asılmış Theleb K'aarna - şu kirlenmemiş havayı solu ve bizimle birlikte kahkahalar at!" Sonrasında Theleb K'aarna kaşlarını çatarak homurdanmaya başlıyor ve Yishana da adamın bu durumuna gülerek Elric'e mutluluk dolu bakışlar atıyordu.

Böylece Thokora'ya vardılar ve orasının cehennem orta-smdaymış gibi kokarak pis dumanlar çıkartan bir çukur haline gelmiş olduğunu gördüler.

Elric havayı kokladı. "Bu bir Kaos işi. Buraya kadar haklıydın Theleb K'aarna. Böylesine büyük bir kasabayı nasıl bir ateş yok etmiş olursa olsun, bu doğal bir ateş olamaz. Bu olaydan her kim sorumluysa, gücünü artırdığı kesin. Senin de bildiğin gibi büyücü, Yasa ve Kaos Lordları arasında genellikle mükemmel bir denge vardır ve ikisi de Dünya'mızın işlerine doğrudan karışamazlar. Açıkça görülüyor ki denge, arada bir olduğu gibi, bu sefer Düzensizlik Lordları'nın yararına birazcık kaymış durumda - ki bizim alemimize girmelerine fırsat yaratmış. Normal

olarak, dünyalı bir büyücünün Yasa ya da Kaos güçlerini kısa bir süre için yardımına çağırması mümkündür, ama hisardaki dostumuzun açıkça yaptığı gibi, her iki tarafın da bu kadar sağlam şekilde gelip alemimize kurulması ender görülen bir şeydir. Daha da huzursuz edici olan şudur ki - en azından siz Genç Krallıklar için- eğer bir kez böylesine bir güç kazanı-lırsa, onu çoğaltmak olanaklıdır ve Kaos Lordları, burada güçlerini derece derece artırarak, zamanla Dünya Alemi'ni ele geçirebilirler."

"Korkunç bir olasılık," diye mırıldandı gerçekten kaygılanan büyücü. Zaman zaman Kaos'u yardımına çağırmasına rağmen, hiçbir insani varlık Kaos'un kendisine hükmetmesini istemezdi.

Elric, yeniden eyerine atladı. "En iyisi hızla vadiye inmemiz," dedi.

"Bu olanlara tanıklık etmemizin ardından bunu yapmamızın akıllıca olduğundan emin misin?" Theleb K'aarna oldukça

150

sinirliydi.

Elric bir kakhaha attı. "Ne? Ve sen Pan Tang'li bir büyücü olacaksın ha - atalarımın, Parlak İmparatorların, bildikleri kadar çok büyü bildiklerini öne süren şu adadan! Hayır, hayır - üstelik tüm bunların yanında ben bugün tedbirli bir ruh halin de değilim!" / v

"Ne de ben," diye haykırdı Yishana, bineğinin sağrısına bir şaplak indirirken. "Gelin, beyefendiler - Kaos Hisarı'na gidiyoruz!"

Öğlenden sonrasının ilerleyen saatlerinde, vadiyi çevreleyen tepe silsilesinin en yüksek noktasına çıkmışlardı ve aşağıdaki gizemli hisara doğru bakıyorlardı.

Yishana'nın tarifi oldukça iyiydi - ama kusursuz değildi. Hisar, Dünya Alemi'nden ötelere, farklı bir boyuta, belki de birkaç boyuta uzanıyor gibi görüldüğü için, ona bakarken Elric'in gözleri ağrıdı.

Donuk bir halde titreşip ısıldıyordu ve Elric'in başka boyutlara ait olduğunu bildiği nicesiyle birlikte, bütün Dünya renklerine de sahipti. Hisarın genel dış hatları belirsizdi. Onun tersine, hisarı çevreleyen vadiyse karanlık bir kül deniziydi, bazen burgaçlamp dönerek dalgalanıyor ve havaya toz sütunları püskürtüyordu; sanki bu doğaüstü hisarın varlığı yüzünden, doğanın temel öğelerinin düzenleri bozulmuş ve yoldan saptırılmıştı.

"Evet?" Theleb K'aarna, huysuzlanarak hisarın karşısında gerileyen atını sakinleştirmeye çalıştı. "Bunun gibisini daha önceden görmüş müydünüz?"

Elric başını salladı. "Bu dünyada değil, kesinlikle; ama, daha önce böylesi bir şey görmüştüm. Melnibone sanatlarını uygulamaya başlayışımın son aşamasında, babam beni yanma olarak astral biçim içinde Kaos Alemi'ne götürmüştü, orada efendim olan Yedi Karanlığın Lordu Arioch'un huzuruna çıkmam için..." Theleb K'aarna ürperdi. "Kaos'a mı gittin? Yani o zaman

151

bu Arioch'un hisarı mı?"

Elric, adamı aşağılarcasına bir kahkaha attı. "Bu mu? Hayır, o, Kaos Lordları'mın saraylarıyla karşılaştığında harap bir kulübe gibi kalır."

Yishana sabırsızlık içinde konuştu; "O zaman orada kim oturuyor?"

"Anımsadığım kadarıyla, gençliğimde Kaos Alemi'ne geçtiğim zamanda, hisarda oturan - bir Kaos Lordu değildi, ama Lordla'ın bir tür

hizmetkârıydı. Yine de," kaşlarını çattı, "tam olarak bir hizmetkâr değildi..."

"Öf! Bilmece gibi konuşuyorsun." Theleb K'aarna, atını çevirip hisardan uzaklaşmak üzere tepeden aşağı doğru sürdü. "Siz Melnibone'luları bilirim! Aç kalsanız dahi yiyecek yerine paradoks ararsınız!"

Elric ve Yishana, biraz geriden onu izlediler, derken Elric durdu. Arkasını gösterdi.

"Orada yaşayan paradoksal bir varlık. Kaos Sarayı'ndaki-leri eğlendiren bir tür Soytarı. Kaos Lordları ona saygı duyarlar - belki de biraz korkarlar - hatta kendilerini eğlendirmesine rağmen. Kozmik bilmeceleriyle onlara keyif verir, hem Kaos'u, hem de Yasa'yı avucunun içinde dengede tutan Kozmik El'in doğasını açıklama amacını taşıyan gülünç yergilerle. Muammaları değersiz taşlar gibi havaya atarak oynar, Kaos'un değer verdikleriyle alay eder, onların alay ettiklerini ciddiye alır . . ." Sustu ve omuzlarını silkti. "En azından ben böyle duymuştum."

"Ama niçin burada olsun ki?"

"Niçin başka herhangi bir yerde olsun ki? Kaos ya da Ya-sa'nın nedenleriyle ilgili çeşitli varsayımlar ileri sürerek haklı çıkabilirim. Ama Yüce Alemlerin Lordları bile, Soytarı Balo'nun nedenlerini anlayamazlar. Denir ki, Kaos ve Yasa Alemleri arasında gönlüne göre mekik dokumasına izin verilen tek varlık oymuş. Ama buna karşın, yine de daha önce Dünya Alemi'ne geldiğini hiç duymamıştım. Ayrıca, şu anda tanık olduğumuz

152

gibi yıkıcı eylemlerle anıldığını da hiç işitmemiştim. Bu benim için bir bilmece - eğer bunu bilseydi, kuşkusuz çok hoşuna giderdi."

"Onun bu ziyaretinin nedenini keşfetmenin^tek^bir yolu var," dedi Theleb K'aarna belirsiz bir gülümsemeyle. "Eğer bi

risi hisarın içine girerse ..." ?

"Yapma büyücü," diye dalga geçti Elric, "Yaşamı çok az seviyorum, bu kesin, ama, değer verdiğim birtakım şeyler var -ruhum, onlardan biri!"

Theleb K'aarna, tepeden aşağıya doğru at sürmeye başladı, ama Elric, derin düşüncelere dalmış bir şekilde olduğu yerde kalmıştı, Yishana da yanındaydı.

"Bunu olması gerekenden daha çok kafana takıyorsun, Elric," dedi kadın.

"Bu rahatsız edici. Burada öyle bir belirti var ki, eğer hisarı daha fazla araştırarak olursak, Balo ve onun efendileri arasındaki bir anlaşmazlığa karışabiliriz - hatta onlar belki Kaos Lordları da olabilir. Onların işlerine böylesine karıştırmak mahvoluşumuz anlamına gelebilir; çünkü, burada işleyen kuvvetler, Dünya'da aşına olduğumuz herhangi bir şeyden çok daha tehlikeli ve kudretli."

"Ama şu Balo'nun da kentlerimizi yerle bir edişine, en iyilerimizi alıp götürmesine ve kısa zamanda Jharkor'a bizzat hükmetmekle tehdit edişine seyirci kalamayız!"
Elric içini çekti, ama yanıt vermedi.

"Balo'yu ait olduğu Kaos'a geri yollayacak ve bizim Alemimizin içinde açtığı gediği mühürleyecek bir büyün yok mu Elric?"

"Melnibone'lular bile Yüce Alemlerin Lordları'nın güçleriyle aşık atamazlar - üstelik atalarım benden çok daha fazla büyü bilirlerdi. En iyi müttefiklerim ne Kaos'a ne de Yasa'ya hizmet ederler, onlar dünyanın güçleridir: ateşin, toprağın, havanın ve suyun efendileridir, yani hayvanlar ve bitkilerle yakınlıkları olan varlıklar. Dünyevi bir savaşta iyi müttefikler -

153

ama, Balo gibi bir varlıkla karşılaştırıldığında, çok yararları olmaz. Düşünmeliyim ... En azından, Balo'ya karşı gelmem, efendilerim olan Lordların

gazaplarının hedefi olmamı gerektirmez. Bir şeyler, sanırım . . ."

Tepeler ayaklarının altındaki yeşil ve bereketli otlaklara doğru yuvarlanıyor, güneş, berrak gökyüzünden yolladığı ışınlarını ufka doğru uzanan çayırların sınırsızlığının üzerine düşürüyordu. Üstlerinde, iri bir yırtıcı kuş çemberler çiziyordu; ileride ufacık bir karaltı halindeki Theleb K'aarna eyerinin üzerinde onlara zar zor ulaşan sesiyle bir şeyler söylemek için dönmüştü, ama söyledikleri işitilmiyordu.

Yishana keyifsiz görünüyordu. Omuzları biraz çökmüştü ve atını yavaşça aşağıya, Pan Tang büyücüsüne doğru sürerken Elric'e bakmadı. Kadının kararsızlığının farkında olan Elric, onu izledi ama yine de aldırılmıyordu. Onun için ne fark ederdi ki eğer . . ?

Müzik başladı, önceleri kısıktı, ama hızla çekici ve dokunaklı bir tatlılığa erişmeye başlamıştı, nostaljik anıları çağırıştırıyor, aynı zamanda hem huzur sunuyor hem de yaşama kesin bir anlam katıyordu. Eğer müzik birtakım enstürmanlardan kaynaklanıyorsa, onların dünyaya ait olmadığını kesindi. Müzik adamın üzerinde geri dönüp, onun kaynağını keşfetme arzusu uyandırıyor, ama buna direndi. Ama öte yandan Yishana için müziğin kolayca direnilebilir olmadığını açıklı. Kadın tam bir daire çizdi, yüzü ışıl ışıl parlıyor, dudakları titriyordu, gözlerinde yaşlar vardı.

Elric, dünya dışı alemlere yaptığı gezilerde, bunun gibi bir müzik duymuştu - müziğin içinde eski Melnibone'un sayısız tuhaf senfonileri yankılanıyordu - ve adamı, Yishana'yı çektiği kadar çekmiyordu. Kadının tehlikede olduğunu hızla kavramıştı ve atını mahmuzlayarak yanından geçerken uzanıp dizginlerini tuttu.

Kadının kırbacı elinde sakladığında, bu beklenmedik acıya lanetler okuyarak dizginleri bıraktı. Kadın, onun yanından geçip

tepenin zirvesine doğru dörtnala at sürdü ve bir anda gözden kayboldu.

"Yishana!" Çaresizlik içinde kadına bağırdı, ama Sesi nabız gibi atan müziği aşarak ona ulaşamıyordu. Theleb K'aar-na'nın yardım edeceğini umarak geriye baktı; ama büyücü hızla oradan uzaklaşıyordu. Anlaşılan, müziği duyduğunda ani bir karar vermişti.

Elric, atını Yishana'nın ardından koştururken bir yandan da geri dönmesi için bağıırıyordu. Atı tepenin zirvesine eriştiğinde, bineğinin boynuna eğilmiş olan kadının atını ışıldayan hisara doğru sürerken gördü.

"Yishana! Felaketine doğru gidiyorsun*."

Kadın artık hisarın dış sınırlarına ulaşmıştı ve atının ayakları, çevreyi kuşatan Kaos'un düzenini bozduğu toprağın yüzeyine dokundukça, parıldayan renk dalgaları kaldırıyor gibiydi. Artık onu durdurmak için çok geç kaldığını bilmesine rağmen, Elric kadının ardından hızla at sürmeye devam etti, hisarın içine girmeden önce yetiştirmeyi umuyordu.

Ama gökkuşağı girdabının içine girer girmez, on iki tane Yishana'nın hisarın on iki kapısından girdiğini görecekti. Tuhaf bir şekilde yansıyan ışıklar bir yanılısama yaratmış ve onların hangisinin gerçek Yishana olduğunu anlayabilmesini imkânsızlaştırmıştı.

Yishana'nın gözden kayboluşuyla birlikte müzik de durmuştu ve Elric, hemen sonrasında yükselen kısık bir kahkaha duyduğunu düşündü. Bu arada atını denetlemek gittikçe güçleşmişti ve kontrol edebileceğine de inanmıyordu. Atından indiğinde bacakları ışıklar saçan bir sisle kaplandı. Atını serbest bıraktı ve hayvan dehşet içinde kişneyerek dörtnala oradan uzaklaştı.

Elric'in sol eli, rün kılıcının kabzasına doğru uzandı, ama sıyırmaya çekindi. Kılıç bir kez

kmmdan sıyrıldığında, yeniden sokulmasına izin vermeden önce, ondan ruhlar talep edecekti. Ama yine de onun tek silahıydı. Elini geriye çekerken, adamın

155

belindeki kılıç sanki kızgınlık içinde titremişti.

"Daha değil Fırtınayaratan. İçeride senden bile kudretli güçler olabilir!"

Pek dirençli olmayan ışık kıvrımları içinde yürümeye başladı. Çevresinde ışıl ışıl yanan renkler yüzünden neredeyse kör olmuştu, çevresi bazen koyu mavi, gümüş ve kırmızı, bazen de altın, açık yeşil ve kehribar olarak parlıyordu. Herhangi bir yön duygusunun mide bulandırıcı yokluğunu da duyumsadı -uzaklık, derinlik ve genişlik anlamsızdı. Sadece astral biçim içindeyken tecrübe ettiği bu olayı tanıdı - Yüce Dünyalar Ale-mi'ne damgasını vuran, garip, zamansız, uzaysız niteliği.

Bedenini Yishana'mn gittiğini tahmin ettiği yöne doğru iterek kaydı, çünkü, giriş kapısının ya da herhangi bir serabın görüntüsünü de artık algılayamıyordu.

Açlıktan ölünceye kadar buralarda kayarak devinmeye mahkûm olmamak için, Fırtınayaratan'ı kınından sıyırması gerektiğini anladı, çünkü rûn kılıcı Kaos'un etkisine dayanabilirdi.

Bu defa, kılıcının kabzasını tuttuğunda, kolundan bir şokun yayılıp geçtiğini ve bütün bedenine yaşam enerjisi aşıladığını hissedecekti. Kılıç, kınından sıyrılıp özgürleşmişti. Üzerine garip, eski rûnler kazanmış büyük kılıçtan karanlık bir ışılı fış-kırdı ve Kaos'un değişken renkleriyle karşılaşarak onları dağıtıp attı.

Elric, halkının çağlar kadar eski savaş çığlığını attı ve her yanda girdaplar halinde dönen ele avuca gelmez görüntüleri kesip biçerek hisara doğru ilerledi. Kapı tam önündeydi ve Elric artık bunu görüyordu, kılıcı neyin serap olduğunu

göstermişti çünkü. Elric girişe ulaştığında kapıyı açık buldu. Bir an duraksadı, dudakları sonradan ihtiyacı olabileceği bir çağırma büyüsünü anımsarken kıpır kıpır oynuyordu. Kaos Lordu, atalarının tanrı-iblis efendisi Arioch, yüzüstü bırakıcı bir gücü ve kaprisliydi - kendisine orada Arioch'un yardım edeceğine dair güvenemezdi, eğer ...

156

Yakut ateşi kızılı gözleriyle altın rengi bir hayvan, girişe doğru yavaş ve zarif adımlarla koşuyordu. Gözleri parlak olmakla birlikte, sanki kör gibiydi ve kocaman, köpeği andıran ağız kapalıydı. Ama izlediği bu yolun sonucunda sadece Elric'e ulaşabilirdi ve yaklaştıkça, ağız açılırken mercan dişlerini gösteriyordu. Ses çıkarmadan ilerleyerek önünde durdu, kör gözleri asla albinoya yönelmedi ve ardından boşanan zemberek gibi fırladı!

Elric sendeleyerek geriledi, kendisini korumak için kılıcını kaldırmıştı. Hayvanın ağırlığı sayesinde yere savruldu, yaratığın bedeninin üzerinin tamamını örttüğünü duyumsadı. Soğuktu, soğuktu ve onu parçalamak için hiçbir girişimde bulunmuyordu - sadece üzerinde yatıyor ve soğüğün adamın bedenine yayılmasını bekliyordu.

Elric, hayvanın dondurucu gövdesini üzerinden iterken titriyordu. Fırtmayaratan elinde inleyip mırıldandı ve ardından hayvanın vücudunu deldiğinde albinonun içine korkunç bir soğukluk dolmaya başladı. Hayvanın yaşam gücüyle güçlenerek ayağa kalkmaya uğraştı. Hayvan, üzerine bastırmaya devam ederken, zayıf ama duyulabilen bir ses çıkarıyordu artık. Elric, Fırtmayaratan'm açtığı küçük yaranın yaratığın canını yaktığını tahmin etti.

Soğuktan titrediği ve canı yandığı için çaresiz bir şekilde kılıcı oynatıp yeniden sapladı. Hayvandan yine o zayıf ses çıktı, yine o soğuk

enerji içine aktı ve ayağa kalkmaya çabaladı. Bu kez canavar geriye savrulup kapıya doğru sürünüyordu. Elric ayağa fırladı, Fırtınayaratan'ı havaya kaldırdı ve altın yaratığının kafatasına doğru indirdi. Kafatası, dağılan bir buz gibi parçalandı.

Elric, kapıya koştu ve içeriye girer girmez saray yankılanarak güçlenen kükreyişler ve haykırışlarla doldu. Sanki soğuk hayvanın dışarıda çıkmayan sesi, can çekişme çığlığını burada atıyordu.

Üzerinde koştuğu zemin, sarmal bir rampaya dönüşerek

157

yükseliyordu. Aşağıya baktığında ürperdi, çünkü gözlerini zar zor çevirebildiği, değişken ve tehlikeli renklerin içinde yüzdüğü dipsiz bir çukura doğru bakıyordu. Bedeninin rampadan ayrılmaya başlayıp, çukura doğru eğildiğini de hissetti, ama kılıcını sıkı sıkıya kavrayarak kendini yukarıya tırmanmaya zorladı.

Gördüğü kadarıyla yukarısı da aşağısının aynıydı. Yalnızca rampa bir tür sabitliğe sahipti ve ince kesimli elmasın görünümüne bürünmeye başladı, rampanın içinden çukuru görebiliyordu ve etrafta onun görüntüsü yansıyor.

Yeşiller, maviler, sarılar baskındı, ama koyu kırmızı, siyah, portakal ve normal insan tayfında yer almayan nice başka rengin de izleri vardı.

Elric, Yüce Alemler'in bir bölgesinin içinde olduğunu kavradı ve rampanın onu yeni bir tehlikeye götürmesinin uzun bir süre almayacağını düşündü.

Nihayet rampanın sonuna geldiğinde ve benzer maddeden yapılmış ve ışıldayan çukurun üstünden, sürekli bir mavi ışıkla parıldayan kemerli yola doğru uzanan bir köprünün üzerine adımını

attığında, ortalıkta onu bekleyen bir tehlike yok gibiydi.

Köprüyü büyük bir dikkatle aştı ve bir o kadar dikkatli davranarak kemere girdi. Burada her şey, kendisi bile maviye dönüşüyordu; ve yürüdü, ilerlemesini sürdürdükçe mavi daha da koyulaşıyordu.

Derken Fırtınayaratan mırıldanmaya başladı, kılıç ya da adamın sahip olduğu altıncı duyusu tarafından bir şekilde uyarılan Elric, sağa döndü. Orada başka bir kemerli yol belirmişti ve buradan oraya, diğerinin olduğu kadar koyu kırmızı bir ışık parlamaya başlamıştı. İki renk muhteşem zenginlikte bir mor oluşturarak birleşti ve rampayı tırmanırken duyumsadığına benzeyen, hipnotize edici çekim gücünü algıladı. Düşünceleri yeniden güçlenmişti, kendisini kırmızı kemere girmeye zorladı. Aniden, solunda yeni bir kemer belirdi ve kırmızıyla karışmak

158

üzere yeşil ışık sütunu gönderdi, solunda yükselen bir başkası da sarı bir ışık sütunu gönderdi, ilerisinden yansıyan başka bir ışık sütunuydu leylak rengindeydi ve kesişen ışınların içinde tuzağa düşmüş gibi görünüyordu. Onları Fırtınayaratan'la kesti ve kılıçtan yayılan siyah ışıldı, ışınları bir anlığına ışık şeritlerine indirirken, hemen ardından yeniden oluşacaklardı. Elric ilerlemesini sürdürdü.

Renk karmaşasının arasından bakarken bir şekil belirdi ve Elric onun bir insan olduğunu düşündü.

İnsan biçimindeydi - ama insan boyutlarında değildi. Ama ona doğru yaklaşırken bir dev olmadığını anladı - Elric'den daha kısa boyluydu. Buna rağmen, hâlâ muazzam bir büyüklük-teymiş izlenimini veriyordu, sanki o bir devmiş ve Elric onun boyutlarına büyümüş gibiydi.

Şekil sarsak adımlarla Elric'e doğru ilerledi ve onun içinden geçip gitti. Elle tutulabilecek

bir nesne değildi - kendisini hayalet gibi hisseden Elric'ti. Yaratığın kütlesi inanılmaz bir yoğunlukta görünüyordu. Yaratık döndü, kocaman ellerini uzatırken yüzünde alaycı bir sırıtış vardı. Elric, Fırtınayaratan'la saldırdı, rün kılıcının tereddüt edişi ve yaratığın gövdesinde hiçbir iz bırakmaması yüzünden şaşkıındı.

Ama yine de yaratık onu kavramayı denediğinde elleri El-ricin içinden geçip gidecekti. Gerileyen Elric bir rahatlama içinde sırıtıyordu. Sonra garip bir dehşet içinde, ışığın kendi bedenini delip geçerek parıldadığını fark etti. Haklıydı - hayalet olan kendisiydi!

Yaratık yeniden ona doğru uzandı, yeniden onu kavramaya çalıştı ve başaramadı.

Elric, canavarın kendisine fiziksel bir zarar veremeyeceğinin bilincindeydi, ama bunun yanında akıl sağlığının bozulabi-leceğinin de gayet iyi farkındaydı. Sırtını dönüp kaçtı.

Birdenbire kendisini bir salonun içinde buluverdi, çevresindeki duvarlar, bölgenin tümü gibi aynı kararsızlıktaydı ve sürekli değişen renklerden oluşuyordu. Ama salonun ortasındaki

159

bir iskemlenin üzerinde oturan ve avucunun içinde oraya buraya koşuşturan birtakım minicik yaratıklar tutan küçük bir figür vardı. Başını kaldırıp Elric'e doğru bakarak neşeyle sırıttı.

"Hoş geldin Melnibone kralı. En sevdiğim dünyevi ırkın son hükümdarı nasıllar bakalım?"

Üzerinde titreşip duran renklerde, alacalı bulacak bir giysi vardı. Başında uzun, sivri bir taç vardı - yücelerin taçlarının alaycı bir yorumu ve kötü bir taklitiydi. Yüzü köşeli ve ağız genişti.

"Sizi selamlarım, Lord Balo," Elric uyduruk bir şekilde eğildi. "Çok tuhaf bir hoş geldin deme tarzınız var."

"Hah, hah, hah - sizi eğlendirmedimi mi, ha? İnsanları memnun etmek tanrıları memnun etmekten daha zor - sen de böyle düşünüyorsun, değil mi?"

"İnsanların zevkleri nadiren böylesine incelmıştır. Kraliçe Yishana nerede?"

"Benim de eğlenmeme fırsat ver, ölümlü. O işte burada, sanırım." Balo, avucunun içindeki minik yaratıklardan birini çekip aldı. Öne doğru bir adım atan Elric, Yishana'nın gerçekten orada olduğunu gördü, kaybolmuş askerlerinin büyük bölümüyle birlikte. Balo, kafasını kaldırıp Elric'e baktı ve göz kırptı. "Onları bu boyda idare etmek çok daha kolay."

"Bundan bir şüphem yok, ama eğer onların küçülüp kü-çülmediklerinden çok, bizim büyüüp büyümediğimizi merak etsem de ..."

"Kurnazsın, ölümlü. Peki, bunun nasıl olabileceğini tahmin edebilir misin?"

"Geride kalan şu yaratığın - çukurların, renklerin ve kemerlerin - onlar bir şekilde büküyorlar - neyi?"

"Kütleyi, Kral Elric. Ama sen böylesi kavramları anlayamazsın. Ölümlüler arasında tanrılara en çok benzeyen ve onların zekileri olan Melnibone Efendileri bile, ayınlar, yakarışlar ve büyülerle sadece öğelerin nasıl değiştirileceğini öğrendiler, ama neyi değiştirdiklerini asla anlayamadılar - ve işte bu, ne

160

kadar farklı olurlarlarsa olsun, Yüce Alemlerin Lordları'nın hanesine yazılan bir puandır."

"Ama ben, büyülere gerek kalmadan hayatta kaldım. Sadece zihnimi terbiye ederek hayatta kaldım!"

"Elbette bunun yardımı oldu - ama, sahip olduğun en değerli şeyi unutuyorsun - oradaki şu rahatsız edici kılıcı. Senin minicik sorunlarında yardımcı olması için onu kullanmaktasın ve aslında bu durumun kocaman bir savaş kadırgasını sadece

balık yakalamak için kullanmaya benzediğini asla aftlayamı-yorsun. O kılıç, herhangi bir Alem'de gücü temsil eder, Kral El-ric!"

"Evet, böyle olabilir. Bu beni ilgilendirmiyor. Niçin buradasınız Lord Balo?"

Balo kıkırdadı,kahkahası zengin ve müzikaldi. "Aha, utanç verici bir duruma düştüm. Bencilliklerine, anlamsızlıklarına, kaderlerine ve kibirlerine ilişkin bir şakama gücenen efendilerimle sürtüşmeye girdim. Onların unutulup gideceklerini ima etmek, hoşlarma gitmedi, ey Kral. Tatsız bir şaka yaptım. Yüce Alemlerden Dünya'ya, Yasa ya da Kaos Lordları'nın çağrılmadıkları sürece nadiren karıştığı bu yere kaçtım. Her Melnibo-ne'lu gibi, niyetimden hoşlanacaksın Elric - Dünya'nın üzerinde kendi Krallığı'mı kurmaya niyetliyim - Paradoks Krallığı. Biraz Yasa'dan, biraz Kaos'tan - karşıtlıklar, tuhaflıklar ve şakalar Krallığı."

"Ben dünyamızın zaten betimlediğiniz gibi olduğunu düşünüyorum Lord Balo, onu yaratmana hiç ihtiyaç yok ki!"

"Melnibone'lu tasasız bir adam için, oldukça zengin bir ironi bu, Kral Elric."

"Ah, olabilir. Böylesi durumlarda biraz kabalasının. Yisha-na'yı ve beni serbest bırakacak mısın?"

"Ama sen ve ben birer deviz - sana bir tanrının görüntüsünü ve statüsünü verdim. Seninle ben, benim bu girişiminin ortakları olabiliriz!"

"Ne yazık ki, Lord Balo, ne sizin mizah anlayışına sahibim

161

ne de böylesine yüce bir rol için uygunum. Bunun yanında," Elric birdenbire sırıttı, "benim düşüncelerime göre, Yüce Alemlerin Lordları'nın sizin tutkunuza ilişkin bu meseleyi kolayca kabulleneceklerini sanmıyorum, çünkü onlarmkine fazlasıyla ters düşüyor."

Balo bir kahkaha attı, ama hiçbir şey söylemedi.

Elric de gülümsüyordu, ama bu onun kaynayan düşüncelerini gizlemek için yapılmış bir girişimdi. "Eğer reddedersem ne yapmak niyetindesiniz?"

"Niçin, Elric, reddetmeyeceksin ki! Senin üzerinde oynayabileceğim pek çok incelikli oyun düşünebilirim ..."

"Öyle mi? Ya Kara Kılıçlar?"

"Ah, evet..."

"Balo, sevinciniz ve takıntılarınız arasında her şeyi etraflıca değerlendirmediniz. Beni buraya gelmeden önce ortadan kaldırmak için daha çok çaba harcamahydımız."

Artık Elric'in gözleri öfkeyle ışıldıyordu ve kılıcını kaldırarak haykırdı:

"Arioch! Efendim! Sizi çağırıyorum Kaos Lordu!"

Balo irkildi. "Kes şunu, Kral Elric!"

"Arioch - işte sana alman için bir ruh!"

"Sus, dedim!"

"Arioch! Duy beni!" Elric'in sesi hem yüksek hem de umutsuz çıkıyordu.

Balo minik oyuncaklarının yere düşmesine göz yumdu ve telaşla ayağa kalkıp Elric'e doğru yürüdü.

"Çağrın önemsenmedi!" Kahkaha attı ve Elric'e uzandı. Ama fırtınayaratın inleyip Elric'in elinin içinde titredi ve Balo elini geri çekti. Artık yüzü asılmış ve ciddi bir ifadeye bürünmüştü.

"Yedi Karanlıkların Arioch'u - hizmetkârınız sizi çağırıyor!"

Alevli duvarlar titreyip soluklaşmaya başlıyordu. Balo'nun gözleri iyice büyüdü ve oraya buraya seğırtmeye başladı.

"Ey, Lord Arioch-gelin ve başına buyruk Balonuzu alın!"

"Bunu yapamazsın!" Balo odanın karşısına, alevlerinin bir kısmının tamamen sönüp, ardındaki karanlığı ortaya çıkardığı yere doğru koştu.

"Senin için üzücü, küçük soytarı, ama yapabilir . . ." Ses alaycı, yine de güzeldi. Karanlığın içinden uzun boylu bir figür içeriye doğru girdi. Şimdiye dek Arioch'un Dünya Alemi'ni ziyaret ederken tercih ettiği, şekilsiz, anlamsız sesler çıkaran şey değildi bu. Yine de yeni gelenin kibir, zalimlik ve hüzünle karışık şefkatle dolu yüce bir güzelliği olduğunu ve onun insan olamayacağını gösteriyordu. Nabız gibi atan kırmızı bir yelek, sürekli değişen renklerde bir pantolon giymişti ve belinde altın renkli uzun bir kılıç vardı. Gözleri iri, ama alaycıydı, saçları uzun ve tıpkı kılıcı gibi altın rengindeydi, dudakları dolgun ve çenesi de kulakları gibi sivriydi.

"Arioch!" Balo, Kaos Lordu yaklaşırken düşecek gibi sendeleyerek geriledi.

"Bu sizin hatanızdı, Balo," dedi soytarının arkasından El-ric. "Yalnızca Melnibone Kralları'nın Arioch'u çağırabileceğim ve Dünya Alemi'ne getirebileceğini fark etmediniz mi? Bu onların çağlar kadar eski bir aynalıklarıdır."

"Ve bunu çoğu zaman da kötüye kullanmışlardır," dedi Arioch, Balo yerlerde sürünürken belli belirsiz bir şekilde gü-lümsüyordu. "Ama, bize yaptığın bu hizmet Elric, geçmişteki suiistimallerini affettirecek. Şu Sis Devi meselesinden hiç hoş-lanmamıştım.."

Olağanüstü kudretli Kaos Lordu'nun varlığı, Elric'e bile huşu vermişti. Ayrıca, çok ferahladığını da hissetmişti; çünkü, Arioch'un bu şekilde çağrılabilceğini bilmiyordu.

Arioch, Balo'ya doğru kolunu uzattı ve soytarıyı yakasından öylesine kaldırdı ki, soytarının bütün uzuvları sinirden gerilerek çırpınmaya başladı, yüzü korku ve dehşet içinde çarpılmıştı.

Arioch, Balo'nun kafasını tutup ezdi. Elric, kafanın küçülmeye başlamasını şaşkınlık içinde izliyordu. Arioch, soytarının
163

bacaklarını da tutup içeriye doğru büktü. Balo'yu katladı ve küçük, katı bir top haline gelene dek, ince uzun, insani olmayan ellerinin arasında hamur gibi yoğurdu. Ardından bu topu ağzına atıp yuttu.

"Onu yemedim, Elric," dedi, yeniden belirsiz bir şekilde gülümseyerek. "Bu, yalnızca onu geldiği Alemlere geri götürmenin en kolay yolu. Haddini aştı ve cezalandırılacak. Bütün bunlar" - kolunu kaldırarak hisarı gösterdi - "bir şanssızlığın ürünü ve Kaos'un Dünya'ya ilişkin planlarıyla uyuşmuyor -seni ilgilendiren planlarla, hizmetkârım ve seni kudretli kılacak planlarla."

Elric, efendisinin önünde eğildi. "Lütuf beklemesem de, bundan onur duyduğum Lord Arioch."

Arioch'un duru sesi güzelliğini kısmen kaybetti ve yüzü bir an için gölgelendi. "Sen Kaos'a hizmet etmeye söz verdin Elric, tıpkı ataların gibi. Sen Kaos'a hizmet edeceksin! Yasa ve Kaos'un Dünya Alemi için savaşıyor zaman yaklaşıyor - ve Kaos kazanacak! Dünya, bizim Alemimizle birleştirilecek ve sen Kaos hiyerarşisine katılacaksın, tıpkı bizim gibi ölümsüz olacaksın!"

"Ölümsüzlük bana pek bir şey sunmuyor, lordum."

"Ah Elric, Melnibone halkı da şu anda çelimsiz 'uygarlık-larıyla' Dünya'yı yöneten şu yarı maymunlar gibi mi oldu? Genç Krallıklar'ın yeniyetmelerinden üstün değil misiniz? Ne vaat ettiğimizi bir düşün!"

"Düşüneceğim, lordum, değindiğiniz şeyin zamanı geldiğinde." Elric'in başı hâlâ önüne eğikti.

"Düşüneceksin elbette," Arioch kollarını kaldırdı. "Şimdi Balo'nun şu oyuncağını ait olduğu Aleme taşıyalım ve bu durumun yol açtığı

sıkıntıları ortadan kaldıralım. Yoksa rakiplerimize zamanından önce haberler ulaşır."

Arioch'un sesi milyonlarca pirinç çan gibi çınlarken Elric kılıcım kınına sokup hissettiği acıyı durdurmak için kulaklarını tıkıyordu.

164

Elric, bedeninin dilim dilim doğramp şiştiğini ve havada yükselen bir duman haline gelinceye dek uzadığını duyumsadı. Ardından ve eskisinden hızlı bir şekilde duman çekilerek toplanmaya başladı, giderek daha da yoğunlaştı ve sonunda nihayet küçülüyor gibiydi. Etrafında dalga dalga yuvarlanan renk sıralan, ışık patlamaları ve tanımlanamaz sesler vardı. Ardından, engin bir karanlık oluştu ve karanlıkta yansıyor gibi görünen görüntüler yüzünden gözlerini kapadı.

Gözlerini açtığı anda, vadinin içinde dikiliyordu ve şakıyan hisar yok olmuştu. Onun yerinde yalnızca Yishana ve birkaç şaşkın bakışlı asker duruyordu. Yishana ona koştu.

"Elric - bizi kurtaran sen miydin?"

"Ben bu işin yalnızca küçük bir kısmını üstlenebilirim," dedi adam.

"Askerlerimin hepsi burada değil," dedi kadın, adamlarına bakarak. "Geri kalanları nerede - ya da önceden kaçırılan köylüler?"

"Eğer Balo'nun zevki de efendilerinki gibiyse, korkarım onlar artık bir yarı tanrının varlığının parçaları olma şerefine eriştiler. Kaos Lordları, Yüce Dünyaların varlıkları oldukları için et yemezler elbette, ama, insanların üzerinde onların hoşlarına giden bir tat var ..."

.Yishana, sanki üşüyormuş gibi kollarıyla bedenini sardı. "O devasaydı - Hisarının onun gövdesini kaplayacak kadar büyük olduğuna inanmam!"

"Hisarın sadece bir mesken olmadığı açık. Bir şekilde o boyutunu, şeklini - ve betimleyemeyeceğim başka şeylerini değiştiriyordu.

Kaos'lu Arioch, onu ve Balo'yu ait olduğu yere geri götürdü."

"Arioch! Ama, o En Ulu Altılı'ndan biri! Nasıl oldu da Dünya'ya geldi?"

"Benim çok eski atalarımınla yapılmış eski bir anlaşma var. Onu çağırarak, bizim alemimizde kısa süreliğine oyalanmasına olanak sağlıyan bir anlaşma ve o da borcunu çeşitli lütuflarda
165

bulunarak ödüyor. Yaptığım buydu."

"Gel, Elric," diye kolunu tuttu kadın. "Haydi, artık bu vadiden uzaklaşalım."

Elric zayıflamış, Arioch'u çağırma çabası ve yaşadıkları yüzünden iyice yorgun düşmüştü. Zorlukla yürüyordu ve çok geçmeden Yishana ona destek olmaya başladı. Şaşkın savaşçılar onların peşlerinden gelirken, en yakın köye doğru yavaşça yol aldılar. Orada dinlenme fırsatı ve Dhakos'a geri götürecek atlar bulabileceklerdi.
166

V,

THOKARA'NIN YIKINTILARININ ARASINDAN güçlkle ilerleyerek geçerlerken, Yishana aniden gökyüzünü işaret etti.

"O nedir?"

Büyük bir şekil, kanatlarını çırparak onlara doğru geliyordu. Kelebek görünümündeydi; ama, kanatları öylesine büyüktü ki güneşi engelliyordu.

"Balo'nun geride bıraktığı bir yaratık olabilir mi?" diye fikir yürüttü kadın.

"Pek değil," diye yanıtlardı Elric. "Daha çok, bir insan büyücünün peydah ettiği bir canavara benziyor."

"Theleb K'aarna!"

"Kendini oldukça aşmış," dedi Elric ekşimiş bir suratla. "Onun bu kapasitede olduğunu sanmıyordum."

"Bizden intikam almak istiyor Elric!"

"Mantıklı görünüyor. Ama şu anda halsizim Yishana - ve eğer gücümü yenileyecekse, Fırtınayaratan ruhlara gereksinim duyar." Yaklaşan yaratığa ağızları bir karış açık bakan arkasındaki savaşçıları gözüyle tarttı. Artık yaratığın insan bedenine benzediğini, tavuskuşu gibi renkli kıl ya da tüylerle kaplı olduğunu görebiliyorlardı.

İnerken hava ıslık çaldı. Elli ayaklık kanatları, yedi ayak uzunluğundaki başı ve gövdesini cüceleştiriyordu. Kafasından
167

iki kıvrık boynuz çıkıyordu, kollarının ucunda pençeler vardı.

"Mahvolduk Elric!" diye bağırdı Yishana. Savaşçıların kaçtığını gördüğünde geri dönmeleri için emirler yağdırıyordu. Elric durdu, tek başına kelebek yaratığı yenemeyeceğini biliyordu.

"En iyisi onlarla git Yishana" diye mırıldandı. "Sanırım benimle tatmin olur."
"Hayır!"

Kadına aldırmadı ve yere konmuş yaratığa doğru ilerleyerek, sessizce yürümeye başladı. Eline ağır gelen kımıltısız Fırtı-nayaratan'ı sıyırdı. İçine birazcık güç aktı, ama bu yeterli değildi. Tek umudu, canavarın hayati yerlerine iyi bir darbe indirip yaşam gücünün bir kısmını emebileceğiydi.

Yaratığın sesi kulaklarını yırttı ve ona doğru yaklaşırken, tuhaf delirmiş yüzü çarpıldı. Elric, bunun diğer dünyaların doğaüstü sakinlerinden biri olmadığını anladı, Theleb K'aarna'nın büyüü tarafından biçimi bozulmuştu ve bir zamanlar insandı. En azından ölümlüydü ve yalnızca fiziksel bir güce sahipti. Daha bir iyi durumda çok kolay hallederdi - ama şimdi...

Pençeli eller onu kavrarken, kanatlar havayı çırptı. Fırtma-yaratan'ı iki eliyle tutup, rün kılıcını yaratığın boğazına savurdu. Kanatlar, boğazını korumak için hızla katlanırken Fırtma-

yaratan, garip, yapışkan ete takıldı. Bir pençe Elric'in kolunu yakalayıp kemiğe dek yardı. Acıyla haykıran Elric, kılıcı katlanmış kanattan çekti.

Yeni bir darbeye hazırlandı, ama, canavar yaralı kolunu tuttu ve adamı artık aşağıya indirdiği kafasına çekmeye başladı - kıvrık boynuzların yükseldi kafasına doğru.

Elric çırpındı ve yaklaşan ölümün etkisiyle, yaratığın kollarına doğru can havliyle kılıcını salladı.

Sonra arkasından yükselen bir çığlık duydu ve göz ucuyla bir insan gördü, iki elinde de parlayan kılıçlarla ileriye atılan bir figür. Kılıçlar, pençeleri doğradı ve çığlık atan yaratık, Elric'in kurtarıcısına doğru yöneldi.

Gelen Moonglum'du. Elric, soluk soluğa sırt üstü düştü ve

168

kızıl saçlı küçük dostunun canavarla savaşını seyretti.

Moonglum yardım almadan uzun süre hayatta kalamazdı.

Elric, yardım edebilecek büyü için beynini didik didik etti; ama, bir tane düşünebilse bile, doğaüstü yardımı çağırmak için enerji toplayamayacak kadar zayıftı.

Sonra hatırladı! Yishana! Onun kadar tükenmemişti. Ama yapabilir miydi?

Yaratığın kanat çırpışları havanın içinde uğuldarken geriye döndü. Moonglum şimdilik dayanıyor, iki kılıcı onu yakalamak için harcanan her atılışı şimşek gibi hareket ederek karşılıyordu.

"Yishana!" diye çatlak bir sesle bağırdı albino.

Kadın yanına geldi ve elini tuttu. "Gidebiliriz Elric. Belki -bu şeyden saklanırsınız."

"Olmaz. Moonglum'a yardım etmeliyim. Dinle - durumumuzun ne kadar ümitsiz olduğunun farkındasın değil mi? Öyleyse söyleyeceğim şu rünü aklında iyi

tut. Birlikte başarabiliriz. Buralarda çok çeşitli kertenkeleler var değil mi?"

"Evet - pek çok." /

"O zaman, söylemen gereken şu - ve başaramazsan hepimizin Theleb K'aarna'nın hizmetkârı tarafından öldürüleceğimizi anımsa."

İnsanoğlu dışında başka bütün yaratıkların efendilerinin yaşadığı yarı dünyalarda, isminin söylendiğini duyan bir varlık kımıldandı. Bu varlığa Haaashaastaak deniyordu; soğuk ve pulluydu, insanların ve tanrıların sahip olduğu türden gerçek bir zekâsı yoktu, ama mükemmel olmasa da, kendisine yeterince hizmet eden bir farkındalığı vardı. Kedilerin Efendisi Meerc-lar, Köpeklerin Efendisi Roofdrak, Sığırların Efendisi Nuru-ah gibi bu boyutta yaşayan benzeri nice varlığın erkek kardeşiydi. O, Kertenkelelerin Efendisi Haaashaastaak'tı. Sözcükleri tam anlamıyla duymazdı, ama nedenini bilmesi dahi ona çok şey anlatan ritimleri işitirdi. Ritimler tekrar tekrar yineleniyordu, ama dikkate alınmayacak kadar zayıftı. Kıpırdanıp esnedi, ama

• 169

hiçbir şey yapmadı...

"Haaashaastaak, Efendisi Kertenkelelerin, Senin çocukların atasıdır insanların, Haaashaastaak, Prensi Sürüngenlerin. Gel ve artık torununa yardım et!

Haaashaastaak, Babası Pulluların, Soğukkanlı yaşamın vericisi..."

Moonglum, gücünü yavaş yavaş kaybederek dövüşmeyi sürdürürken, Elric ve Yishana'nın rünleri umutsuzca, tekrar tekrar haykırdığı çok tuhaf bir sahneydi.

Haaashaastaak titredi ve daha da meraklandı. Ritimler güçlü değildi, ama ısrarcı gibiydi. Gözettiklerinin yaşadığı o boyuta gitmeye karar verdi. Ritimleri yanıtlarsa, onların kaynağına kim olursa olsun ona itaat etmek zorunda olduğunu

biliyordu. Böylesi kararların çok uzak bir çağda içine ekildiğinin farkında değildi elbette - Dünya'nın yaratılmasından önceki bir çağda, o sıralarda tek bir alemin sakinleri olarak başka bir isimle bilinen Yasa ile Kaos Lordları'nım, Kozmik Denge'nin sesiyle - o vakitten beri asla bu sesle konuşulmamıştı - çıkardığı fermana uyarak nesnelere oluşmasını izledikleri ve nesnelere nasıl davranacaktan hakkmda anlam ve mantığı buyurdıkları çağda.

Haaashaastaak, bunu görev bilerek biraz tembelce Dün-ya'ya doğru yola koyuldu.

Elric ve Yishana hâlâ boğuk sesleriyle ezgiyi söylerken, Haaashaastaak beliriverdi. Devasa bir iguanaya benziyordu ve sayısız yüzlü mücevherleri andıran gözleri rengârenkti, pulları altın, gümüş ve diğer benzeri metallere yapılmış gibiydi. Biraz bulanık bir dış hat tarafından kuşatılmıştı. Sanki kendi ortamından bir parçayı da yanında getirmiş gibiydi.

Yishana'nım soluğu kesilirken Elric derin bir nefes koyver-di. Çocukken, bütün hayvan efendilerinin dillerini öğrenmişti

170

ve şimdi kertenkele efendisi Haaashaastaak'm basit dilini anımsamak zorundaydı.

Arzusu beynini yakarken sözcükler aniden çıkıverdi.

"Haaashaastaak," diye haykırdı kelebek yaratığı göstererek, "mokik ankkuhl"

Kertenkele efendisi mücevher benzeri gözlerini yaratığa çevirdi ve büyük dili fırlayıp canavara dolandı. Yaratık kertenkele efendisinin kocaman ağzına çekilirken dehşetle çığlık attı. Koca ağız üstüne kapanırken bacaklarıyla tekmeliyor ve kollarıyla vuruyordu. Birkaç kez yutkunduktan sonra Haaashaastaak, Theleb K'aarna'nın değerli yaratığını yutuverdi. Birkaç saniye, başını

karasızca oraya buraya çevirdi ve ardından yok oldu.

Rahatlayarak sıyrıtan Moonglum sendeleye sendeleye yaklaşırken, Elric'in yarılan kolu acıyla zonklamaya başlamıştı.

"Theleb K'aarna'nın ihanet edeceğinden kuşkulananarak söylediğin gibi, seni arkadan, belli bir uzaklıktan izledim," dedi, "sonra büyücünün buraya geldiğini gördüm ve oradaki tepelerde bulunan bir mağaraya giderken peşine takıldım^{7^} diye gösterdi. "Ama rahmetli," sarsıla sarsıla güldü "mağaradan çıktığında, onu izlememin en iyisi olacağına karar verdirn, çünkü sana doğru geldiğini anlamıştım."

"Bu kadar kurnaz olmandan çok memnunum," dedi Elric.

"Aslında senin marifetin," diye karşılık verdi Moonglum. "Theleb K'aarna'nın ihanet edeceğini öngörmeseydin, doğru zamanda burada olamayabilirdim." Moonglum, aniden çimenlerin üstüne çöküp arkasına doğru yaslandı, sıyrıttı ve bayıldı.

Elric de başının döndüğünü hissediyordu. "Şimdilik, büyücünden gelecek başka bir şeyden korkmamız gerektiğini sanmıyorum Yishana" dedi. "Haydi burada dinlenip, kendimizi toparlayalım. Belki sonra korkak askerlerin döner de, bize at bulmaları için bir köye yollarız;." Otlara uzanıp birbirlerinin kollarında uykuya daldılar. Elric, yumuşak bir yatakta uyanınca şaşırıldı. Gözlerini açtı

171

ve Yishana'yla Moonglum'ı eğilip gülümserlerken gördü.

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"İki günden daha fazla, yani seni Dhakos'a taşımak için, savaşçılara sedye yaptırdık. Sarayımdasm."

Elric kaskatı, sarılmış kolunu dikkatle oynattı. Hâlâ acıyordu. "Eşyalarım hâlâ handa mı?" "Çalınmamışlarsa belki. Neden?"

"Orada bir kese şifalı otum var; bu kolu çabucak iyileştire-bilir ve son derece gereksindiğim gücü biraz kazandırabilir."

"Gidip, orada olup olmadıklarına bakayım" dedi Moong-lum ve odadan çıktı.

Yishana, Elric'in süt beyazı saçlarını okşadı. "Sana her şey için teşekkür borçluyum, kurt" dedi. "Krallığımı kurtardın -belki de bütün Genç Krallıkları. Bana göre erkek kardeşimin ölümünün bedelini ödedin."

"Oh, sağ olun madam," dedi Elric alaycı tonla. Kadın güldü. "Hâlâ bir Melnibone'lusun." "Evet, hâlâ."

"Garip bir karışım oysa. Duyarlı ve zalim, alaycı ve sadık, küçük arkadaşın Moonglum'a. Seni daha iyi tanıyabilmek için sabırsızlanıyorum lordum."

"Bu konuda fırsatınız olur mu emin değilim." Kadın ona sert bir bakış attı. "Niye?"

"Kişiliğimi eksik özetlediniz, Kraliçe Yishana - şunu da eklemeliydiniz: 'dünyaya aldırılmamasına karşın - yine de intikamcı.' Senin şu evcil büyücünden öğ almayı arzuluyorum."

"Ama kesinlikle tükenmiştir, sen söylemiştin."

"Belirttiğin gibi ben hâlâ Melnibone'luyum! Kibirli kanım o zıptırdan intikam almak istiyor!"

"Theleb K'aarna'yı unut. Onu Ak Leoparlarıma avlatacağım. Büyüsü bile o vahşilere karşı başarılı olamaz!"

"Unutmak mı? Oh hayır!"

"Elric, Elric - Krallığımı sana veririm, seni Jharkor hükümdarı ilan ederim, eğer eşin olmama izin verirsen."

172

Adam uzanıp kızın çıplak kolunu eliyle okşadı.

"Gerçekçi değilsiniz, kraliçe. Böylesi bir şey, ülkende toptan isyan çıkartır. Halkın için, ben hâlâ Imrryr Haini'yim."

"Artık değil. Artık Jharkor Kahramanı'sın."

"Nasıl? Ölüm tehlikesine düştüklerini bilmiyorlardı. Bu yüzden şükran duymuyorlar. En iyisi büyücünle hesabımı kapatıp yoluma gitmem. Caddeler erkek kardeşinin katilini yatağına aldığın söylentileriyle şimdiden dolmaya başlamıştır. Halkınız arasındaki popüleriğiniz en düşük seviyeye inmiş olmalı madam."

"Aldırmiyorum."

"Soyluların, halkını ayaklanmaya kışkırtıp, kent meydanında seni çıplak olarak çarşıya gerdirirlerse aldırırsın."

"Geleneklerimizi biliyorsun."

"Biz Melnibone'lular okumuş bir halkız, kraliçe."

"Ve bütün sanatlarda becerikli."

"Hepsinde." Kadın ayağa kalkıp kapıyı sürgülediğinde, yeniden kanının kaynadığını hissetti. O anda, Moonglum'un bulmaya gittiği şifalı otlara gerek duymuyordu.

Geceleyn odadan ayak parmaklarının ucuna basWak çıktığında, Moonglum'u koridorda sabırla beklerken buldu. Mo-onglum, göz kırparak keseyi uzattı; ama, Elric neşeli değildi. Keseden tutam tutam ot aldı ve gereksindiğini seçti.

Moonglum, Elric onları çiğnerken sıırttı. Sonra birlikte, saraydan gizlice çıktılar.

Fırtınayaratan'la silahlanmış olan Elric, Dhakos'un ötesindeki tepelere yönelen yolunu gösteren Moonglum'un biraz arkasından at sürüyordu.

"Eğer Pan Tang büyücülerini tanıyorsam," diye mırıldandı albino, "Theleb K'aarna benden de fazla tükenmiştir. Şansımız varsa uyurken basarız onu."

"Öyleyse mağaranın dışında bekleyeceğim," dedi Moonglum, Elric'in nasıl oç aldığına dair deneyim sahibiydi ve Theleb K'aarna'nın yavaş yavaş ölüşünü izlemekten zevk almayacaktı.

Tepelere ulaşana dek dörtnala gittiler ve Moonglum, El-ric'e mağaranın ağzını gösterdi.

Atını bırakan albino, run kılıcını hazır tutarak, yumuşak adımlarla mağaraya gitti.

Moonglum, sinirli bir şekilde Theleb K'aarna'nın ilk çığlıklarını bekledi, ama hiçbiri duyulmadı. şafak ilk soluk ışığı getirene dek bekledi ve ardmdan Elric, yüzü öfkeden taş kesilmiş bir durumda mağaradan ıktı. Atının dizginlerini vahşice kavrayıp eyere sıçradı.

"Hoşnut oldun mu?" dedi Moonglum deneme kabilinden.

"Hoşnut mu? Hayır! O it kaybolmuş!"

"Gitmiş mi - ama ..."

"Düşündüğömden yetenekliyimiş. Birkaç mağara var, onu hepsinde aradım. En uzağında, duvarlarla zeminde büyülü rünler keşfettim. Kendini başka bir yerlere aktarmış ve rünlerin çoğunun şifresini özmeme rağmen neresi olduğunu keşfedemedim! Belki de Pan Tang'e gitmiştir."

"Ah, demek boşuna yolculuk etmişsiz. Haydi, Dhakos'a dönöp Yishana'nın konukseverliğinden biraz daha yararlanalım."

"Hayır - Pan Tang'e gidiyoruz."

"Ama Elric, Theleb K'aarna'nın büyücü kardeşleri orada tüm güçleriyle birlikte geziniyorlar. Hem, Teokrat Jagreen Lern ziyaretçileri yasakladı!"

"Fark etmez. Theleb K'aarna'yla olan işimi bitirmek istiyorum."

"Orada olduğuna ilişkin kanıtın yok!"

"Fark etmez!"

Elric, atını mahmuzlayarak uzaklaştı, cin arpımış ya da ölümcöl bir tehlikeden kaçan biri gibi gidiyordu - belki de, hem çarpılmıştı, hem de kaıyordu. Moonglum, hemen takip etmedi ve dörtnala uzaklaşan dostunu düşünceli düşünceli

izledi. Normalde içe dönük olmadığından, Yishana'nın albinoyu sandığından daha derin etkilemiş olabileceğinden kuşkulandı. Elric'in Theleb K'aarna'dan öç almak istemesinin, Dhakos'a 174

dönmeyi reddetmesinin birinci nedeni olduğunu sanmıyordu.

Omuzlarını silkti ve topuklarıyla atının sağrısını mahmuz-layarak soğuk bir şafak doğarken Elric'i yakalamak için koşturdu. Dhakos iyice gerilerinde kalınca, Pan Tang'e doğru devam edip etmeyeceklerini merak ediyordu.

Oysa Elric'in kafasında düşünceler gezinmiyordu. Yalnızca duygu seline kapılmıştı; çözümlenememiş istemediği duygulara -Ak saçları arkasında uçuşuyordu, ölü beyazı, yakışıklı yüzünde donmuş bir ifade vardı, ince uzun elleri aygırının dizginlerine asılmış olarak gidiyordu. Yalnızca tuhaf, kızıl gözleri, içindeki acıyı ve çatışmayı yansıtıyordu.

O sabah Dhakos'ta, başka gözler de acıyla doluydu, ama bu uzun sürmeyecekti. Yishana, pratik bir kraliçeydi.

175

'ALTIKIRKBEŞ YAYIN FANTASTİK KURGU DİZİSİ:

*• J. R. R. TOLKIEN

• HOBBİT (3. EDİTİON)

• MASALLAR

• PERİ MASALLARI ÜZERİNE ' SİLMARİLLİOH

1 GÜÇ YÜZÜKLERİNE DAİR ' ROVERANDOM

- FRED SABERHAGEN

1 KILIÇLARIN BİRİNCİ KİTABI

- DAVID EDDİNGS

1 ELMAS TAHT (ELENİUM ÜÇLEMESİ, 1. KİTAP) 1 YAKUT

ŞÖVALYE (ELENİUM ÜÇLEMESİ, 2. KİTAP) 1 SAFİR GÜL

(ELENİUM ÜÇLEMESİ, 3. KİTAP) ? ATEŞTEN KUBBELER

(TAMULİ, 1. KİTAP) 1 PARILDAYAN İNSANLAR (TAMULİ, 2. KİTAP)

- MİCHAEL MOORCOCK

MELNİBONE'LU ELRİC (ELRİC DESTANI, 1. KİTAP)

KADER DENİZLERİNDEKİ DENİZCİ (ELRİC DESTANI, 2. KİTAP)

BEYAZ KURT'UN KADERİ (ELRİC DESTANI, 3. KİTAP)

ölümün olduğu yerde, daha ciddi ne olabilir

Kaos ve Yasa Lordları arasında hep bir denge olmuştur. Zaman zaman denge bir tarafa doğru hafifçe bozulur ve eninde sonunda yeniden kurulur. Ama bir gün denge tamamen bozulduğunda bir tarafı seçmenin ne kadar anlamı olabilir. Ölümsüzlüğe ve tanrılığa erişmesini sağlayacak teklif yapıldığında büyücü imparator Elric'in yanıtı belki de söylenebilecek tek şey. "İlgilenmiyorum".

Sevdiği kadını ve şehri kendi kılıcıyla yok eden bir adamın kaderinin, yaşamın ve varoluşun ardındakini aramaktan başka bir seçeneği kalır mı? Ölü Tanrılarının Kitabı'ndan, Tanrılarının soytarısıyla yapılan bir sohbeta ve bilinen dünyanın ucuna, Kaosun kıyısına kadar uzanan bir arayış öyküsü.

Değişen bir şey yok:

Tanrılarının getirdiği çaresizliğe bir kez daha tanık olun.

ve yine aynı soru:

Sonsuz gücü elinde tutanın içindeki boşluktan daha büyük ne olabilir?

ISBN 17SaMb7ia-2

9799758467180

AKBN 00-103-02-12-1648-MM-KS

Michael Moorcock (Elric Destanı) Cilt3 Beyaz
Kurdun Kaderi